Odată ÎN CRISTOS, pe veci ÎN CRISTOS

peste 100 de motive din Biblie
pentru care un credincios
adevărat nu-şi poate
pierde mântuirea

William MacDonald

Ediţie revizuită – mai 2010

Titlul original în engleză:
Once in Christ, Forever in Christ
de William MacDonald

În româneşte de Doru Motz

Prescurtări:

NKJV	New King James Version
KJV	King James Version
NIV	New International Version
TEV	Today's English Version
LB	The Living Bible

„...Un lucrător vrednic de toată cinstea, timp de şaizeci de ani: profesor, mentor şi autor a optzeci şi patru de cărți, William MacDonald a fost un om care a avut multe de spus şi de scris. Şi totuşi, pentru cei care l-au cunoscut bine, viața lui a fost aceea care a avut cea mai mare înrâurire. A fost un om care a trăit ceea ce a predicat. Un om smerit, de o amabilitate ieşită din comun, un bărbat al rugăciunii, plin de credincioşie față de Domnul... William MacDonald s-a încrezut în Domnul ca Mântuitor al său la vârsta de 18 ani. Studiile şi le-a făcut la Universitatea Tuft, luându-şi ulterior masteratul în *business administration* de la Universitatea Harvard. Timp de doi ani a funcționat ca analist de investiții la *Bank of Boston*. Odată cu izbucnirea celui de-al doilea război mondial, s-a înrolat în marina Statelor Unite. În timpul stagiului efectuat în cadrul marinei, a avut câteva ocazii să facă evanghelizare şi să predea lecții din Biblie. Tot în acest timp, MacDonald a rămas profund impresionat în urma lecturării vieții lui C.T. Studd. Mai cu seamă, l-a captat următoarea afirmație a lui C.T. Studd: „Dacă Isus Cristos este Dumnezeu şi a murit pentru mine, atunci nici un sacrificiu pe care l-aş putea face pentru El nu e prea mare“. Dumnezeu S-a folosit de această afirmație pentru a-l aduce pe William MacDonald la o viață de slujire integrală pentru El.

Între 1947 şi 1965, William MacDonald a predat la Şcoala Biblică Emmaus (actualmente *Emmaus Bible College*) din Oak Park, statul Illinois, SUA, totodată slujind şi ca preşedinte al acestei instituții de învățământ teologic între 1959 şi 1965. În următorii opt ani, a călătorit intens în lumea întreagă, predând Cuvântul lui Dumnezeu, după care s-a stabilit în California, unde a pus bazele Programului de Instruire a Internilor în Ucenicie, împreună cu vechiul său prieten şi coleg Jean Gibson. Programul acesta a funcționat din 1973 până în 1995, timp în care au fost pregătiți zeci de tineri în slujirea creştină. Începând din 1995, William MacDonald a activat intens ca predicator itinerant, la conferințe creştine, continuând, în acelaşi timp, să scrie un număr mare de cărți.

Astfel, dl MacDonald este autorul a 84 de cărți, scrierile sale fiind traduse în peste 100 de limbi. *Comentariul biblic al credinciosului, Noul Testament* a fost publicat în 24 de limbi.

Cu toate acestea, el a trăit în acelaşi apartament modest, cu un singur dormitor, timp de 35 de ani, refuzând să accepte vreun câştig personal de pe urma drepturilor sale de autor, ci vărsând tot ce depăşea acoperirea nevoilor sale de bază în lucrarea Domnului, făcând donații cu mână largă diverselor misiuni evanghelistice şi contribuind la eforturile de plantare de biserici.

William MacDonald a plecat acasă la Domnul la vârsta de 90 de ani, la 25 decembrie 2007. În cărțile sale ne-a lăsat o moştenire pe care cititorul o poate folosi la acumularea unor cunoştințe aprofundate despre Biblie şi despre Domnul nostru, care a scris-o”.

Ce-ar putea despărți sufletul de Cristos,
legat fiind cu sfinte legături veşnice?
Odată în El, în El pe veci –
aşa dăinuie veşnicul legământ.
Nimic şi nimeni nu te va smulge
din ale Mântuitorului
puternive brațe!

– John Kent

Cuprins

1
Odată în Cristos, pe veci în Cristos / *7*
2
În veac nu vor pieri / *11*
3
Prin har, prin credință / *13*
4
Siguranța credinciosului în Romani 8 / *15*
5
Mult mai mult / *19*
6
Duhul asigurării / *21*
7
În Cristos / *25*
8
Mădulare ale trupului / *27*
9
Viață veşnică sau neveşnică? / *29*
10
Capacitate sau realizare? / *35*
11
Asigurare sau incertitudine? / *37*
12
Apostați sau alunecați? (Partea I) / *39*
13
Apostați sau alunecați? (Partea II) / *55*
14
A mărturisi doar cu buzele, sau a avea o viață reală? (Partea I) / *59*
15
A mărturisi doar cu buzele, sau a avea o viață reală? (Partea II) / *69*
16
Legea sau harul? / *75*
17
Părtăşie sau relație? / *79*
18
Mântuire sau ucenicie ?/ *81*

19
Rodire sau mântuire? / *85*
20
Continuare sau păstrare? / *89*
21
Ocazional sau de regulă? / *95*
22
Reformare sau regenerare? / *99*
23
Condiție sau criteriu? / *103*
24
Izbăvire temporală sau mântuire veşnică? / *107*
25
Moarte literală sau moarte figurată? / *111*
26
Răsplată sau ruinare? / *113*
27
Bruitori sau deficitari? / *119*
28
Context sau pretext? / *123*
29
Poziție sau practică? / *125*
30
Înşelați sau condamnați? / *131*
31
Disciplină sau distrugere? / *135*
32
Pasaje suplimentare folosite în sprijinul mântuirii condiționate / *139*
33
Care e răspunsul? / *151*

Anexa I / *153*
Anexa II / *157*

1
Odată în Cristos, pe veci în Cristos

Încă din primele zile ale Bisericii, această chestiune de importanță vitală a constituit subiectul unor intense dezbateri: Este un credincios mântuit pe veci sau poate el să-şi piardă mântuirea prin păcătuire? Pe de o parte, sunt calviniştii,[1] care cred în păstrarea sfinților[2] sau, mai precis, păstrarea sfinților de către Cristos. Pe de altă parte, sunt arminienii,[3] care propovăduiesc că mântuirea este condiționată. Această dispută doctrinară va continua câtă vreme Biserica se va afla pe pământ.

Sinceri să fim, sunt versete din Scriptură care par să susțină ambele puncte de vedere. Astfel, unele versete, dacă sunt luate izolat de context, confirmă, de pildă, credința unui metodist sau a unui penticostal în ceea ce s-a numit posibilitatea „căderii din har”. În plus, există suficiente versete care să-i asigure pe baptişti şi pe mulți alți credincioşi că mântuirea lor este asigurată pe veci.

Veți găsi credincioşi autentici în ambele tabere. John Wesley, un puternic arminian, şi Charles Spurgeon, un puternic calvinist, au avut păreri opuse în această privință, şi totuşi, cine s-ar îndoi de realitatea experienței convertirii lor? Ambii au fost creştini adevărați. Niciuna dintre părți nu-şi poate aroga monopolul asupra naşterii din nou.

Şi niciuna dintre părți nu poate pretinde că deține monopolul asupra sfințeniei. Viețile evlavioase ale bărbaților şi femeilor din ambele şcoli de gândire ar trebui să ne atragă atenția să nu-i respingem pe nici unii dintre ei, ca fiind eretici sau să vorbim necuviincios despre ei.

Prin urmare, în discutarea acestei chestiuni unii cu alții, este inutil să încercăm să demonstrăm punctul nostru de vedere, făcând apel la creştini proeminenți. Cealaltă tabără poate face acelaşi lucru în egală măsură. Chiar citarea acestor lideri este de valoare numai dacă cuvintele rostite de ei se întemeiază pe Scriptură, sprijinind-o ca o ilustrare a acesteia.

O altă modalitate nefolositoare de a ne angaja în polemici pe această temă este să apelăm la experiența umană. Ca şi cum am încerca să rezolvăm această problemă odată pentru totdeauna, adesea auzim următorul verdict: „Dar cunosc un om care...”

Dar prin această afirmaţie trecem cu vederea faptul că există tot felul de experienţe umane. Şi, ceea ce e şi mai important, este faptul că o atare afirmaţie ignoră experienţele spirituale, care trebuie să fie conforme Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a fi cotate ca dovezi.

În formarea convingerilor noastre pe această temă, noi trebuie să ne apropiem de Scriptură *cu toată smerenia*. Sunt probleme la fiecare dintre cele două tabere, în privinţa siguranţei mântuirii, dacă e condiţionată sau necondiţionată. E o chestiune pe care trebuie s-o privim în faţă, deschis, cu toată sinceritatea.

Trebuie să confruntăm Scriptura *cu rugăciune*, rugându-L pe Duhul Sfânt să ne dezvăluie adevărul, în studierea aprofundată a acestor chestiuni.

Apoi trebuie să confruntăm Scriptura *obiectiv*. În loc să ne mulţumim doar să căutăm argumente în sprijinul ideilor noastre preconcepute, ar trebui să avem o atitudine de deschidere permanentă faţă de ceea ce vrea să ne înveţe Duhul. Trebuie să recunoaştem că acest lucru nu e uşor de realizat. Odată ce am adoptat public o poziţie în orice chestiune controversată, este dificil să ne schimbăm, mai ales când această schimbare ar presupune o pierdere a prestigiului nostru.

Pentru a studia obiectiv, ne vom ghida după următoarele jaloane:

1. Un verset trebuie studiat în lumina contextului său imediat. Dacă contextul este despre slujire, nu trebuie să aplicăm versetul respectiv la mântuire.

2. Un verset va trebui interpretat în lumina întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Niciun singur pasaj, corect înţeles, nu va contrazice zeci de alte versete.

3. Definiţiile trebuie să includă fiecare uzanţă majoră a acelui cuvânt.

4. O doctrină trebuie să se bazeze pe tot ce are de spus Biblia asupra acelui subiect.

Rezultă limpede din titlul acestei cărţi că autorul susţine concepţia după care un credincios are siguranţa mântuirii veşnice. În restul cărţii, el se va strădui să prezinte baza biblică aflată la temelia acestei credinţe. Dar, în acelaşi timp, el va căuta să explice acele pasaje din Biblie care sunt folosite, de obicei, cel mai adesea pentru a demonstra că un credincios îşi poate pierde mântuirea.

Unii se vor întreba de ce citām atât de puţine versete din Vechiul Testament, în sprijinul siguranţei eterne, şi de ce se acordă atât de puţin spaţiu pentru explicarea versetelor din Vechiul Testament folosite de către cei care cred în mântuirea condiţionată. De ce este aceasta?

Motivul este că acestea nu sunt subiecte clar dezvoltate în Vechiul Testament. De pildă, sunt foarte puţine pasaje care se ocupă de viaţa de după moarte în Cer. Nu există nicio îndoială asupra faptului că credincioşii evrei au fost mântuiţi prin credinţa în Domnul. Şi nu am nici o îndoială că aceasta a fost o mântuire veşnică. Deşi copiii Domnului aveau o nădejde cerească (Ev. 11:16), principala lor speranţă a fost împărăţia lui Mesia aici pe pământ. Întregul subiect al unei vieţi viitoare de dincolo era învăluit în ceaţă. Asta are darul să confere semnificaţie specială anunţului făcut de Pavel că „...Mântuitorul nostru Cristos Isus ...a adus la lumină viaţa şi neputrezirea prin Evanghelie” (2 Tim. 1:10). Adevărurile care existau doar sub formă germinală în Vechiul Testament sunt dezvoltate în toată plenitudinea în Noul Testament.

Astfel, pentru ca nimeni să nu creadă să încercăm să evităm dificultățile prin nediscutarea pasajelor pertinente din Vechiul Testament, trebuie să menționăm că unele din lucrările definitive asupra siguranței condiționate *de asemenea* se rezumă, în principal, la Noul Testament.

Note finale

1. Calviniştii urmează învățăturile teologului de extracție franceză Ioan Calvin (1509-1564). El a devenit liderul principal al Reformei în Elveția, punând mare accent pe suveranitatea lui Dumnezeu.

2. Păstrarea sfinților nu înseamnă că ei sunt mântuiți prin faptul că rămân credincioşi până la sfârşit, dar că, dacă sunt cu adevărat mântuiți, ei vor merge până la capăt. Ca cineva să spună: „Ar fi o cutezanță din partea mea să spun că sunt mântuit" demonstrează că acea persoană depinde, în întregime sau parțial, de prestația sa. Dacă Dumnezeu spune că oricine Îl are pe Fiul are viață chiar acum (1 Ioan 5:12) nu este o cutezanță din partea credinciosului să facă o asemenea afirmație. A o nega însă înseamnă a-L face pe Dumnezeu mincinos.

3. Prin contrast față de calvinişti, arminienii urmează învățăturile la care a ajuns teologul olandez Jacobus Arminius (1560-1609), care a subliniat voința liberă a omului, ca principalul factor în mântuirea sa.

2
În veac nu vor pieri

Una dintre cele mai comvingătoare declarații pe tema siguranței veşnice a mântuirii credinciosului este cea de la Ioan 10:27-29. Oricine o citeşte poate fi scuzat pentru credința sa că o persoană născută din nou are asigurată mântuirea pe vecie. De fapt, ar fi greu să vedem cum ar putea cineva ajunge la o concluzie diferită. Dar să examinăm acest text propoziție cu propoziție, bucurându-ne de asigurarea pe care ne-o oferă.

> *Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc şi ele vin după Mine. Eu le dau viață veşnică; în veac nu vor pieri şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu* (Ioan 10:27-29).

Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine. Aceasta este o frază declarativă, care ne spune cine sunt oile lui Cristos. Sunt oamenii care ascultă (aud) Cuvântul Lui, răspund la glasul Lui din evanghelie şi sunt mântuiți.

El îi cunoaşte şi-i recunoaşte ca fiind ai Săi. El îi deosebeşte de necredincioşi şi de cei cu mărturia mincinoasă. El ştie unde este credința adevărată, chiar acolo unde noi nu am bănui-o, cum este cazul lui Lot (2 Petru 2:7) şi al lui Samson (Evrei 11:32).

Ele vin după El (sau Îl urmează). Asta nu este o condiție. El *nu* spune că ele sunt oile Sale *dacă* Îl urmează sau *atâta timp cât* Îl urmează. Mai degrabă, aceasta îl caracterizează pe credinciosul adevărat. În mod caracteristic el Îl urmează pe Cristos (vezi Ioan 10:4-5). Spun „caracteristic" deoarece nimeni nu face acest lucru la perfecție. Încă suntem „tentați să ne abatem... tentați să-L părăsim pe Dumnezeu, pe care-L iubim". Dar Păstorul Îşi ia răspunderea de a readuce oaia rătăcită la calea cea dreaptă.

Eu le dau viață veşnică. Din nou, avem o făgăduință necondiționată sau fără precondiții. Viața veşnică este un dar. Or, un dar cu precondiții nu mai e deloc un dar! Oricine s-a predat pe sine Domnului Isus Cristos, ca să-i fie mântuit sufletul, poate

şti, bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu, că are viaţa veşnică.

În veac nu vor pieri. Gândiţi-vă o clipă la consecinţele care ar urma, dacă o singură oaie a lui Cristos ar pieri vreodată. Ar însemna atunci ca Cristos să-Şi fi călcat promisiunea! El nu ar mai fi Dumnezeu. Sfânta Treime ar înceta să mai existe, şi nu ne-am mai putea bizui deloc pe Biblie. Iar noi ne-am afla mai departe în păcatele noastre. Dar asemenea lucru nu se poate întâmpla, întrucât împlinirea acestei făgăduinţe depinde în întregime de Cristos, iar nu de oile Sale.

Şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Isus Cristos, Fiul veşnic al lui Dumnezeu, garantează că oile Sale sunt ţinute în mâinile Sale puternice; şi nimeni nu le poate smulge, oricât ar încerca.

Arminienii argumentează însă: „Nimeni *altul* nu le poate smulge, dar un credincios *se poate* smulge [din mâinile Sale]". Este o afirmaţie bizară – adică un creştin adevărat să aibă mai multă putere decât oricare altul din întregul univers?! Nimeni – şi aici sunt incluse şi oile – nu se poate smulge din mâna tare a Păstorului.

Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi. Pentru a sublinia şi mai mult siguranţa credinciosului, Isus afirmă că adevăraţii creştini sunt darul pe care I l-a făcut Tatăl Fiului Său. Dacă un singur credincios s-ar putea smulge din mâna lui Cristos, atunci ar fi de conceput că toate oile Sale ar putea face acest lucru. Şi nu numai că ar putea-o face, dar probabil că ar proceda aşa! În cazul acesta, darul lui Dumnezeu către Fiul Său nu ar mai exista. Căci ce fel de dar ar fi acesta? Negreşit, ar fi nevrednic de Tatăl ceresc.

Nicidecum, ci Tatăl este mai mare decât toţi, adică, este mai mare decât toate celelalte puteri din univers şi, cu siguranţă, mai mare decât tăria unei oi. În cuvântul „toţi" sunt cuprinse şi oile.

Nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Având în vedere această minunată asigurare, este o îndărătnicie ca unii oameni să obiecteze, spunând că o oaie autentică a lui Cristos poate să decidă că el sau ea nu mai vrea să fie oaie, putându-se astfel smulge din mâna Tatălui!

Argumentul nu stă în picioare. „Nimeni" este un termen absolut, neadmiţând nici o excepţie. Textul inspirat nu spune: „Nimeni, cu excepţia unei oi oarecare a lui Cristos". Prin urmare, nici noi nu trebuie să facem nicio excepţie.

3
Prin har, prin credință

Ori de câte ori mă gândesc la siguranța veşnică a credinciosului, unul dintre primele pasaje care îmi vine în minte este cel de la Efeseni 2:8-10.

> *Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, şi am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele* (Ef. 2:8-10).

Mântuirea este prin har. Asta înseamnă că nimeni nu o merită. Este darul nemeritat al lui Dumnezeu către cei care merită pedeapsa veşnică. Este totul în schimbul a nimic, pentru unul care nu merită nimic. Este un dar, care, odată ce a fost dat, nu va mai fi niciodată retras (Romani 11:29). Darul este necondiționat. De îndată ce ai adăugat condiții, nu mai e har, ci devine o datorie; or, Dumnezeu nu Se lasă îndatorat nimănui (Romani 11:35). Harul cu condiții nu mai e deloc har. Singura modalitate prin care se poate asigura cineva de mântuirea sa este când acea mântuire este prin har (Romani 4:16).

În Efeseni 2:8-9 Pavel le reaminteşte efesenilor că prin har au fost mântuiți. Atunci când prin credință L-au primit pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor, au fost mântuiți, fiind în continuare mântuiți. N-au existat niciun fel de precondiții. A fost un eveniment spiritual cu rezultate continue. Niciun fel de cerințe de ordin juridic nu fuseseră impuse asupra lor, cu amenințarea unei posibile condamnări eterne. Nu este niciun „dacă" după cuvântul „mântuiți"; este un cuvânt care lipseşte cu desăvârşire.

Dumnezeu dăruieşte mântuirea în dar, gratuit, dar păcătosul trebuie s-o primească, s-o accepte. Or, tocmai aici intervine credința. Credința este încrederea implicită în Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul nu-i constrânge pe oameni. El nu duce pe nimeni în cer care nu doreşte să fie acolo. Pentru a fi mântuit, fiecare trebuie să-L primească pe Isus Cristos printr-un hotărâtor act al credinței. Credința nu este meritorie şi, prin urmare, nu lasă loc mândriei. Nu *cantitatea* credinței contează, ci *Obiectul* acelei credințe!

Când Pavel adaugă *şi aceasta nu vine de la voi,* e de înțeles ca unii oameni să creadă că el se referă aici la credință. Şi apoi, de aici ei trec mai departe, trăgând eronat concluzia că Dumnezeu le dă credință unora, pe când altora nu le dă. Aceasta este însă o concluzie ciudată. Antecedentul lui *şi aceasta nu vine de la voi* este mântuirea prin har, prin credință.[1] Ceea ce spune Pavel este că nu există niciun lucru demn de laudă pe care să-l poată face cineva ca să fie mântuit sau, cel puțin, să-l aducă drept contribuție la mântuirea sa. Tot meritul Îi aparține lui Cristos, nimic nemairămânându-i credinciosului [de făcut].

Cum am văzut, mântuirea este darul gratuit al lui Dumnezeu. Când face El o promisiune necondiționată de viață veşnică, niciun fel de restricții nu se mai pot adăuga ulterior care să anuleze acea promisiune. Când dăruieşte El un dar, nicio lege ulterioară nu mai poate anula acel dar.

Mântuirea *nu* este *prin fapte*, *ca să nu se laude nimeni.* Nu este nici un lucru meritoriu pe care îl poate face cineva ca s-o câştige.[2] Altminteri raiul ar fi plin de oameni care s-ar lăuda cu propriile lor realizări. Mântuirea este, de la început până la sfârşit, lucrarea lui Dumnezeu. Omul nu este decât beneficiarul fericit al acesteia. El este, şi pe veci va fi „doar un păcătos mântuit prin har". Harul şi faptele se exclud reciproc (Romani 11:6).

Versetul 10 subliniază că faptele nu sunt mijlocul prin care suntem noi mântuiți, ci urmarea sau rezultatul mântuirii. Ele nu sunt rădăcina, ci roada. Noi nu suntem mântuiți *prin* fapte bune, ci *pentru* fapte bune. Acesta este scopul pentru care am fost creați în Cristos Isus. Înainte de a fi mântuiți, Dumnezeu a pregătit faptele bune pe care să le facem noi în viața noastră de credincioşi.

De-a lungul veacurilor trecute, milioane de oameni şi-au pus siguranța lor veşnică, s-au odihnit, rezemându-se pe adevărul lui Dumnezeu cuprins în aceste versete din Efeseni 2, şi niciunul nu a rămas dezamăgit, ci a ajuns, în cele din urmă, în Cer!

NOTE FINALE

1. Ca în spaniolă, franceză şi latină, textul original foloseşte substantive şi adjective de genul masculin, feminin sau (în greacă) neutru. Întrucât termenii pentru *har* şi *credință* sunt ambii de genul feminin în greacă, dacă Pavel ar fi dorit să se refere la unul dintre ei, ar fi folosit forma feminină. Dar el a folosit un cuvânt de genul neutru, referindu-se la întreaga propoziție precedentă *prin har ați fost mântuiți prin credință.*

2. Într-un sens, chiar credința este o faptă (Ioan 6:28-29), dar nu este o faptă meritorie. Înseamnă, pur şi simplu, să-L credem pe Cineva care nu poate spune decât ceea ce este adevărat.

4
Siguranța credinciosului în Romani 8

Nicăieri în Biblie nu este mai clar şi mai temeinic prezentată siguranța credinciosului decât în al optulea capitol din Romani. În acest citat din Romani, Pavel acumulează adevăr după adevăr, arătând că nimeni şi nimic nu poate să-i răpească credinciosului destinul său veşnic cu Cristos în Cer.

În versetele 29 şi 30, apostolul descrie cinci paşi din marele program al lui Dumnezeu pentru noi, din veşnicie în veşnicie.

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte El i-a şi predestinat să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Şi pe aceia pe care i-a predestinat, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat i-a şi îndreptățit, iar pe aceia pe care i-a îndreptățit i-a şi proslăvit.

El ne-a cunoscut mai dinainte. Asta înseamnă că El i-a cunoscut din veşnicia trecută pe cei care Îl vor alege pe Cristos ca Mântuitor. Dumnezeu l-a cunoscut şi pe Israel (Romani 11:2). Asta înseamnă că El *a ales* acea națiune ca popor al Său pământesc.[1] Cu siguranță, asta nu înseamnă că poporul Israel L-a ales pe El, căci istoria israeliților arată că ei nu L-au ales, de fapt. Harul a fost totul. Şi totuşi, cunoştința dinainte a lui Dumnezeu nu-l absolvă pe om de responsabilitatea lui.[2]

El ne-a predestinat. Țelul urmărit de Dumnezeu a fost ca cei pe care i-a cunoscut mai dinainte să fie asemenea Fiului Său – moral, spiritual şi fizic, într-un trup slăvit.[3] Toți cei care cred în Domnul Isus sunt fii ai lui Dumnezeu. Dar El are un singur Fiu *unic*. Şi Tatăl a stabilit ca Isus să aibă locul de onoare supremă (*întâiul născut*) printre ceilalți fii şi fiice ale Sale.

El ne-a chemat. Preştiința şi predestinația Sa au avut loc înainte de întemeierea lumii. Chemarea Sa a avut loc în timp. Într-un sens real, El îi cheamă pe toți cei care aud predicarea evangheliei (Apo. 22:17). Dar aici apostolul se gândeşte la eficacitatea

acelei chemări în cei care răspund la evanghelie, fiind convertiţi.

El ne-a îndreptăţit. Când ne pocăim şi credem, Dumnezeu ne declară drepţi (neprihăniţi). El ne achită de orice acuzaţie împotriva noastră. Este mai mult decât a fi declaraţi nevinovaţi. El, realmente, ne atribuie neprihănirea Lui, ne socoteşte neprihăniţi. Noi stăm înaintea Lui îmbrăcaţi în neprihănirea Lui, în dreptatea Sa.

Acesta nu este un verdict condiţionat, care să depindă de îndeplinirea de către noi a anumitor fapte, ci este o declaraţie făcută odată pentru totdeauna, că păcătosul care crede este achitat de orice acuzaţie. Întrucât lucrarea jertfitoare a lui Cristos a ispăşit pentru toate păcatele comise de păcătosul credincios de la naştere până la moarte, Dumnezeu, Judecătorul, nu mai găseşte niciun singur păcat în zapis pentru a-l pedepsi cu moarte veşnică.

El ne-a proslăvit. Aici este cheia din lanţul cu cinci verigi care dezleagă întreaga argumentaţie! Duhul Sfânt plasează cu îndrăzneală verbul la timpul trecut – El *ne-a proslăvit* – deşi actualele noastre neputinţe ne tot amintesc că nu am atins încă acea stare proslăvită. Ideea de aici este că dacă cineva a fost îndreptăţit, proslăvirea Sa este tot atât de certă ca şi cum ar fi avut deja loc.

Dar Pavel nu a terminat încă. În restul capitolului, el demonstrează concludent poziţia imbatabilă a persoanei care este în Cristos, iar apoi cercetează cu de-amănuntul întregul univers pentru a găsi vreun lucru care să-l poată despărţi pe credincios de dragostea lui Dumnezeu – dar nu găseşte niciunul!

> *Deci, ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi! Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi! Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: ,,Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat". Totuşi, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici vreo altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru* (Romani 8:31-39).

Apostolul demonstrează aici cu încă cinci argumente solide că nimeni nu ar putea fi mai sigur că va petrece veşnicia în Cer decât persoana care şi-a pus încrederea în Cristos, luându-L ca Mântuitor al său.

Dumnezeu este pentru noi. Întrucât Dumnezeu este de partea noastră, adversarii noştri sunt adversarii lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai zadarnic decât să lupte

cineva împotriva lui Dumnezeu. Niciun atac împotriva noastră, până la urmă, nu va reuşi.[4]

Cel mai mare îl cuprinde pe cel mai mic. Dumnezeu a făcut deja jertfa supremă, trimițându-L pe Fiul Său pe pământ. Şi El deja a dăruit cel mai mare dar, dându-L pe Domnul Isus să moară pentru noi toți. Urmează că împreună cu El ne va da gratuit toate lucrurile. Şi în „toate lucrurile" se cuprinde şi darul mântuirii desăvârşite, complete şi eterne. Întrucât este un dar gratuit, el este necondiționat şi nu depinde de proba purtării noastre. Totul depinde de generozitatea Dătătorului, şi nu de meritul receptorului.

Nimeni nu ne poate acuza. Adică, nimeni nu ne poate acuza pe drept sau cu succes. O, da, diavolul ne acuză zi şi noapte (Apo. 12:10). Dar ce importanță are, când neprihănirea lui Dumnezeu ne-a fost trecută în contul nostru?

Ce acuze ar putea să-mi azvârle-n față
Pârâşul sufletului meu?
Le ştiu şi eu prea bine şi alte mii de rele;
Jehova nu găseşte însă niciuna.
– Samuel W. Gandy

Nimeni nu ne poate condamna. Motivul constă în faptul că Cristos a murit, purtând osânda noastră pe cruce. El a înviat, ca dovadă că Dumnezeu este pe deplin satisfăcut de lucrarea Sa încheiată în beneficiul nostru. El stă acum la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot şi Avocat (Apărător) al nostru. El mijloceşte pentru noi, asigurându-ne că prin puterea Sa nemărginită ne păstrează în deplină siguranță.

Nu este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus. Plata păcatului lor a fost achitată în întregime; or, Dumnezeu nu mai pretinde din nou această plată.

Întrucât Tu mi-ai câştigat eliberarea de vină,
Îndurând în locul meu
Întreaga mânie divină,
Dumnezeu nu va pretinde încă o plată –
Mai întâi din mâna însângerată a Garantului meu,
Şi-apoi şi din partea mea.
– Augustus M. Toplady

Nu mai e nicio condamnare, nici iad pentru mine!
Al său chin şi foc ochii mei nu le vor vedea!
Gata, s-a terminat! Nu mă mai aşteaptă nicio sentință;
Pentru mine, moartea bold nu mai are,
Deoarece Cristos, Domnul meu, m-a salvat
Şi-n veci mă va ocroti cu aripa Sa!
– Paul Gerhardt

Nimic nu ne poate despărți. Fiind cuprins de un avânt sfânt, Pavel răscolește timpul și spațiul, căutând să găsească măcar ceva care l-ar putea despărți pe credincios de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus, Domnul nostru. Dar căutarea lui se dovedește zadarnică.

Observați expresia: *nici vreo altă făptură.* Unii susțin că, deși nicio altă făptură nu-l poate despărți pe credincios, totuși el se poate despărți singur. Aceasta nu constituie o modalitate demnă de mânuire a Cuvântului lui Dumnezeu! Și credinciosul însuși este inclus în expresia: *orice altă făptură*. Duhul Sfânt insistă că nimeni și nimic, inclusiv credinciosul însuși, nu-l poate despărți de dragostea lui Dumnezeu.

Ce nevoie mai avem să argumentăm? Ce nevoie mai avem de martori?

NOTE FINALE

1. Alegerea Israelului nu a fost în vederea mântuirii, ci a unui *rol* pe care să-l joace în planurile lui Dumnezeu. Mulți aleși din Israel nu au fost Israelul adevărat (Romani 9:6), adică nu au avut o relație vie cu Dumnezeu. Întrucât a fost posibil ca israeliții (de pildă, Core) să se piardă, pot cei „aleși... în El” (Ef. 1:4) să fie pierduți? Nicidecum, căci alegerea Israelului s-a întemeiat doar pe nașterea fizică, pe când, alegerea creștinului se bazează pe nașterea din nou. Ca atare, noi avem viață veșnică, neputând pieri niciodată (Ioan 3:16). *ed.*

2. Ca în orice relație omenească de dragoste (*dragostea neschimbătoare a lui Dumnezeu* este tema conclusivă a capitolului 8 din Romani), dacă un bărbat alege o fată să-i fie obiectul iubirii sale, urmează atunci că ea nu mai are de ales? O, nu, căci și ea alege să-l iubească, iar Noul Testament e plin de asemenea chemări de „a veni”, „a primi”, „a crede”, „a se încrede”, etc. *ed.*

3. Cum am observat mai înainte, predestinația nu are de a face cu *locul unde* se vor afla cei care-L primesc pe Cristos (în Cer sau în iad), ci cu *ceea ce* vom fi, prin harul lui Dumnezeu (vezi și Ioan 1:11-12). *ed.*

4. Hărțuit de dușmanii săi din Geneva și de forțele din restul Elveției, care se împotriveau Reformei, Calvin a făcut din Romani 8:31 ceea ce noi am numi astăzi „versetul de aur” al vieții sale.

5
Mult mai mult

Căci pe când eram noi încă fără putere, Cristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci dacă atunci când eram vrăjmaşi am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Şi nu numai atât, dar ne şi bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am căpătat împăcarea (Romani 5:6-11).

Cuvintele *mult mai mult* necesită atenție specială în pasajul acesta despre siguranța credinciosului. Iată firul argumentației:

Cristos a murit pentru noi pe când nu eram nici neprihăniți, nici buni. De fapt, eram nişte păcătoşi răi, lipsiți de tărie. Cu alte cuvinte, nu aveam nimic cu care să ne mândrim în fața lui Dumnezeu. Nu era nimic în noi care să atragă dragostea Sa. Dimpotrivă, existau motive puternice pentru care El, Cel Sfânt, să *nu* ne iubească. Şi totuşi, tocmai pe când eram în condiția aceasta de totală nevrednicie, ne-a iubit Dumnezeu, trimițându-L pe Cristos să moară pentru noi!

Asta ne conduce la primul *mult mai mult*. Dacă Domnul ne-a iubit pe când noi eram atât de nevrednici de iubire, cu atât mai mult ne va mântui El de mânia veşnică acum, când suntem îndreptățiți prin sângele Lui. Întrucât L-a costat atât de mult să ne socotească neprihăniți, oare va îngădui El vreodată să-I alunecăm din mână? Ne va lăsa El să plecăm de la El? Este o întrebare care reclamă un hotărât „Nu”!

Pe lângă toate celelalte sechele ale noastre, eram vrăjmaşi ai lui Dumnezeu. Veți zice că e suficient să ne împiedice să primim vreo îndurare de la El. Dar tocmai pe când eram noi duşmani aprigi ai Săi, ne-a împăcat El cu Sine prin moartea Fiului Său.

Şi acum al doilea *mult mai mult*. Prin lucrarea Domnului Isus de la Calvar, Dumnezeu ne-a pus la dispoziţie o cale prin care putem fi împăcaţi cu El. Atunci când ne pocăim, crezând în Cristos, este îndepărtată vrăjmăşia. „Deci, fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi, prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos" (Rom. 5:1). Dacă costul împăcării noastre a fost moartea Fiului lui Dumnezeu, cu atât mai mult vom fi mântuiţi prin viaţa Sa. Dacă Cristos a murit pentru noi când eram vrăjmaşii Lui, ne va lăsa El oare să pierim acum când suntem prietenii Lui?

Dar cum suntem noi mântuiţi prin viaţa Sa? Prin asta nu se înţelege viaţa Sa ca Om pe când trăia aici pe pământ, ci înseamnă viaţa Lui actuală, la dreapta lui Dumnezeu în Cer, unde El este Apărătorul (Avocatul) nostru, Mijlocitorul nostru, Marele nostru Preot şi Păstorul nostru.

În acest punct este bine să ne reamintim că mântuirea are trei timpuri gramaticale:

Trecut. *Am fost mântuiţi* de pedeapsa veşnică a păcatului când ne-am încrezut în Cristos. Când a murit El, toate păcatele noastre erau în viitor, iar El a plătit pedeapsa pentru toate.

Prezent. Noi *suntem mântuiţi* de puterea păcatului. Asta se înţelege prin cuvintele *mântuiţi prin viaţa Lui*. Dacă siguranţa noastră zilnică ar depinde de jalnicele noastre realizări, am fi cu toţii pierduţi. Suntem apăraţi, păziţi şi păstraţi prin mijlocirea Sa. Suntem păziţi pentru că El pledează cauza noastră. Suntem în siguranţă pentru că El ne reface când ne rătăcim.

Viitor. Noi *vom fi mântuiţi* de însăşi prezenţa păcatului. Asta se referă, desigur, la acel timp când vom fi în Cer, unde vom fi liberi de orice urmă de păcat.

Argumentaţia este convingătoare. Dacă Dumnezeu ne-a mântuit de mânie prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru noi, El nu ne va lăsa niciodată să suferim acea mânie. Dacă am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin sângele lui Cristos pe când eram vrăjmaşi, El ne va asigura mântuirea noastră încontinuu prin actuala slujbă de mijlocire a lui Cristos pentru noi.

6
Duhul asigurării

Nicio discuție pe tema siguranței mântuirii veşnice a credinciosului nu este completă fără să ne referim şi la lucrarea Duhului Sfânt. El Însuşi este chezăşia că orice credincios autentic va ajunge, în cele din urmă, în Cer.

Fiecare copil al lui Dumnezeu are Duhul Sfânt. „Dacă n-are cineva Duhul lui Cristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Isus le-a promis ucenicilor că Duhul adevărului va fi în ei (Ioan 14:17), iar Pavel ne reaminteşte că trupul nostru este templul Duhului Sfânt (1 Cor. 6:19).

Odată ce Duhul Îşi stabileşte reşedința într-un credincios, El rămâne pentru totdeauna. Promițându-ni-L, Mântuitorul a zis: „Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor [în greacă: Paraclet, adică Apărător, Ajutor], care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16). Este o făgăduință necondiționată. Nu se sugerează deloc că Duhul ar putea pleca de la noi, dacă-L întristăm.

A treia Persoană a Sfintei Treimi este dăruită creştinului ca o pecete:

> *El [Dumnezeu] ne-a şi pecetluit...* (2 Cor. 1:22).

> *...ați crezut în El şi ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit* (Ef. 1:13b).

Pecetea ne vorbeşte despre dreptul de proprietate şi despre siguranță. Oricine are Duhul este posesiunea lui Dumnezeu. În acest sens, pecetea este similară semnului făcut cu fierul roşu asupra vitelor sau petei de vopsea de pe oi, care-l identifică pe proprietar.

Fiind pecetea, Duhul Sfânt garantează păstrarea în siguranță veşnică a copilului lui Dumnezeu.

> *Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării* (Efeseni 4:30).

Ziua răscumpărării este acel timp când vom primi trupurile noastre proslăvite. Tot aşa, desigur, cum avem pecetea, avem şi siguranţa că vom ajunge, la urmă, în Cer.

Duhul Sfânt le este dat copiilor lui Dumnezeu şi ca o arvună:

El [Dumnezeu] ne-a... şi pus în inimă arvuna Duhului (2 Cor. 1:22).

Şi Cel ce ne-a făcut pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului (2 Cor. 5:5).

Arvuna este o garanţie că plata finală se va face. Când cineva cumpără o casă, mai întâi achită prima rată, ca o garanţie că va achita plata deplină. Când un cuplu se logodeşte, verigheta este un angajament că va urma căsătoria.[1] Ca o garanţie, Duhul Sfânt este promisiunea lui Dumnezeu făcută credinciosului că deplina moştenire va urma. Când suntem mântuiţi, duhul şi sufletul nostru sunt răscumpărate, dar noi suntem încă în trupul nostru, care este supus bolii şi morţii. Răscumpărarea trupului şi casa noastră din cer sunt încă în viitor. Dar garanţia Duhului le face să fie absolut sigure. Pavel precizează acest lucru în Ef. 1:14:

[Duhul Sfânt al făgăduinţei] este o arvună a moştenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câştigaţi de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.

O altă figură de stil folosită în legătură cu Duhul este cea a roadelor dintâi. În Vechiul Testament, un fermier lua o mână din grăunţele care s-au copt primele şi o aducea ca jertfă lui Dumnezeu, drept recunoştinţă pentru recolta ce încă urma să fie recoltată în viitor. Pavel vede o aplicaţie spirituală aici:

Şi nu numai ea, dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru (Rom. 8:23).

Noi deja avem roadele dintâi ale Duhului, cum sunt, de pildă, pecetea şi prima rată pe care le-am discutat deja. Dar noi tânjim după rodirea deplină a lucrării Sale în vieţile noastre, adică, răscumpărarea trupurilor noastre.

Este o modalitate distinctivă în care cei care au roadele dintâi ale Duhului suferă: Noi gemem înăuntrul nostru, aşteptând cu anticipaţie adoptarea, răscumpărarea trupului (vezi v. 23). Aşadar „dacă” din Romani 8:17 nu exprimă suferinţele posibile ale unui grup select de câţiva oameni, ci privilegiul de care au parte *toţi* copiii lui Dumnezeu.

Noi am fost mântuiţi cu această nădejde: nădejdea vieţii veşnice cu Domnul în Cer. Dar nu există niciun element de nesiguranţă în această nădejde,[2] pentru că ea se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu, care este lucrul cel mai sigur din univers.

Trebuie să menţionăm încă o slujbă a Duhului: ungerea. În 1 Ioan 2:27, apostolul scrie:

Cât despre voi ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi şi n-aveți trebuință să vă învețe cineva, ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile şi este adevărată, şi nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.

Ungerea de aici se referă la lucrarea de învățător a Duhului Sfânt, capacitatea pe care o dăruieşte El credincioşilor de a discerne între adevăr şi eroare. Subliniați cuvintele: „rămâne în voi". Ungerea nu vine, pentru ca apoi să plece, ci rămâne în copilul lui Dumnezeu, pentru că Duhul Sfânt rămâne!

De fapt, toate slujbele Ajutorului pe care le-am menționat au menirea să-l umple pe credincios cu asigurarea deplină privitoare la destinul său veşnic în cer. Nu găsim aici nicio sugestie că un copil adevărat al lui Dumnezeu poate să-şi piardă mântuirea lui sau a ei. Duhul Sfânt ne garantează că, în final, vom primi trupul nostru glorificat. Siguranța noastră veşnică şi Duhul Sfânt sunt una, neputând fi separate. Numai dacă Duhul ar putea da greş, atunci ar putea da greş şi siguranța noastră.

NOTE FINALE

1. Este un fapt fascinant că exact cuvântul din greaca primului secol folosit de Pavel aici a ajuns să însemne „verighetă de logodnă" în greaca modernă.

2. E demn de remarcat faptul că termenul pe care-l foloseşte Pavel aici pentru „speranță" este mai puternic decât englezescul „hope".

7
În Cristos

De îndată ce crede cineva în Domnul Isus, acea persoană este „în Cristos”. Asta se referă la poziția de favoare pe care i-o dăruieşte Dumnezeu. Iehova nu mai priveşte la toată nevrednicia lui, ci acum îl vede pe credincios în toată vrednicia lui Cristos.

În Cristos credinciosul a fost cunoscut mai dinainte, ales şi predestinat înainte de întemeierea lumii (Rom. 8:28-30). Evident, aceasta a fost înainte de a fi făcut el vreun bine sau rău. Întrucât Dumnezeu este atotştiutor, El a ştiut dinainte tot ce va face cel ales şi l-a selectat şi predestinat să fie asemenea Fiului Său pe veci. Dacă credinciosul ar putea să-şi piardă mântuirea, ceea ce a decretat Domnul nu s-ar mai întâmpla niciodată. Iar alegerea Sa ar fi, în acest caz, o greşeală. Dar e cu neputință ca Dumnezeu să greşească.

În Cristos, credinciosul este neprihănit în privința poziției sale înaintea lui Dumnezeu. De fapt, el este îmbrăcat cu neprihănirea lui Dumnezeu (2 Cor. 5:21). El nu este neprihănit în sine, ci neprihănirea lui Dumnezeu i-a fost trecută în contul său Asta, şi doar asta, este singurul lucru care-l face să fie vrednic pentru „moştenirea sfinților în lumină”.

Tocmai în Cristos este acceptat un păcătos care crede (Ef. 1:6). În Cristos el este tot atât de aproape de Dumnezeu cât este şi Cristos, şi la fel de scump în ochii Lui (Ioan 17:23). Înainte de a-şi putea pierde credinciosul această poziție de mare privilegiu, Domnul Isus ar trebui să-Şi piardă poziția de totală acceptare la Dumnezeu Tatăl. Or, nimic nu ar fi mai greu de imaginat!

În Cristos, copilul lui Dumnezeu este complet (Col. 2:10). Cristos îl face pe deplin acceptabil pentru Cer. Meritele lui Cristos şi atitudinea adecvată a credinciosului sunt două laturi inseparabile.

Nu numai că este credinciosul în Cristos, dar şi Cristos este în credincios. Unirea dintre cei doi este atât de desăvârşită, încât apostolul Pavel e îndreptățit să afirme: „Dar cine se lipeşte de Domnul este un singur Duh cu El” (1 Cor. 6:17). Nimic nu poate fi mai apropiat, mai indivizibil decât aceasta!

Nu este mai mare siguranță decât a fi în Cristos şi a fi umplut de El. Poziția aceasta de siguranță dăinuieşte atâta timp cât dăinuieşte Cristos, adică în veci.

8
Mădulare ale trupului

În clipa în care îşi pune cineva încrederea în Domnul Isus, Duhul Sfânt îl aşază în trupul lui Cristos, adică în Biserică. Cristos este Capul, iar credincioşii sunt cu toții mădularele. Pavel scrie: „Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot aşa este şi Cristos" (1 Cor. 12:12). Iată aici o folosire fără precedent a numelui „Cristos"! El se referă nu doar la Capul, care este în Ceruri, ci şi la mădularele din Cer şi de pe pământ. Asta vorbeşte elocvent despre unitatea care există între Domnul şi ai Săi.

În capitolul citat, apostolul schițează o analogie între mădularele trupului uman şi cele ale trupului lui Cristos. El subliniază faptul că niciun mădular nu este lipsit de importanță – fiecare este esențial, având rolul său unic de îndeplinit. Şi niciun membru nu trebuie să se simtă atotsuficient, întrucât toți depindem unii de alții.

Acum, să zicem că s-ar întâmpla ceva de neconceput: un mădular să decidă să se îndepărteze singur din trup, printr-un act al voinței sale proprii. Astfel, el va decide că nu mai doreşte să fie mădular al trupului. Asta e, negreşit, o mare ciudățenie! Căci printr-un act al puterii divine a fost unit el cu trupul, dar iată că acum el pare să poată desființa această unire prin propia sa putere. Dar acest lucru e cu desăvârşire imposibil!

Sau să spunem că Domnul l-ar elimina pe credinciosul respectiv din trup, din pricina unei grave şi prelungite perioade de păcătuire. Nu aşa este zugrăvit Capul Bisericii în Efeseni 5. Acolo El este Mântuitorul trupului, iar nu Nimicitorul său (v. 23). El iubeşte Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea (v. 25). El nu-Şi urăşte propriul Său trup, ci îl hrăneşte şi-l îngrijeşte (v. 29).

Perfecțiunile Domnului Isus interzic faptul ca trupul Lui să fie vreodată dezcompletat, având membrele mutilate sau amputate. Scopul Său final este să aibă o Biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură sau cusur ori ceva de felul acesta. Asta, cu siguranță, împiedică vreo imperfecțiune sau vreun membru lipsă.

Harold Barker arată că, întrucât suntem mădulare ale trupului lui Cristos, destinul nostru este acela de a fi legați de destinul Său. Acolo unde este El pe vecie, acolo vom fi şi noi (Ioan 14:3)![1]

Note finale

1. Barker, Harold P., *Secure Forever (În siguranță pe veci)*, Neptune, NJ: Loizeaux Brothers, 1974, pg. 78.

9
Viață veşnică sau neveşnică?

Unul din cele mai iubite versete din Biblie este Ioan 3:16:

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică.

Milioane de oameni şi-au întemeiat destinul lor veşnic pe această făgăduință de nezdruncinat a lui Dumnezeu, că dacă vor crede în Fiul Lui unic, vor avea viață veşnică.

În esență, versetul 15 din Ioan 3 spune acelaşi lucru:

...pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică.

Oricine crede în Cristos este asigurat că nu va pieri niciodată, ci are, încă de pe acum, viața veşnică.

Credința şi viața veşnică sunt legate intrinsec, din nou la Ioan 3:36:

Cine crede în Fiul are viața veşnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

Dacă cineva vede viața sau, dimpotrivă, suferă mânia veşnică a lui Dumnezeu, depinde de faptul dacă el sau ea crede în Fiul lui Dumnezeu.

Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăşi sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâşni în viața veşnică (Ioan 4:13-14).

Apa pe care o oferă lumea nu dă satisfacție durabilă. Isus dăruieşte vestea bună a mântuirii prin credința în El. Oricine bea din această apă, adică, oricine crede în El nu va mai înseta nicodată. El primeşte o viață care nu se va sfârşi niciodată. El nu va avea nevoie să

înseteze după ea, pentru că o va avea în veci de veci. El va avea în el un izvor, ce va tâşni până în viaţa veşnică.

Promisiunea vieţii veşnice este prezentată limpede în Ioan 5:24:

Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă. Vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.

Aici El prefaţează promisiunea prin cuvintele *adevărat, adevărat*, ca şi când ar vrea să sublinieze certitudinea cuvintelor Sale. Cel care crede în El deja are viaţa veşnică. Şi, ca şi cum s-ar feri de vreo neînţelegere a cuvintelor Sale, Mântuitorul adaugă: *nu vine la judecată.* Iar dacă aceasta n-ar fi de ajuns, El adaugă: *ci a trecut din moarte la viaţă*.

Domnul Isus nu putea să Se exprime mai clar şi mai puternic decât a făcut-o în Ioan 6:47:

Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine are viaţa veşnică.

Oricine crede în El are o viaţă care este veşnică. Observaţi că nu se pune nicio singură condiţie, nu se face nicio excepţie.

E drept că cei mai mulţi care citesc aceste versete îşi vor forma impresia distinctă că viaţa veşnică o au de pe acum toţi cei care cred în Domnul Isus Cristos. Smântâna se ridică totdeauna la suprafaţă. Sensul limpede de la suprafaţă este acela că credinţa şi mântuirea sunt inseparabil legate între ele: cei care cred sunt mântuiţi ve veci!

Atunci cum îşi permit unii oameni să nege acest lucru, propovăduind că siguranţa credinciosului este condinţionată?!

Mai întâi de toate, ei au un mod cam întortocheat de a contesta, spunând că viaţa veşnică nu este, de fapt, veşnică! Ei au dreptate când arată că viaţa veşnică denotă nu numai ideea de durată, ci şi o calitate a vieţii. Este mai mult decât *existenţă* nesfârşită, deoarece chiar şi cei nemântuiţi vor exista în veci. Este acea viaţă – viaţa lui Cristos, ce este dăruită unui credincios la convertirea sa. Nici o persoană nemântuită nu o posedă.

Dar, apoi ei par să nesocotească aspectul duratei acestei vieţi, spunând, în continuare, că ai această calitate a vieţii numai atâta timp cât continui să umbli în ascultare de poruncile Domnului. Cu alte cuvinte, permanenţa acestei vieţi este doar în momentul afirmaţiei. Da, o poţi avea acum, dar ţi-o poţi pierde în ceasul următor, spun ei. Dacă asta ar fi adevărat, atunci cuvântul adecvat ar trebui să fie „temporară" sau „condiţionată".

Nu avem permisiunea de a separa calitatea vieţii veşnice de durata ei. Dacă eu primesc viaţa lui Cristos prin credinţă, o am veşnic, pentru că asta este ea: viaţă veşnică! Domnul nostru nu a spus: „Credeţi în Mine şi veţi avea viaţă condiţionată", ci El a spus: „viaţă veşnică", şi asta este exact ceea ce a intenţionat El să spună!

A-L cunoaşte pe Cristos este viaţa veşnică (Ioan 17:3). Odată ce Îl cunoaşte cineva pe Cristos, este cu neputinţă să decidă că nu-L mai cunoaşte.

Cuvântul *veşnic* înseamnă fără sfârşit, etern. Este folosit cu referire la Dumnezeu (1 Tim. 1:17) şi la Duhul Sfânt (Ev. 9:14). Judecata celor nemântuiți este veşnică (Marcu 3:29; Ev. 6:2), ca, de altfel, flăcările iadului (Iuda 1:7). Răscumpărarea pe care ne-a cumpărat-o Cristos este veşnică (Ev. 9:12), cum este şi viața credinciosului (Ioan 6:47). În niciunul din versetele care conțin cuvintele „viață veşnică" nici măcar nu se sugerează că viața se poate pierde prin păcat.

În două versete, apostolul Pavel vorbeşte despre viața veşnică drept o nădejde:

> *...în nădejdea vieții veşnice, făgăduite mai înainte de veşnicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă...* (Tit 1:2).

> *...pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moştenitori ai vieții veşnice...* (Tit 2:7).

Aceasta ar putea crea impresia că nu putem fi siguri de viața veşnică până nu se sfârşeşte viața aceasta de pe pământ. Actualmente, când folosim cuvântul *nădejde* (sau speranță), de obicei există o anumită doză de îndoială. Nutrim speranța că lucrul dorit îl vom avea, dar nu avem siguranța deplină că ni se va împlini dorința.

Însă, cum am arătat deja, nu tot aşa stau lucrurile cu *nădejdea* în uzanța Noului Testament, unde ea este prezentată ca o certitudine, pentru că e întemeiată pe făgăduința lui Dumnezeu. Or, niciun lucru din întregul univers nu este mai sigur decât acesta! Noi deja avem viața veşnică, dar nădejdea ei este starea proslăvită pe care o vom avea în Cer.

Nădejdea creştinului nu ne poate dezamăgi:

> *Însă nădejdea aceasta nu înşală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat...* (Rom. 5:5).

> *...pe care o avem ca o ancoră a sufletulu, o nădejde tare şi neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec, ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moştenitori ai vieții veşnice...* (Ev. 6:19-20).

Domnul Isus, premergătorul nostru, deja a intrat în Cer, unde este descris (în engleză, n.tr.) drept „Prezența de dincolo de văl". Or, devreme ce a intrat El **pentru noi,** ce poate să însemne oare asta, decât că-L vom urma şi noi acolo!

Dar mai e o modalitate prin care promotorii mântuirii condiționate caută să-şi promoveze cauza. Pe lângă faptul că redefinesc cuvântul „veşnic", ei încearcă să demonstreze, pornind de la gramatica limbii greceşti, că timpul prezent al verbului „a crede" întotdeauna descrie un proces continuu, iar nu un act singular al credinței. Cu alte cuvinte, trebuie să crezi şi să perseverezi în a crede.[2] De îndată ce ai încetat să mai crezi, nu mai eşti mântuit, zic ei.

Cei care afirmă acest lucru se bazează pe o abordare supra simplificată a gramaticii. Tipul prezent al verbului folosit în cazul lui „a crede” din versetele de mai sus nu conține în sine vreo implicație referitoare la genul de acțiune avut în vedere.[3] El nu descrie întotdeauna o acțiune continuă, ci se poate referi la un act singular. De pildă, „...cel care Se coboară din cer...” (Ioan 6:33) descrie întruparea. A fost un act unic, care nu se mai repetă. Acelaşi timp gramatical e folosit în expresii de genul: „Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul” (Apo. 14:13), expresie care, în mod cert, nu poate să însemne „...care mor şi continuă să moară [la nesfârşit]”!

În Ioan 3:14-15, Isus a folosit imaginea şarpelui de aramă din pustiu (Num. 21:6-9). Când israeliții au fost muşcați de şerpi veninoşi, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să ridice, atârnat de o prăjină, un şarpe de aramă. Ori de câte ori cel aflat pe moarte privea la şarpe, se însănătoşea. El nu trebuia să privească țintă încontinuu; o singură privire era de ajuns. Acesta e miezul cuvintelor din Ioan 3:14-15.

Isus i-a spus samaritencei: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va [mai] fi sete...” (Ioan 4:14). A spus El: „bea şi continuă să bea”? Evident că nu. Dacă cineva ar „bea, bând din nou, la nesfârşit”, atunci înseamnă că acea persoană a însetat din nou. Sensul este clar: O singură sorbitură din apa dătătoare de viață stâmpără setea cuiva pe veci. În acest pasaj, *a bea* este sinonim cu *a crede*. Un singur act de credință se va preface „într-un izvor de apă, care va țâşni în viața veşnică”.

Când Pavel i-a spus temnicerului din Filipi să „creadă în Domnul Isus Cristos” (Fapte 16:31), el a reclamat o acțiune precisă, instantanee.[4]

Desigur, afirmând aceasta, trebuie să ținem cont că, dacă persoana respectivă este născută din nou, nu va înceta să creadă.[5] A crede în Cristos este o parte vitală a vieții sale spirituale, cum este respirația pentru trupul său fizic. Acea persoană nu-şi poate permite să înceteze a respira la nesfârşit printr-un act al voinței sale. Tot aşa, el sau ea nu poate să înceteze a crede.

Rezumând, vom spune că mărturia consecventă a Noului Testament este că Dumnezeu dăruieşte o viață veşnică celor care cred în Domnul Isus Cristos. Nu este nicio aluzie în niciuna din aceste făgăduințe că viața aceasta se poate pierde. Este adevărat că sunt unele pasaje care par să admită excepții, dar aceste fragmente, puține la număr, nu pot să contrazică mulțimea precumpănitoare de versete care spun că mântuirea nu se poate pierde. Dar chiar şi acele – puține la număr – versete din Biblie, când sunt înțelese corect, nu neagă deloc faptul că mântuirea credinciosului este sigură pe veci de veci. Sperăm să demonstrăm aceasta în paginile următoare.

NOTE FINALE

1. Redarea textuală este „amin, amin”. Acesta este modul în care exprimă ebraica „aşa [să fie]” sau „aşa va fi”.

2. Adepții siguranței veşnice şi cei care cred în siguranța condiționată apelează la textul grec al Noului Testament, ca să-şi demonstreze punctul lor de vedere. Dar o cunoaştere

a gramaticii greceşti nu va rezolva definitiv problema, căci altfel specialiştii ar fi făcut-o demult. Când experții în greacă nu pot ajunge la un numitor comun, noi nu trebuie să ne simțim în dezavantaj, ci să recurgem la traducerile englezeşi (sau româneşti, n.tr.).

3. În Ioan 6:47, avem, de fapt, un participiu prezent însoțit de un articol hotărât – textual „crezând" sau „cel crezând". Poate fi şi este caracteristic pentru persoana la care se referă. De unde, „credinciosul în Mine" descrie o persoană, mai degrabă decât durata acțiunii sale.

4. Porunca de a crede este la timpul aorist, care subliniază aici un act decisiv, iar nu o continuitate a acțiunii.

5. Face parte integrantă din lucrarea actuală de mijlocire a lui Cristos să Se roage pentru sfinții Săi [să ajungă] acasă. Faptul acesta e ilustrat prin cuvintele spuse de El lui Petru înainte ca acesta să se lepede de El, cu jurăminte şi blesteme: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu ți se piardă credința". Curajul şi mărturia lui Petru puteau să se piardă, dar credința lui nu se putea pierde, deoarece era susținută de Cristos. *ed.*

10
Capacitate sau realizare?

Sunt versete minunate, care ne asigură că Dumnezeu este în stare să ne mântuiască şi să ne păzească până la capăt. Dar cei care cred în mântuirea condiționată ar dori să ne răpească această binefacere scumpă a mântuirii, spunând că, doar pentru că El *e în stare* să facă ceva, nu înseamnă ca *va şi face* acel lucru! Doar pentru că poate să-i ajute pe cei care sunt ispitiți (Ev. 2:18) nu garantează că El o va şi face. Faptul că poate să-şi supună toate lucrurile (Filipeni 3:21) nu înseamnă că se va şi întâmpla aşa, spun aceştia.

Aceşti oameni să nu-şi facă griji! Pentru fiecare verset care vorbeşte despre capacitatea Sa de a mântui sau de a ne păzi pe veci, sunt altele, care fac împlinirea lor sigură.

În 2 Timotei 1:12, Pavel şi-a exprimat convingerea că Domnul e în stare să păzească ce i-a încredințat el până în Ziua aceea. Da, El era în stare – dar avea s-o şi facă? Negreşit că da! Apostolul nu avea nicio îndoială, drept care a spus: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău şi mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui cerească...” (2 Tim. 4:18).

Scriitorul către Evrei a izbucnit de bucurie şi încredere: „De aceea, şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei” (7:25). Actuala Sa slujbă de apărare a cauzei noastre e garanția faptului că însăşi capacitatea Sa va fi transformată în realizare. Şi, dacă aceasta n-ar fi de ajuns, avem făgăduința în plus a onoarei divine că „...Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos” (Filipeni 1:6).

Lucrarea pe care a început-o bunătatea Lui
Brațul tăriei Lui o va duce la bun sfârşit.
Făgăduința Lui e „Da şi Amin”,
Ce n-a fost până acum încălcată.
Lucrurile viitoare şi lucrurile de-acum,
Precum şi toate lucrurile de jos şi cele de sus
Nu pot face planul să Şi-l schimbe
Ori să-mi despartă sufletul de iubirea Sa.
– Augustus M. Toplady

Promotorii mântuirii condiționate formulează un argument oarecum similar privitor la versete cum ar fi cele de la Ioan 6:39-40:

Şi voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viața veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Ei spun: „O, da, voia lui Dumnezeu este ca niciunul din cei pe care îi dăruieşte El Fiului să nu se piardă, dar asta nu înseamnă că toți vor fi mântuiți. Dumnezeu doreşte ca niciunul să nu piară (2 Pet. 3:9), dar noi ştim că mulți *pier* totuşi".

Argumentul e şubred – se clatină. Este voia lui Dumnezeu ca Fiul să nu piardă pe niciunul dintre cei pe care I i-a dat Tatăl. Este voia lui Dumnezeu ca Domnul Isus să-i învie în ziua de apoi.

Fiul întotdeauna face voia Tatălui (Ioan 8:29). Tot ce-i încredințează Tatăl Fiului să facă se va face. Asta înseamnă că niciunul dintre cei pe care Dumnezeu I i-a dat lui Cristos nu se va pierde. Ei Îl vor vedea cu toții, vor crede în El, vor avea viață veşnică şi vor învia în ziua de apoi.

Dumnezeul şi Mântuitorul nostru poate să ne păzească de orice cădere şi să ne înfățişeze fără prihană înaintea slavei Lui cu bucurie negrăită (Iuda 1:24). Dar să însemne oare asta că El o *va* şi face? Pavel ne linişteşte gândurile cu asigurarea că Isus Cristos „...vă va întări până la sfârşit, în aşa fel, încât să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Cristos" (1 Corinteni 1:8).

Slăvitul nostru Domn poate să-i păzească, să-i mântuiască, să-i supună şi să-i ajute pe cei ce sunt ispitiți. Şi, în toate aceste cazuri, capacitatea Lui este egală cu realizarea Lui. Faptul că *poate* include şi promisiunea că o *va* face.

11
Asigurare sau incertitudine?

Marea majoritate a textelor din Noul Testament le dau tuturor celor care au fost *cu adevărat* născuți din nou deplina asigurare că vor ajunge în Cer la urmă. Este în mod clar scopul Sfintelor Scripturi să le dea copiilor lui Dumnezeu încredere deplină că, odată ce au primit darul de mântuire a lui Dumnezeu prin credința în Cristos, să fie siguri că vor ajunge în casa Tatălui.

Sunt, mai întâi de toate, multe promisiuni sigure că oricine primește pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al său, printr-un act hotărât al credinței, va fi mântuit, regenerat, îndreptățit și împăcat cu Domnul. El sau ea nu va fi niciodată condamnat, ci a trecut din moarte la viață.

Dar apoi sunt multe pasaje în care Domnul Isus sau apostolii vorbesc cu certitudine despre viitorul credincioșilor. De pildă, în istoria oii pierdute, Mântuitorul a spus: „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește" (Luca 15:10). De îndată ce se pocăiește un păcătos, cerul întreg izbucnește în strigăte de bucurie. Celebrarea nu se amână până ce îngerii află dacă cel mântuit îndeplinește anumite condiții! Dacă viața sa eternă ar depinde de un lucru pe care mai trebuie să-l facă, atunci extazul ar fi prematur.

Într-alt verset, Mântuitorul le-a garantat ucenicilor Săi că Se duce să le pregătească un loc în casa Tatălui și că vor fi cu El acolo (Ioan 14:3). El a spus: „...pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi" (Ioan 14:19) – o promisiune clară a viitoarei lor stări de binecuvântare. Aceste promisiuni nu au fost date în funcție de realizările lor.

Nu a existat nici o îndoială în mintea apostolului Pavel asupra faptului că în casa lui eternă, adică în Cer, va cunoaște după cum este și el cunoscut (1 Cor. 13:12). El știa că atât el, cât și credincioșii corinteni vor fi în întregime schimbați, adică vor primi cu toții trupuri glorificate (1 Cor. 15:51-52). Adresându-se tuturor celor răscumpărați, el a spus: „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mâini, ci este veșnică în ceruri" (2 Cor. 5:1). Fără să atașeze nici un fel de condiții, el și-a exprimat deplina încredere că, atunci când vor fi absenți din trup, voi fi prezenți cu Domnul (2 Cor. 5:8). Niciun fel de restricții nu sunt adăugate la

El şi-a exprimat încrederea că până şi duhul credinciosului din Corint care comisese incest va „fi mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Cor. 5:5), deşi, între timp, el avea să sufere disciplinarea Domnului.

Scriind filipenilor, el a spus că pentru el a muri este câştig (Fil. 1:21) şi nu a fost nici o sugestie că aceasta ar fi depins de îndeplinirea cu credincioşie a vreunor fapte. El i-a încurajat cu certitudinea că Domnul Isus va transforma trupurile lor smerite, pentru a se face aidoma trupului Său slăvit (Filipeni 3:21), dar el *nu* a adăugat: „dacă înduraţi până la capăt”!

Cum a putut el să le promită colosenilor că se vor arăta cu Cristos în slavă (Col. 3:4), dacă ei trebuiau întotdeauna să asculte de poruncile Domnului, ca să fie siguri? Cum ar fi ştiut el?

Evident, Pavel a crezut în siguranţa veşnică. El se aştepta să fie în cer şi se aştepta ca şi tesalonicenii să fie acolo, deoarece le spune: „Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteţi voi, înaintea Domnului nostru Isus Cristos, la venirea Lui?” (1 Tes. 2:19). El nu a spus: „Dar şi voi şi eu trebuie să credem încontinuu”, pentru că era convins că ei vor face acest lucru. Aşteptând venirea lui Cristos pentru Biserică, el a spus: „Şi astfel vom fi întotdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4:17b). Din nou, în 2 Tesaloniceni 1:7, el îi asigură pe sfinţi de odihna necondiţionată de care vor avea parte, când Domnul va fi descoperit din cer cu îngerii Lui puternici.

Către sfârşitul vieţii sale, când încă era posibil să cadă, el a declarat: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4:7-8). El nu s-a încrezut în propria sa tărie, ci a ştiut că Domnul îl va păstra pentru împărăţia Sa cerească (2 Tim. 4:18).

Şi Petru a crezut în siguranţa eternă a mântuirii credinciosului. El a scris despre harul care va fi adus cititorilor săi la descoperirea lui Isus Cristos (1 Petru 1:13). Cuvântul „dacă” nu face deloc parte din propoziţia respectivă. El ştia că atunci când se va descoperi slava lui Cristos, credincioşii care sufereau se vor bucura cu o bucurie negrăită (1 Petru 4:13). De unde putea el şti aceasta, dacă mântuirea lor finală ar fi depins în vreun fel de realizările lor? El şi cititorii săi aşteptau ceruri noi şi un pământ nou, în care locuieşte neprihănirea (2 Pet. 3:13). El nu putea afirma aceasta, dacă credea în mântuirea condiţionată.

În fine, apostolul Ioan le dă cititorilor săi asigurarea de nespusă certitudine: „...noi ştim că atunci când Se va arăta El, Îl vom vedea aşa cum este” (1 Ioan 3:2b). Este o certitudine necondiţionată pentru fiecare copil al lui Dumnezeu.

Nu e de mirare că toţi copiii Domnului de-a lungul veacurilor şi-au întemeiat asigurarea că vor fi primiţi în cer numai pe baza lucrării lui Cristos, şi nu pe nişte realizări imprevizibile şi dubioase ale lor.

Doar atunci când mântuirea este prin har, prin credinţă, fără niciun fel de fapte, poate fi asigurat cineva de mântuirea veşnică. În clipa în care adaugi condiţii de ordin legal, care, chipurile, trebuie să fie îndeplinite de credincios, asigurarea devine imposibilă, deoarece nu poţi şti dacă el sau ea va îndeplini condiţiile respective cum se cuvine.

12
Apostați sau alunecați?
Partea întâi

Cei care susțin mântuirea condițională se bazează în sprijinul părerii lor pe epistola către Evrei, mai mult decât pe orice altă carte din Biblie. Înainte de a examina rând pe rând pasajele citate de ei, să aruncăm o privire de ansamblu asupra epistolei, ca atare.

În primele zile ale Bisericii, evanghelia s-a răspândit mai întâi printre evrei. Mulți dintre ei au avut o convertire autentică la credința creştină. Alții au fost atraşi de lumina evangheliei, devenind doar aderenți cu numele. Unii dintre aceştia au mers până acolo, încât să se şi boteze şi să devină membri ai unei adunări creştine, identificându-se cu ceata de credincioşi.

Privind lucrurile din perspectiva evreilor, constituia un act de trădare din partea unora dintre ei să mărturisescă credința creştină. Aceştia au fost supuşi la excomunicare, ostracizare, dezmoştenire şi chiar la abuzuri fizice. Fruntaşii lor religioşi, familiile şi prietenii acestora au depus enorme presiuni ca să-i determine să se întoarcă la sistemul de ceremonii elaborate al iudaismului. Astfel, ei le-au amintit acestor căutători nesiguri ce anume abandonau prin îmbrățişararea creştinismului:

• strălucirea profeților din Vechiul Testament;
• misiunea îngerilor în istoria națiunii ebraice;
• conducerea lui Moise şi a lui Iosua;
• preoția lui Aaron şi sistemul de sacrificii animale.

Opțiunea era clară: fie să continue spre o încredere deplină în Cristos, ca Domn şi Mântuitor personal, fie să-L respingă categoric. A se lăsa de credința creştină însemna să comită păcatul apostaziei, pentru care nu mai este pocăință.

Aşadar, cu această situație era confruntat autorul cărții Evrei. Uneori el îi îndeamnă pe creştinii adevărați să trăiască o viață de credință şi de îndurare a necazurilor. Dar, în majoritatea cazurilor, el îi avertizează pe iudeii care nu se puteau hotărî încotro s-o apuce împo-

triva păcatului apostaziei. El le arată că Cristos este împlinirea tuturor tipurilor şi umbrelor iudaismului.

Cuvântul *apostat* provine din greacă, unde are sensul de „unul care se detaşează sau dezertează”. Mai întâi de toate, descrie o persoană care mărturiseşte credinţa creştină, dar care nu L-a primit pe Cristos printr-un act hotărât al credinţei sale. Pe apostaţi i-a avut în vedere apostolul Ioan când a scris: „Ei au ieşit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noştri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noştri, ar fi rămas cu noi, ci au ieşit, ca să se arate că nu toţi sunt dintre ai noştri” (1 Ioan 2:19). Mai degrabă, a fost un act de respingere totală a credinţei creştine. Plecarea lor a demonstrat că nu erau „dintre ai noştri”, respectiv, nu erau credincioşi adevăraţi. Or, dacă ar fi fost, ar fi rămas în credinţă, căci credinţa adevărată întotdeauna are calitatea perseverării. Plecând însă, ei au demonstrat că nu erau membri adevăraţi ai comunităţii creştine. Asocierea lor la acest grup era superficială.

Trebuie să precizăm că e o mare deosebire între *alunecare* şi *apostazie*. Un creştin poate aluneca sau cădea, dar nu de tot. Părtăşia sa cu Dumnezeu poate fi întreruptă, dar nu şi relaţia sa cu Dumnezeu. În schimb, apostatul nu a avut niciodată o relaţie adevărată cu Dumnezeu. Când păcătuieşte un credincios, mai devreme sau mai târziu, îşi va imputa lui însuşi şi-şi va mărturisi păcatul; pe de altă parte, apostatul va cădea în păcat şi în eşec moral şi va da vina pe Dumnezeu. Cel căzut se pocăieşte şi este iertat; apostatul nu-şi face griji în privinţa păcatului său; ba mai mult, va manifesta o atitudine de sfidare la adresa sa. Acesta nu va afla iertare.[2] Petru a cazut, dar Iuda a fost un apostat. „Petru a ieşit afară şi a plîns cu amar” (Luca 22:62), dar după aceea s-a întors la Stăpânul său (Ioan 21:15-19). Însă Iuda s-a dus şi s-a spânzurat (Matei 27:5).

Observaţi gravitatea păcatului apostaziei: el echivalează cu răstignirea din nou a Fiului lui Dumnezeu pentru păcătos şi expunerea Sa la ocară pe faţă (Evrei 6:6). Este totuna cu a-L călca pe Fiul lui Dumnezeu în picioare, socotind sângele Lui un lucru obişnuit şi insultându-L pe Duhul Sfânt (Evrei 10:29). Apostaţii sunt anticrişti (1 Ioan 2:18).

Să examinăm acum pasajele din Evrei la care apelează de obşte cei care susţin siguranţa condiţionată sau neagă siguranţa mântuirii veşnice:

> *De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ţinem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtaţi de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, şi dacă orice abatere şi orice neascultare şi-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o?* (Evrei 2:1-3).

Pasajul acesta este o avertizare faţă de pericolul apostaziei. Cititorilor li se aminteşte că pedeapsa pentru călcarea celor zece porunci era moartea. Or, dacă aşa stăteau lucrurile în acel caz, cu cât mai mare pierzare îi aşteaptă pe cei care neglijează evanghelia. Prin a neglija se înţelege aici a nesocoti, a diminua sau a ignora.

Nu trebuie să ne inducă în eroare folosirea pronumelui personal *noi* de aici, ca şi când

autorul epistolei s-ar include şi pe el şi pe alți credincioşi adevărați în această categorie. Nu aşa stau lucrurile. Ei acceptaseră deja evanghelia. Acesta e un caz de folosire editorială a pronumelui *noi*; autorii Bibliei au avut tot atât de mult dreptul de a-l folosi pe cât avem şi noi cei de azi. Aici are sensul de „cei care erau în pericol de a neglija evanghelia”.

Acestea nu sunt versetele potrivite pentru a demonstra că un credincios s-ar putea, până la urmă, să-şi petreacă veşnicia în iad:

> 6 *Dar Cristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Şi casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm. 7 De aceea, cum zice Duhul Sfânt: ,,Astăzi, dacă auziți glasul Lui,* 8 *nu vă*
> *împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie,* 9 *unde părinții*
> *voştri M-au ispitit şi M-au pus la încercare şi au văzut lucrările Mele patruzeci de*
> *ani!* 10 *De aceea, M-am dezgustat de neamul acesta şi am zis: ,,Ei totdeauna se*
> *rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!* 11 *Am jurat dar în mânia Mea că nu*
> *vor intra în odihna Mea!”* 12 *Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să*
> *n-aibă o inimă rea şi necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.* 13
> *Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: ,,Astăzi”, pentru ca*
> *niciunul din voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului.* 14 *Căci ne-am*
> *făcut părtaşi ai lui Cristos, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită de la*
> *început,* 15 *câtă vreme se zice: ,,Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii”.* 16 *Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce*
> *auziseră? N-au fost oare toți aceia care ieşiseră din Egipt prin Moise?* 17 *Şi cine au*
> *fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră şi ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?* 18 *Şi cui S-a jurat El că n-au să*
> *intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră?* 19 *Vedem dar că n-au*
> *putut să intre din pricina necredinței lor* (Ev. 3:6-19).

Când abordăm aceste versete, e bine să ne reamintim că cel care le-a scris se adresează unui auditoriu mixt. Ca şi astăzi, unii erau credincioşi adevărați, pe când alții aveau o formă de evlavie, tăgăduindu-i însă puterea. Liniile de demarcație nu erau precis trasate. Nimeni nu e în stare să discearnă în fiecare caz dacă o persoană se află cu adevărat în Cristos. Prin urmare, era necesar să-i avertizeze pe cei nedecişi împotriva pericolului apostaziei şi să-i asigure pe alții în credința lor.

Versetul 6: Cei care s-au născut din nou prin credința în Domnul îşi demonstrează realitatea credinței lor prin faptul că se țin tare de încrederea lor, bucurându-se în nădejde neclintiți până la capăt. Ei nu sunt mântuiți prin faptul că rămân tari – căci asta ar însemna mântuirea prin fapte; ar fi o realizare cu care ar putea să se laude. Dar lauda este exclusă pe principiul credinței (Rom. 3:27).

Versetele 7-11: Creştinii nominali trebuiau avertizați prin experiența Israelului în pustie. Timp de 40 de ani, oamenii L-au provocat pe Dumnezeu prin necredința lor. În cele diu urmă, El a jurat în mânia Sa că nu vor intra în odihna Sa, adică odihna țării Canaan.

.

Versetele 12-14: „Fraţii" de care se aminteşte în versetul 12 ar putea fi fraţii unei comunităţi generale de oameni, fraţii aceleiaşi naţiuni ebraice sau fraţi creştini doar cu numele. A se depărta de Dumnezeul cel viu este totuna cu a deveni apostaţi. În ciuda mărturisirii lor de credinţă, ei au devenit membri ai lui Cristos numai dacă se ţineau de începutul încrederii lor până la sfârşit. Din nou, „a se ţine strâns" nu este rădăcina mântuirii, ci roada ei.

Versetele 15-19: Credinţa este o chestiune crucială. După cum necredinţa i-a ţinut pe israeliţi afară din odihna Canaanului, tot aşa ea îi va ţine pe oameni afară din odihna lui Dumnezeu astăzi, cum vom vedea în secţiunea următoare.

1 *Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduinţa intrării*
în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. 2 *Căci şi nouă*
ni s-a adus o veste bună ca şi lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le -a
ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credinţă la cei ce l-au auzit. 3 *Pe când noi, fiindcă*
am crezut, intrăm în ,,odihna" despre care a vorbit El, când a zis: ,,Am jurat în mânia
Mea, că nu vor intra în odihna Mea!" Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă
de la întemeierea lumii. 4 *Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a şaptea:*
,,Dumnezeu S-a odihnit în ziua a şaptea de toate lucrările Lui". 5 *Şi aici este zis*
iarăşi: ,,Nu vor intra în odihna Mea!" 6 *Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în*
odihna aceasta şi pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în
ea, din pricina neascultării lor, 7 *El hotărăşte din nou o zi: ,,Astăzi", zicând, în*
David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: ,,Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu
vă împietriţi inimile!" 8 *Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi*
Dumnezeu după aceea de o altă zi. 9 *Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru*
poporul lui Dumnezeu. 10 *Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihneşte şi el de*
lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. 11 *Să ne grăbim dar să*
intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeaşi pildă de neascul-
tare. 12 *Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice*
sabie cu două tăişuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheietu-
rile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii. 13 *Nicio făptură nu este ascunsă*
de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.
14 *Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus,*
Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. 15 *Căci n-avem un*
Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucru-
rile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. 16 *Să ne apropiem dar cu deplină încrede-*
re de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentru ca să fim aju-
taţi la vreme de nevoie (Ev. 4:1-16).

Patru odihne sunt menţionate în Evrei: odihna creaţiei lui Dumnezeu (4:4); odihna Israelului în Canaan (3:11); actuala odihnă a credinţei (4:1, 3a, 8-10); rodirea ei deplină, odihna sabatului etern ce urmează să vină (4:9).

Deşi trebuie se recunoaştem că e greu de urmărit firul gândirii, argumentul pare să fie

următorul: făgăduința de odihnă a lui Dumezeu n-a fost împlinită prin odihna creației Sale. Iar Iosua nu a condus poporul la acea odihnă, deoarece mai târziu Dumnezeu încă vorbea despre ea pe vremea lui David. Cei care cred în Cristos intră în odihna aceasta (v. 3a). Ei au încetat de a încerca să-şi câştige mântuirea prin faptele lor proprii, bucurându-se, în schimb, de pe-acum de odihna conştiinței, ştiind că Mântuitorul Şi-a isprăvit lucrarea pe cruce. Odihna cerească îi aşteaptă pe toți copiii lui Dumnezeu.

Creştinii nominali (împreună cu toți necredincioşii) trebuie să ia seama să nu se văduvească de odihna promisă, ci să se străduiască să intre în ea, punându-şi credința în Domnul Isus. Necredința niciodată nu rămâne nedescoperită, deoarece Cuvântul Viu este atotştiutor.

Şi, întrucât adevărații credincioşi sunt şi răspunzători în fața Lui, ei ar trebui să se țină strâns de mărturisirea lor. Dar ei nu pot face asta prin puterea lor, ci prin Marele lor Preot, care dăruieşte har la vreme de nevoie.

Se pare că cei care susțin punctul de vedere al căderii din har scot în evidență versetele 1, 11 şi 14 în sprijinul poziției lor, potrivit căreia credincioşii adevărați se pot pierde până la urmă. Ei par să nu vadă că versetele 1 şi 11 sunt pentru cei care nu au ajuns încă la adevărata credință în Domnul Isus. Ei nu se bucură de odihna conştiinței. Or, întrucât nu au atins-o, sunt în pericol de a cădea în aceeaşi cursă a apostaziei. Versetul 14 este o încurajare pentru credincioşi să fie viteji, mărturisindu-L pe Cristos, asigurați că Marele lor Preot le va da tăria necesară.

> *...măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Şi, după ce a fost făcut desăvârşit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veşnice* (Ev. 5:8-9).

Textul principal cu care arminienii încearcă aici să-şi demonstreze punctul de vedere este versetul 9: Cristos este autorul mântuirii veşnice al celor care ascultă de El. Implicația este că dacă încetezi să mai asculți de El, îți pierzi mântuirea. Dar asta sună foarte mult ca mântuirea prin fapte!

Noi trebuie să înțelegem că evanghelia este un mesaj în fața căruia trebuie să te supui şi pe care trebuie să-l asculți, crezând în Domnul Isus Cristos. În acest context, ascultarea este sinonimă cu credința. Este ceea ce Pavel în alte locuri numeşte ascultarea credinței (Rom. 1:5; 16:26). Iar Luca vorbeşte despre mulți preoți care erau ascultărori ai credinței (Fapte 6:7). Experiența mântuirii lor a fost un eveniment singular, iar nu un proces de durată.

Unul din pasajele folosite cel mai frecvent pentru a arăta că credinciosul poate, până la urmă, să fie pierdut se află la Evrei 6:4-8.

> *Căci cei ce au fost luminați odată şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor şi care totuşi au căzut este cu neputință să fie înnoiți iarăşi şi aduşi la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu şi-L dau să fie batjo-*

corit. Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el şi rodeşte o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini şi mărăcini, este lepădat şi aproape să fie blestemat, şi sfârşeşte prin a i se pune foc.

Să fim drepţi, trebuie să admitem că sunt multe interpretări diferite ale acestor versete. Chiar şi printre cei care cred în siguranţa mântuirii sunt mai multe păreri.[3] Prin urmare, trebuie s-o adoptăm pe cea care credem că se potriveşte cel mai bine în context şi este în acord cu restul Cuvântului inspirat. Pentru autor, pasajul acesta controversat se referă la apostaţi.

Ei fuseseră odată luminaţi. Nu trebuie să avem nicio îndoială că acest lucru poate fi valabil în cazul celor neconvertiţi. E cu totul posibil să fii luminat, fără a răspunde la lumină.

Ei au gustat din darul ceresc. Darul ceresc se poate referi fie la Domnul Isus, fie la Duhul Sfânt. Cuvântul „a gusta" poate să însemne fie să savureze fără să înghită, ca în Matei 27:34; când Isus a gustat vinul acru amestecat cu fiere, El a refuzat să-l bea. Sau ar putea însemna a se familiariza cu ceva prin intermediul experienţei. De pildă, Isus, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toţi. A fost moarte în sensul cel mai profund al cuvântului. Aşadar, cuvântul de aici din Evrei nu este decisiv în el însuşi. Dar este de ajuns să spunem că o persoană poate să fie familiarizată cu darul ceresc, fără ca să-L accepte.

Au devenit părtaşi ai Duhului Sfânt. Observaţi că nu se spune că au fost umpluţi, botezaţi sau copleşiţi de Duhul Sfânt. Dar au fost părtaşi la lucrări ale Duhului Sfânt, cum sunt convingerea de păcat şi cunoştinţa căii mântuirii.

Au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu. Se înţelege de la sine că este posibil să auzi Cuvântul fără să-l crezi. Sunt oameni care au capul plin de cunoştinţa Bibliei, dar care mor în păcatele lor. A gusta nu este de ajuns.

Au gustat puterile veacului viitor. Evreii descrişi aici fuseseră martori la miracolele care însoţiseră propovăduirea evangheliei de către apostoli. Aceste minuni sunt descrise drept „puterile veacului viitor". Asta înseamnă că vor fi repetate în Mia de ani, când Domnul Isus va domni ca Rege al regilor şi Domn al domnilor.

Prin urmare, ţinând cont că aceste cinci caracteristici de bază pot fi valabile în cazul necredincioşilor, să analizăm restul pasajului.

Dacă oamenii descrişi aici cad de tot, este cu neputinţă să fie reînnoiţi la pocăinţă. S-ar putea ca ei să se fi pocăit cândva, în mod superficial (2 Cor. 7:10), fără să creadă în Cristos, dar odată ce devin apostaţi, pierzarea lor e pecetluită. Ei au trecut dincolo de punctul răscumpărării. Lucrul acesta este dovedit de mărturia istoriei. Niciun apostat real nu a ajuns vreodată la credinţa mântuitoare a Domnului Isus.

Dacă pasajul acesta s-ar referi la credincioşi adevăraţi, care au alunecat în păcat, ar însemna că nu mai pot să fie *niciodată* mântuiţi. Dar asta se dovedeşte prea mult pentru adepţii doctrinei căderii din har.

Oamenii aceştia nu sunt copii adevăraţi ai lui Dumnezeu, pentru că „ei răstignesc din nou pentru ei înşişi pe Fiul lui Dumnezeu şi-L expun la ruşine publică". Cu greu ar putea fi aceasta purtarea caracteristică a celor ce s-au născut din Dumnezeu.

În versetul 7, scriitorul îi aseamănă pe toți credincioşii adevărați cu un pământ bine udat, care aduce o recoltă binecuvântată de Dumnezeu. În schimb, apostații sunt ca pământul care „aduce spini şi mărăcini”, care este „lepădat şi aproape să fie blestemat şi sfârşeşte prin a i se pune foc”. Expresia „aproape să fie blestemat” nu oferă altă posibilitate. Mai degrabă, ea exprimă certitudinea judecății, aceasta fiind confirmată de verdictul: „şi sfârşeşte prin a i se pune foc”.

Şi, ca să nu rămână nicio îndoială cu privire la condiția spirituală a apostaților pe care a descris-o, scriitorul adaugă afirmația definitorie din versetul 9: „Dar, preaiubiților, totuşi de la voi aşteptăm lucruri mai bune, care însoțesc mântuirea”. Aici el se adresează creştinilor autentici, cu termenul „preaiubiților”. El este încredințat că ei nu produc spini şi mărăcini, că nu sunt aproape a fi blestemați şi că sfârşitul lor nu este să li se pună foc. El este încredințat că sunt caracterizați de lucrurile care însoțesc mântuirea, ceea ce nu este valabil în cazul celor descrişi în versetele precedente.

> 9 *Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuşi de la voi aşteptăm lucruri mai bune şi care însoțesc mântuirea.* 10 *Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră şi dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutorat şi ajutorați pe sfinți.* 11 *Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeaşi râvnă, ca să păstreze până la sfârşit o deplină nădejde,* 12 *aşa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință şi răbdare, moştenesc făgăduințele.* 13 *Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine Însuşi* 14 *şi a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta şi îți voi înmulți foarte mult sămânța”.* 15 *Şi astfel, fiindcă a aşteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința.* 16 *Oamenii, ce-i drept, obişnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o chezăşie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei.* 17 *De aceea, şi Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moştenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ;* 18 *pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba şi în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare, noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte,* 19 *pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare şi neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntrul Templului,* 20 *unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”* (Ev. 6:9-20).

Avem aici un puternic paragraf despre siguranța veşnică a credinciosului. Ciudat însă că el este folosit pentru a dovedi exact contrariul! Este adresat celor care erau creştini dedicați. Cum am văzut, versetul 9 spune că ei erau caracterizați de lucrurile care însoțesc mântuirea. Versetul următor adaugă dovezi în plus despre realitatea credinței lor. Ei sunt apoi încurajați să continue în lucrarea sfinților şi să nu se lenevească. Ei trebuie să-i emuleze pe cei care, prin credință şi răbdare, moştenesc [împlinirea acelor] promisiuni. Versetele care urmează demonstrează clar că credința şi răbdarea nu sunt *mijlocul* prin care moştenesc ei [împlinirea acelor] promisiuni, ci *atitudinea* lor spirituală, în drumul lor spre ținta finală.

Dumnezeu i-a făcut lui Avraam o promisiune necondiționată că-l va binecuvânta şi-i va înmulți sămânța. Întrucât Dumnezeu nu poate minți, această promisiune a fost la fel de sigură ca şi cum s-ar fi şi întâmplat deja. Nu depindea deloc de realizările lui Avraam. Nimic nu putea s-o împiedice de a avea loc, pentru că totul depindea de Dumnezeu. Avraam a aşteptat în răbdare să se împlinească.

Dumnezeu a făcut un legământ necondiționat al harului, promițând mântuire veşnică tuturor celor care se vor pocăi de păcatele lor, primindu-L pe Cristos ca Domn şi Mântuitor al lor prin credință.[4] Întrucât Dumnezeu nu putea să mintă, promisiunea se va împlini absolut sigur. Un credincios este tot atât de sigur de Cer ca şi când s-ar afla deja acolo. Sfinții din Cer sunt „mai fericiți, dar cu nimic mai siguri" decât suntem noi. Tăria legământului constă în faptul că totul depinde de Dumnezeu.

Versetele 18-20 ne oferă patru tablouri pentru a sublinia siguranța mântuirii:

Primul este o cetate de refugiu, în care să fugim ca să apucăm nădejdea ce ne-a fost aşezată înaintea noastră. Cristos este acea cetate de refugiu, iar nădejdea este mântuirea veşnică. Întrucât nădejdea aceasta se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, nu poate exista nicio fărâmă de îndoială sau nesiguranță.

A doura imagine este o ancoră. Ancora noastră, nădejdea gloriei veşnice, este ancorată în prezența lui Dumnezeu, unde nimic nu poate s-o clatine. Este tare şi sigură.

Dar nu aici se termină totul. Isus Însuşi a străpuns vălul, ca Premergător al nostru. Prezența Sa dincolo de văl este garanția noastră că şi noi vom ajunge în Cer, la urmă.

În fine, El este acolo ca Mare Preot al nostru. Viața Sa ne garantează că vom fi păziți în veci (Rom. 5:10). El Se află acolo în veci, ca să mijlocească pentru noi (Ev. 7:25).

Un alt pasaj care descrie un apostat se găseşte în capitolul 10, versetele 26-31:

> *Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoştința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşată a judecății şi văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrătiți. Cine a călcat Legea lui Moise era omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit şi va batjocori pe Duhul harului?! Căci ştim cine este Cel ce a zis: ,,A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!" Şi în altă parte: ,,Domnul va judeca pe poporul Său". Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!*

Păcatul cu voia din versetul 26 este apostazia. E adevărat că, într-un sens, toate păcatele sunt cu voia, dar acesta este cu voia într-un sens ce nu e valabil la niciun altul, cum vom vedea.

Când un apostat renunță la Cristos după ce a primit cunoştința adevărului, el s-a despărțit definitiv, pentru vecie, de puterea curățitoare a jertfei isprăvite a lui Cristos pentru păcatele sale. El a luat loc împreună cu vrăjmaşii lui Cristos, având astfel parte cu ei de pierzarea lor. Nu este de ajuns să primeşti cunoştința adevărului. Ea trebuie urmată de primirea lui Cristos.

Dacă respingerea legii lui Moise constituia o crimă ce se pedepsea cu moartea, cu cât mai

gravă este comiterea păcatului apostaziei, pentru că acesta înseamnă:

a. calcarea în picioare a Fiului lui Dumnezeu, supunându-L la dispreț şi batjocură;

b. socotirea sângelui legământului prin care a fost sfințit el drept un lucru comun;

c. insultarea Duhului harului.

Să privim la aceste groaznice păcate unu cât unu, întrebându-ne apoi dacă ele zugrăvesc un tablou real al copilului lui Dumnezeu.

Au existat perioade în istoria Bisericii când oamenilor care au voit să-L respingă pe Cristos şi să revină la religia lor strămoşească li s-a cerut să se supună unei probe simbolice. Sângele animalului era vărsat pe podea. Apoi li se spunea acestor oameni: „Acest sânge reprezintă sângele lui Cristos. Deci, acum calcă-l în picioare!" Dacă făceau acest lucru, scăpau de prigoană în viața aceasta – dar îşi pierdeau sufletul în cea viitoare. Acest lucru este valabil în cazul tuturor celor ce renunțau la credința lor mărturisită în Cristos.

Un apostat consideră că sângele lui Cristos nu valorează mai mult decât cel al unui animal necurat. Şi totuşi, prin sângele legământului este sfințit el. Devenind un creştin nominal, el este sfințit, adică pus deoparte într-o poziție de privilegiu exterior, după cum soțul necredincios este sfințit prin intermediul unei soții credincioase (1 Cor. 7:14). A fi sfințit nu înseamnă neapărat a fi mântuit.

A întoarce spatele singurului şi suficientului Mântuitor este totuna cu a insulta Duhul harului. Înseamnă a privi cu dispreț pe Duhul Sfânt şi lucrarea Sa de a-L preamări pe Cristos, ca singura ce duce la Dumnezeu Tatăl.

Iarăşi, descrierea unui apostat este urmată de o descriere a pedepsei drepte a lui Dumnezeu care îl aşteaptă pe apostat. Propoziția: „Domnul va judeca pe poporul Său" ar putea crea impresia că scriitorul cărții Evrei se referă la credincioşi adevărați. Dar nu aşa stau lucrurile. Toți bărbații şi toate femeile sunt ai lui Dumnezeu prin virtutea creației (Fapte 17:28). Națiunea Israel a fost poporul pământesc străvechi al lui Dumnezeu (Deut. 14:2). În prezent, toți cei care cred în Fiul Său sunt poporul Său ales (1 Pet. 2:9). Dar când spune: „Domnul va judeca pe poporul Său", nu poate să se refere la credincioşii adevărati, deoarece Mântuitorul Însuşi a promis că cel care ascultă cuvântul Său şi crede în Cel care l-a trimis „nu vine la judecată" (Ioan 5:24). Autorul citează Deuterenom 32:36 (sau Ps. 135:14) în contextul apostaților, iar nu al credincioşilor adevărați. Propoziția „Domnul va judeca pe poporul Său" confirmă citatul precedent: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul ".

Da, un creştin poate aluneca, dar el nu poate să-şi piardă părtăşia cu Domnul. El poate săvârşi orice păcat față de care e avertizat în Biblie, dar nu poate renunța la Cristos, cu răutate. S-ar putea ca el să alunece de şapte ori, dar de fiecare dată se va ridica iarăşi (Prov. 24:16).

Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puşi ca privelişte în mijlocul ocărilor şi necazurilor, şi, pe de alta, v-ați făcut părtaşi cu aceia care aveau aceeaşi soartă ca voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță şi ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care ştiți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuieşte. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o aşteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți

căpăta ce v-a fost făgăduit. „Încă puțină, foarte puțină vreme" şi „Cel ce vine va veni, şi nu va zăbovi. Şi cel neprihănit va trăi prin credință, dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el". Noi însă nu suntem dintre aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci dintre aceia care au credință pentru mântuirea sufletului (Evrei 10:32-39)

Evreilor credincioşi li se reaminteşte de tot ce suferiseră din pricina credinței lor în Domnul Isus. Ei au avut parte de aceleaşi suferințe ca ale altor credincioşi, l-au slujit pe autorul epistolei în întemnițarea lui şi au acceptat bucuroşi pierderea averilor lor, conştienți de faptul că adevăratele lor comori erau în Cer.

Ei nu trebuiau să-şi piardă cumpătul acum, ci să rămână tari în încercările lor, pentru ca, după ce au făcut voia lui Dumnezeu, să primească [împlinirea] promisiunii. Nu se face nici o sugestie în versetele 35-36 că primirea promisiunii ar depinde de suportarea încercărilor. Mai degrabă, acesta e modul în care trebuie să trăiască ei, anticipând revenirea Domnului (v. 37).

Prima parte a versetului 38 îi descrie pe adevărații credincioşi – „cel drept va trăi prin credință", ceea ce înseamnă „cel îndreptățit prin credință va trăi". Restul versetului descrie un apostat – „dar dacă dă cineva înapoi". Adică, dă înapoi de la ce? De la credința în Domnul Isus.

Dar cineva va întreba: „De unde ştii că acesta este sensul versetului?" Pentru că asta afirmă el! „Noi [credincioşii adevărați] însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă [apostații], ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului [credincioşii]". Cu alte cuvinte, apostații nu cred în mântuirea sufletului. Ei mărturisesc credința o vreme, dar după aceea, dau înapoi.

În credință au murit toți aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată desluşit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieşiseră, negreşit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este ruşine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate (Evrei 11:13-16).

Mărturisesc că cam fost surprins şi nedumerit să găsesc aceste cuvinte printre pasajele folosite în sprijinul mântuirii condiționate. În urma studiului suplimentar, nu am putut decât să concluzionez că versetul 15 este textul de încercare: *ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.* E folosit cu scopul de a arăta că, după cum patriarhii ar fi putut să se răzgândească în privința continuării spre Canaan, tot aşa credincioşii pot înceta să mai creadă şi să revină la felul lor de viață de dinainte de a fi mântuiți. Cu alte cuvinte, se spune că actul inițial de credință mântuitoare nu este de ajuns, ci trebuie urmat de o credință continuă. Cineva îşi poate pierde mântuirea intenționat, încetând să mai creadă.

Dar asta nu corespunde faptelor. Da, aş avea prilejul să mă întorc la modul de viață de dinainte de convertire, dar nu am dorința sau înclinația de a face acest lucru. Dacă cineva

spune că este creştin şi se decide să revină la o viață de păcat, asta demonstrează că niciodată nu a devenit o creație nouă în Cristos Isus, în primul rând.

A sugera că actul inițial de credință nu stabileşte destinul final este o răstălmăcire a evangheliei. Înseamnă că Cristos nu a ispăşit pentru toate păcatele credinciosului, ci numai pentru acelea comise până la data convertirii, după care credinciosul s-ar afla pe cont propriu! Gândiți-vă la ramificațiile ce se nasc din această opinie!

1. Această doctrină neagă faptul că Cristos este Mântuitorul unic şi suficient; credinciosul ar lua parte şi el la acea lucrare.

2. Neagă faptul că lucrarea lui Cristos rezolvă pedeapsa pentru toate păcatele creştinului: trecute, prezente şi viitoare – chiar dacă la vremea când a murit El erau toate în viitor.

3. Este o negare a mântuirii prin harul fără plată, sugerând că oamenii pot câştiga mântuirea prin meritele lor, perseverând în credință.

> 1 *Şi noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne şi să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte.* 2 *Să ne uităm țintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit ruşinea şi şade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.*
> 3 *Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoşilor o împotrivire aşa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima şi să cădeți de oboseală în sufletele voastre.* 4 *Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului.* 5 *Şi ați uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului şi nu-ți pierde inima când eşti mustrat de El.* 6 *Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte”.* 7
> *Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl?* 8 *Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți nişte feciori din curvie, iar nu fii.* 9 *Şi apoi, dacă părinții noştri trupeşti ne-au pedepsit, şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor şi să trăim?* 10 *Căci ei, în adevăr, ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine, dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfințeniei Lui.* 11 *Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii.*12 *Întăriți-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiți;* 13 *croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.*
> 14 *Urmăriți pacea cu toții şi sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.* 15
> *Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulți să fie întinați de ea.* 16 *Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut.* 17 *Ştiți că mai pe urmă, când a vrut să moştenească binecuvântarea, a fost respins; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a găsit loc pentru pocăință* (Ev. 12:1-17).

Evrei 11-13 conține, în mare, îndemnuri la credință şi răbdare. Dar îndemnurile nu sunt neapărat porunci însoțite de amenințări. Când îi spun unui nou convertit: „Mergi înainte pentru Domnul", nu sugerez că va fi pierdut pe veci dacă nu contiunuă în credință. Având în vedere acest lucru, permiteți-mi să redau pe scurt această secțiune.

Creştinii evrei care suferă pentru credința lor trebuie să fie încurajați, oferindu-li-se pilda de credință şi răbdare a eroilor din capitolul 11. Concret, ei trebuie să se ferească de orice tendință de a se îndoi sau de a dispera, trebuind să alerge în alergarea creştină cu răbdare. Ei trebuie să aibă ochii ațintiți asupra lui Isus, care ne arată cum trebuie să alergăm de la început până la sfârşit. El a îndurat ura păcătoşilor. El a îndurat crucea. Ei nu s-au dus până acolo cât S-a dus El, împotrivindu-Se până la sânge, adică, textual, să moară.

Iar ei nu trebuie să disprețuiască educația de copii ai Domnului.[5] (La acea dată, erau suferințele îndurate de ei pentru El.) Tatăl nu-i educă decât pe ai Săi. Aşadar, credincioşii să nu disprețuiască sau să se lase descurajați de această educație. Tocmai aceia pe care Dumnezeu nu-i pedepseşte sunt copii nelegitimi, adică nu sunt deloc credincioşi.

Versetele 12-14 sunt îndemnuri generale la încurajare reciprocă, la pilda unei vieți de sfinți, la pace şi la sfințenie. Poate că expresia: „Urmăriți... sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul" ar părea că sprijină ideea siguranței condiționate în mințile unora. Nu trebuie să pară aşa.

În clipa în care este mântuit cineva, el este sfințit din punct de vedere al poziției pe care o ocupă. Dumnezeu îi dăruieşte o poziție sfântă, pentru că este în Cristos. Dar apoi Dumnezeu spune, de fapt: „Acum *fii* sfânt! Purtarea ta să se armonizeze cu poziția pe care o ocupi tu". Asta se numeşte sfințirea practică.

Aici, în versetul 12, găsim cel de-al doilea aspect al sfințeniei avut în vedere. Noi trebuie să urmărim sfințenia. Observați că este o urmărire, nu o realizare. Noi nu vom deveni perfect sfinți până când nu vom ajunge în cer.

Toți credincioşii adevărați tânjesc după mai multă sfințenie şi o urmăresc, unii într-o măsură mai mare decât alții. Dar, întrucât este o urmărire, creştinii trebuie să fie îndemnați să caute un grad tot mai mare de asemănare cu Cristos.

Versetele 15-17 sunt un alt avertisment împotriva apostaziei. Dar oare de ce este strecurat aici într-un capitol referitor la încurajarea creştinilor? Pentru că adunarea evreilor creştini de atunci era asemenea bisericilor de astăzi, cuprinzând şi credincioşi autentici, şi din cei falşi. Or, mesajul trebuie să țină cont de aceasta.

Observați cinci lucruri în legătură cu apostazia:

1. Este o scădință (o neatingere) a harului lui Dumnezeu. Atât de aproape, şi totuşi atât de departe! Apostatul este luminat, dar nu merge atât de departe încât să fie regenerat.
2. Este o rădăcină de amărăciune, nemulțumindu-se să țină otrava în izolare, pentru sine, ci hotărât s-o răspândească şi la alții.
3. Adesea este asociată cu imoralitatea. Multă apostazie îşi are rădăcinile în eşec moral.
4. Este profană, adică îi lipseşte orice afinitate sau apreciere pentru realitățile spirituale.
5. Nu găseşte loc pentru pocăință.

Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbeşte! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbeşte din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul şi care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă odată nu numai pământul, ci şi cerul". Cuvintele acestea „încă odată" arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină. Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori şi să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12:25-29).

Cum am văzut, scriitorul face o descriere foarte generală. El le vorbeşte celor născuți din nou, dar şi potențialilor apostați aproape în aceeaşi suflare, fără să identifice pe cine anume are în vedere. Am putea cita, în acest sens, zicala: „Dacă ți se potriveşte pantoful, poartă-l!"

Din nou, el contrastează pericolul de a-L refuza pe Dumnezeu, în ipostaza în care El a dat legea pe Muntele Sinai, cu pericolul şi mai mare de a-L refuza pe El când vorbeşte în evanghelie din ceruri.

Acesta nu este cazul închipuit al cuiva care a crezut şi apoi s-a decis să nu mai creadă, ci se referă la o persoană care nu a crezut niciodată cu adevărat. Acelaşi care a zguduit pământul la Sinai va zgudui universul creat, aşa încât numai realitățile spirituale, cum ar fi împărăția eternă, vor supraviețui. Credincioşii au obligația de a-I sluji lui Dumnezeu cum se cuvinte, cu reverență şi cu teamă sfântă. Numai cei care L-au primit pe Fiul lui Dumnezeu pot face aceasta.

Cum trebuie să înțelegem cuvintele de încheiere: „căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor"? Afirmația se pretează la cel puțin două interpretări. Mai întâi, focul Său va fi pierzare veşnică pentru toți necredincioşii. Dar când focul e folosit în legătură cu cei răscumpărați, se referă la faptele lor, nu la sufletele lor (1 Cor. 3:13, 15).

Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncări, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit. Noi avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort. În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, „sunt arse de tot afară din tabără". De aceea, şi Isus, ca să sfințească norodul cu însuşi sângele Său, a pătimit dincolo de poartă. Să ieşim dar afară din tabără la El şi să suferim ocara Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare (Evrei 13:9-14).

Acesta este unul din numeroasele paragrafe folosite pentru a arăta că Epistola către Evrei a fost scrisă pentru credincioşi, implicația fiind că a fost alcătuită exclusiv pentru cei care Îi aparțin lui Cristos. Pornind de la această premisă, vom spune că versetele adresate apostaților au fost *ipso facto,* adică scrise credincioşilor şi că, prin urmare, apostații sunt membri ai lui Cristos care-şi pot pierde mântuirea.

Eroarea argumentului constă în cuvântul subînțeles *exclusiv*. Nimeni nu neagă că anumite părți ale epistolei au fost destinate evreilor convertiți pe deplin. Dar asta nu reclamă ca cei care nu aveau decât o profesiune de credință golită de sens să nu fie cuprinşi şi ei. Doi Corinteni a fost scrisă „bisericii lui Dumnezeu care este la Corint, împreună cu toți sfinții care sunt în toată Ahaia”, dar li se spune să se cerceteze dacă sunt în credință (13:5). Galateni a fost adresată, în mare, bisericilor din Galatia, dar Pavel avea îndoieli cu privire la unii dintre ei (4:20).

> *Aduceți-vă aminte de mai marii voştri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârşitul felului lor de viețuire şi urmați-le credința!... Ascultați de mai marii voştri şi fiți-le supuşi, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci aşa ceva nu v-ar fi de niciun folos* (Ev. 13:7, 17).

Din nou, argumentul constă în faptul că aceste îndemnuri au fost adresate, în mod clar, adevăraților sfinți ai lui Dumnezeu; întrucât apostaților li se acodă un spațiu atât de mare în această epistolă, aceste îndemnuri demonstrează că apostații erau cândva creştini. Atunci ar urma că creştinii pot să-şi piardă credința, fiind pierduți.

Numai că raționamentul nu ține cont de faptul că epistola către Evrei nu a fost adresată exclusiv credincioşilor. Nimeni nu neagă că numeroasele îndemnuri i-au avut în vedere pe sfinți. Dar multe altele au fost adresate evreilor care erau creştini în exterior, dar care se aflau sub presiunea enormă de a se reveni la iudaism.

Dacă apostații erau creştini autentici, care ulterior au renuțat la credința lor, atunci aceştia nu mai puteau fi mântuiți. Dar asta nu e în acord cu părerile susținătorilor mântuirii condiționate, căci *aceştia* credeau că apostații *pot* să-şi revină!

De asemenea, părerea respectivă ignoră cu bună ştiință faptul că Evrei 13 conține o promisiune sigură din partea lui Dumnezeu, comform căreia El nu-i va părăsi pe ai Săi:

> *Fie ca purtarea voastră să fie fără lăcomie; nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuşi a zis: ,,Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. Aşa că putem zice plini de încredere: ,,Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme. Ce mi-ar putea face omul?”* (Ev. 13:5-6).

Aceste versete se ocupă, în principal, de purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru nevoile fizice ale credincioşilor. În cadrul prigoanelor din vremea aceea, mulți credincioşi riscau să-şi piardă tot avutul (10:34). Chiar şi pentru credincioşii autentici din mijlocul lor, asta va fi fost o puternică ispită la gelozie şi lăcomie. Dar autorul epistolei îi îmbărbătează, reamintindu-le că Dumnezeu Se va îngriji de ei, câtă vreme va fi nevoie să împlinească planul Său pentru ei în viața aceasta. Observați că nu se spune: „Dacă vă veți păzi de lăcomie, El nu vă va părăsi”, ci se spune, în fapt: „Nicidecum n-am să vă las. Aşadar, păziți-vă de lăcomie”.

Şi, aşa cum a procedat Pavel în Romani 5 şi 8, negreşit putem raționa aici de la mai mic la

mai mare. Dumnezeu poartă de grijă chiar de nevoile fizice ale copiilor Săi. Îi va lăsa El atunci să se descurce singuri în tăria lor, în ce privește paza lor spirituală?

Adesea unii au făcut observația că în originalul său, versetul acesta spune: „Niciodată, niciodată, niciodată nu te voi lăsa sau părăsi". Emfatică subliniere, nu-i așa?[6]

Împotrivindu-se siguranței eterne a credinciosului, un adept al doctrinei căderii din har a mers până acolo, încât să pună la îndoială dacă păstorii care cred în siguranța necondiționată au calitățile necesare de a avea grijă de sufletele turmei lor cum se cuvine. Desigur, aceasta e o judecată subiectivă, la care ar putea recurge, tot atât de bine, cei din tabăra opusă.

NOTE FINALE

1. Prefixul *apo* înseamnă „din” sau „de la”, iar restul cuvântului provine de la verbul „a sta în picioare”, de unde: a lua o poziție contrară celor susținute anterior.

2. Iuda i-a părut rău, dar a fost un sentiment de remuşcare, nu de pocăință sinceră (Mat. 27:3; 2 Cor. 7:10). El a fost un diavol (Ioan 6:70). El nu a avut niciodată baia regenerării (Ioan 13:10-11). El s-a dus la locul său (Fapte 1:25). Când Isus l-a numit fiul pierzării (Ioan 17:12), sensul versetului e acesta: „Cei pe care Tu Mi i-ai dat i-am păzit, şi niciunul dintre ei nu s-a pierdut, decât fiul pierzării, pentru ca Scriptura să se împlinească”. Textul de la Ioan 18:9 arată clar că „cei pe care Tu Mi i-ai dat” se referă la cei unsprezece, adică la credincioşii adevărați, nu la Iuda.

3. Câteva păreri alternative susținute de cei care cred că pasajul se referă la creştinii adevărați care *nu-şi pot* pierde mântuirea:

- Credincioşii care cad în păcat, dorind apoi să fie reînnoiți la pocăință, adică, să fie mântuiți din nou. Făcând aceasta, ei L-ar aşeza din nou pe Cristos înapoi pe cruce, declarând cu neruşinare că lucrarea Lui săvârşită odată pentru totdeauna nu ar fi de ajuns să mântuie pe veci.
- Creştinii care comit păcat şi sunt supuşi judecății lui Dumnezeu în viața aceasta, dar sunt mântuiți în viața viitoare.
- Creştinii care sunt avertizați împotriva apostaziei, fiind astfel împiedicați efectiv de a comite acest păcat. Dar aceasta este o interpretare pur ipotetică.

O părere alternativă a celor care cred că pasajul se referă la creştinii adevărați care *îşi pot pierde* mântuirea:

- Credincioşii care sunt în siguranță pe vecie, cu condiția să nu comită acel păcat unic al apostaziei. *ed.*

4. Pocăința şi credința nu sunt fapte meritorii prin care noi am putea contribui cu ceva la lucrarea isprăvită a lui Cristos.

5. Cuvântul *chastening* (disciplinare) cuprinde tot ce este implicat în creşterea unui copil – instruire, încurajare, îndreptare, pedepsire, etc.

6. De fapt, este un negativ *alcătuit din cinci părți* în greacă!

13
Apostați sau alunecați?
Partea a doua

Înainte de a ne despărți de tema apostaziei, ne mai rămâne să examinăm pasajele pertinente din 1 Ioan şi din Iuda. Ele ne vor ajuta să confirmăm definiția unui apostat, întărind cazul nostru pentru siguranța veşnică a credinsiosului.

> 18 *Copilaşilor, este ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum ați auzit că are să vină Anticrist, să ştiți că acum s-au ridicat mulți anticrişti: prin aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă.* 19 *Ei au ieşit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noştri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noştri, ar fi rămas cu noi, ci au ieşit ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noştri.* 20 *Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt şi ştiți orice lucru.* 21 *V-am scris nu că n-ați cunoaşte adevărul, ci pentru că îl cunoaşteți şi ştiți că nicio minciună nu vine din adevăr.* 22 *Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Isus este Cristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul.* 23 *Oricine tăgăduieşte pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturiseşte pe Fiul are şi pe Tatăl.* 24 *Ce ați auzit de la început aceea să rămână în voi! Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, şi voi veți rămîne în Fiul şi în Tatăl.* 25 *Şi făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veşnică.* 26 *V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească.* 27 *Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămîne în voi şi n-aveți trebuință să vă învețe cineva, ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile şi este adevărată, şi nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.* 28 *Şi acum, copilaşilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtați de El* (1 Ioan 2:18-28).

Aici Ioan îşi avertizează cititorii cu privire la învățătorii apostați, reamintindu-le că Duhul Sfânt este suficient să-i păzească de învățăturile eretice. Epoca Bisericii este ceasul

din urmă. Deja sunt învăţători falşi, care promovează câteva dintre aceleaşi doctrine ca şi Antiscrist, care va veni. Pe vremea lui Ioan, gnosticii erau apostaţi. Ei s-au dat la început drept credincioşi, dar, în cele din urmă, I-au întors spatele lui Cristos, părăsind părtăşia creştină. Prin faptul că au căzut de la credinţă, ei au demonstrat că niciodată n-au fost născuţi din nou cu adevărat.

Credincioşii au o ungere, adică lucrarea de învăţătură a Duhului Sfânt. Având Cuvântul lui Dumnezeu şi Duhul lui Dumnezeu, ei au tot ce le trebuie pentru învăţătură sănătoasă şi o viaţă evlavioasă. Adevărul este ceea ce spune Dumnezeu. Credincioşii au adevărul şi ştiu că învăţăturile contrare lui sunt o minciună.

Testul critic este ce crede cineva despre Isus Cristos. A tăgădui că Isus este Cristosul este duhul anticristic. Dacă nu-L are cineva pe Fiul, nu-L are nici pe Tatăl.

Astfel, credincioşii sunt îndemnaţi să rămână în doctrina sănătoasă pe care Ioan şi ceilalţi apostoli i-au învăţat şi astfel să continue în părtăşie fericită cu Fiul şi cu Tatăl. Ei nu trebuie să uite făgăduinţa de viaţă veşnică pe care le-o face Cristos tuturor celor născuţi din nou. La aceasta nu sunt ataşate niciun fel de condiţii.

Întotdeauna există pericolul învăţătorilor înşelători. Dar Duhul Sfânt rămâne în copiii lui Dumnezeu şi, prin urmare, ei n-au nevoie de „adevărul" în plus al acestor apostaţi gnostici. Duhul Sfânt este garanţia că credincioşii vor rămâne în Cristos.

Ioan face apel la sfinţi să rămână în Cristos, pentru ca atunci când Se va arăta El la Răpire şi la Scaunul de Judecată (adică la tribunalul Său), Ioan şi ceilalţi apostoli să aibă încredere şi să nu fie ruşinaţi înaintea Lui. (Ioan e sigur că cititorii săi se vor afla acolo!) Aici nu se pune problema de încredere în contrast cu condamnarea, ci cu ruşinea.

Să analizăm acum un alt pasaj care se ocupă de apostazie.

> *Dacă vede cineva pe fratele său săvârşind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; şi Dumnezeu îi va da viaţă, pentru cei ce n-au săvârşit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela* (1 Ioan 5:16).

Este aproape inevitabil ca versetul acesta să nu fie folosit de către cei care susţin doctrina siguranţei condiţionate. Pare să lase uşa deschisă pentru posibilitatea ca un creştin să comită un păcat de neiertat,[1] pentru acest creştin rugăciunea fiind zadarnică. Dar asta să spună oare versetul respectiv?[2]

Mai întâi de toate, nu se spune că un credincios este cel care comite un păcat ce duce la moarte. Cel care comite un păcat ce *nu* duce la moarte este un frate, adică, un copil adevărat al lui Dumnezeu. Dar nu se menţionează deloc cuvântul „frate" în a doua parte a versetului.

În al doilea rând, Ioan nu spune dacă moartea din acest verset este moartea fizică sau moartea veşnică spirituală. Trebuie să apelăm la context, pentru a dobândi înţelegerea corectă.

O mare parte a scrisorii a fost scrisă pentru a apăra Biserica de învăţătorii falşi, cunoscuţi sub denumirea de gnostici. Pretinzând că ar poseda cunoştinţe superioare, aceşti

oameni s-au infiltrat în adunările creştine, dându-se drept credincioşi, ba chiar şi botezându-se. Dar, în cele din urmă, ei au părăsit părtăşia creştină cu totul, dovedind că niciodată n-au fost mântuiți. Aceştia s-au dovedit a fi apostați. Ei păcătuiau păcate care duceau la moarte. Era imposibil să fie reînnoiți la pocăință (Ev. 6:4-6).

Şi astfel, Ioan arată aici că sunt unii oameni pentru care nu are rost să te rogi. În cazul celor mai multe păcate, e posibil ca Dumnezeu să-l aducă pe păcătos la pocăință, pentru aceasta noi trebuind să ne rugăm. Dar apostazia este un păcat care duce inevitabil la moarte spirituală. Or, când cineva cade până în acest punct, nu mai trebuie să ne pierdem timpul pe genunchi pentru el sau pentru ea.

> 5 *Vreau să vă aduc aminte, măcar că ştiți odată pentru totdeauna toate aceste lucruri,*
> *că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe*
> *cei ce n-au crezut.* 6 *El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanțuri veş-*
> *nice, în întuneric, pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia, ci şi-au părăsit locuința.*
> 7 *Tot aşa, Sodoma şi Gomora şi cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca şi ele la*
> *curvie şi au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa*
> *unui foc veşnic.* 8 *Totuşi, oamenii aceştia, târâți de visările lor, îşi pângăresc la fel*
> *trupul, nesocotesc stăpânirea şi batjocoresc dregătoriile.* 9 *Arhanghelul Mihail,*
> *când se împotrivea diavolului şi se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit*
> *să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!”*
> 10 *Aceştia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc şi se pierd singuri în ceea ce ştiu*
> *din fire, ca dobitoacele fără minte.* 11 *Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain!*
> *S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câştig! Au pierit într-o răscoală*
> *ca a lui Core!* 12 *Sunt nişte stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se*
> *ospătează fără ruşine împreună cu voi şi se îndoapă de-a binelea; nişte nori fără*
> *apă, mânați încoace şi încolo de vânturi, nişte pomi tomnatici fără rod, de două ori*
> *morți, desrădăcinați* (Iuda 1:5-12).

În epistola sa, Iuda se ocupă aproape exclusiv de apostați. Cum am explicat în altă parte, un apostat este unul care pretinde că crede în Domnul, dar apoi se întoarce împotriva Lui cu răutate şi cu ură. El nu este un alunecător, ci un *trădător*.

Iuda oferă aceste exemple de apostazie din Vechiul Testament: israeliții care n-au crezut, îngerii care au păcătuit şi locuitorii Sodomei şi ai Gomorei (v. 5-7). Apoi el trece la apostații contemporani lui şi la necurăția lor morală, la sfidarea de către aceştia a autorității şi la acuzele aduse de aceştia oficialităților, lucru pe care nici Mihail n-a voit să-l facă (v. 8-9). Arătând dispreț față de puterile guvernamentale, de fapt, ei îşi arătau disprețul față de Dumnezeu.

Ei sunt asemenea lui:
- Cain – care a respins mântuirea printr-o Jertfă substituționară.
- Balaam – care a cumpărat şi a vândut privilegii şi beneficii religioase.
- Fiilor lui Core – care s-au răsculat împotriva autorității şi au uzurpat poziția lor religioasă.

Ei au invadat adunările creştine ca nişte pete murdare, nori înşelători şi pomi fără rod, de două ori morți.

O asemenea descriere aspră nu li se potriveşte celor care au avut şi au credință autentică. Aceştia sunt conducătorii religioşi, ale căror vieți dovedesc că nu s-au născut din nou niciodată.

NOTE FINALE

1. Sunt trei păcate care nu se iartă:
   a. Atribuirea minunilor făcute de Isus prin puterea Duhului Sfânt, cum că ar fi fost făcute prin puterea Diavolului, aducând astfel hulă Duhului Sfânt, numindu-L „Diavolul" (Mat. 12:24, 31-32).
   b. Pretinzând că îmbrățişează credința creştină, pentru ca apoi cineva s-o abandoneze şi să-L tăgăduiască pe Cristos că este deopotrivă Dumnezeu pe deplin şi Om pe deplin (Ev. 6:4-6, 10:29).
   c. A muri fără credință în Domnul Isus Cristos (Ioan 3:18b).

2. Versetul acesta a constituit piatra de încercare a comentatorilor, deoarece ei simt că au nevoie de informații suplimentare. Iată câteva dintre explicațiile care s-au propus cu privire la cel al cărui păcat duce la moarte:
   a. Un credincios care îşi pierde mântuirea datorită unui păcat neprecizat.
   b. Un credincios care suferă moarte fizică din pricina unui păcat nemărturisit. S-ar putea să fie o boală incurabilă, de pildă, care e rezultatul unui păcat sexual. În cazul acesta, rugăciunea este inutilă.
   c. Un credincios care comite omucidere şi, prin urmare, trebuie să sufere pedeapsa cu moartea, deoarece Dumnezeu a decretat-o (Gen. 9:6).
   d. Un credincios care săvârşeşte vreun păcat din cale-afară de urât, care-l face nepotrivit pentru a mai sluji pe pământ (Fapte 5:1-11), dar care se califică pentru Cer, prin meritele lui Cristos.
   e. Un apostat. Aceasta e poziția care credem noi că se potriveşte cel mai bine contextului.

14
A mărturisi doar cu buzele, sau a avea viață veşnică reală?
Partea I

Biblia este o carte foarte realistă, care descrie purtarea omului aşa cum este ea. Nu priveşte prin ochelari cu lentile roz, presupunând că toți oamenii ar fi de partea lui Dumnezeu. Mai degrabă, ea face distincție netă între cei care sunt doar urmaşi nominali ai lui Cristos şi cei care sunt credincioşi autentici. De asemenea, face distincție între cei care mărturisec doar cu gura că sunt credincioşi şi cei care posedă cu adevărat credința.

Când Isus era pe pământ, El a găsit aceste două categorii de oameni: erau unii care au crezut în El când au văzut minunile săvârşite de El (Ioan 2:23). Dar El nu „a crezut" în ei. El nu este încântat de felul de credință care cere un semn, pentru ca persoana respectivă să creadă. El doreşte acel gen de credință care crede doar pentru că El a spus aşa. Deşi se spune că aceşti oameni au crezut în El, totuşi, nu era o credință mântuitoare. Da, ei credeau cu mintea lor, dar nu şi cu inima lor. Ei nu erau decât mărturisitori cu buzele.

În minunatul Său discurs despre Pâinea Vieții, Isus a zis: „Cine mănâncă trupul Meu, şi bea sângele Meu are viața veşnică" (Ioan 6:54). A mânca trupul Său şi a bea sângele Său înseamnă, pur şi simplu, a crede în El (vezi v. 47). Dar unii din ucenicii Săi au fost ofensați de ceea ce au auzit, zicând: „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s-o sufere?" şi astfel L-au părăsit (v. 66). Prin acest act de a-L fi părăsit definitiv, ei au demonstrat că erau ucenici doar cu numele. Când Isus i-a întrebat pe cei doisprezece dacă nu vor să plece şi ei, Petru a vorbit în numele tuturor, cu excepția lui Iuda, când a spus: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veşnice. Şi noi am crezut şi am ajuns la cunoştința că Tu eşti Cristosul, Sfântul Dumnezeului celui viu" (v. 68-69). Această mărturisire i-a marcat ca ucenici adevărați ai Domnului Isus.

În timpul lucrării pământeşti a Mântuitorului, au fost oameni care au profețit în Numele Său, au scos demoni în Numele Său şi au săvârşit multe minuni în Numele Său (Matei 7:22). Şi totuşi, verdictul Său cu referire la ei a fost: „*Niciodată* nu v-am cunos-

cut”. Au mărturisit că-L cunosc, dar El nu i-a cunoscut pe ei. I-a dat în vileag ca oameni care practicau nelegiuirea (versetul 23).

Au fost şi alţii care au mâncat şi au băut în prezenţa Sa şi L-au auzit învăţându-i pe oameni pe străzile lor (Luca 13:26). Ei au crezut că e de ajuns să se asocieze cu Mântuitorul. Din nou, El a afirmat că nu-i cunoaşte, condamnându-i ca lucrători ai fărădelegii (v. 27). Da, pe din afară, oamenii aceştia Îl urmau pe Isus, dar nu se pomeneşte nimic despre credinţa adevărată la ei. Pur şi simplu, se lăsau duşi de val.

În zilele de la începutul Bisericii, a existat un caz clasic al unuia care Îl urma pe Cristos doar cu buzele, dar nu din inimă. Când Filip a predicat evanghelia în Samaria, un influent spiritist, pe nume Simon, a crezut şi a fost botezat (Fapte 8:13). La început, acest fapt pare promiţător. Dar să nu uităm că există o pseudo-credinţă, care nu e totuna cu credinţa mântuitoare. Am văzut deja acel gen de credinţă în Ioan 2:23-25 şi 6:66. Chiar şi demonii cred (Iacov 2:19). Ceea ce urmează în continuare arată că Simon nu poseda semnele unui adevărat copil al lui Dumnezeu.

Când Simon a văzut că samaritenii care au crezut au primit Duhul Sfânt când mâinile apostolilor au fost aşezate peste ei, a voit că cumpere acea putere, foarte probabil din motive mercantile, ca să impulsioneze negoţul său. Trist, dar adevărat el n-a fost singurul escroc sau şarlatan care a încercat să câştige o mulţime de bani, mimând evlavia (1 Tim. 6:5b)!

Observaţi cum l-a demascat Petru şi întrebaţi-vă dacă ar rosti asemenea cuvinte despre un credincios adevărat.

Banii tăi să piară împreună cu tine. Petru a spus: „Tu şi cu banii tăi să se ducă în iad, pentru că ai crezut că poţi să cumperi darul lui Dumneze cu bani” (versiunea TEV). Întrucât niciun credincios adevărat nu va pieri niciodată (Ioan 3:16), Simon nu era deloc născut din nou.

Tu ai crezut că darul lui Dumnezeu se poate cumpăra cu bani. Darul lui Dumnezeu de aici este Duhul Sfânt. Simon voia să cumpere capacitatea de a conferi Duhul la alţi oameni. Nu este niciun indiciu în Scriptură că Simon a primit vreodată Duhul Sfânt.

Tu n-ai nici parte, nici sorţ în toată treaba aceasta. În loc să fie un mermbru al părtăşiei creştine, el era pe din afară, privind înăuntru – toate datorate faptului că nu avea nicio parte în chestiunea mântuirii.

Inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Deşi aceste cuvinte pot fi rostite la adresa unuia care alunecă, contextul sugerează o persoană care avea nevoie să se nască de sus şi să primească o inimă nouă.

Pocăieşte-te dar de această răutate a ta. Cuvântul folosit aici pentru a se pocăi înseamnă a se întoarce la Dumnezeu din păcat.

Roagă-te Domnului să ţi se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putinţă. Dumnezeu este Acela care dăruieşte iertare eternă păcătosului pocăit, care crede. Dar ca Tată, El dăruieşte iertarea părintească unuia din copiii Săi, când acesta îşi mărturiseşte păcatele. Aici este avut în vedere Dumnezeu, nu Tatăl. Cuvintele *dacă este cu putinţă* nu sugerează incertitudinea sau lipsa de bunăvoinţă din partea lui Dumnezeu, ci posibila încăpăţânare a lui Simon.

Căci văd că eşti plin de fiere amară şi în lanţurile fărădelegii. Dacă un pom se cunoaş-

te după rodul său, iar dacă rodul lui Simon a fost o răutate din cale-afară de mare, ridică întrebări serioase cu privire la starea lui spirituală.

Ca răspuns la usturătoarea incriminare, vrăjitorul l-a rugat pe apostol să se roage pentru el. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi pocăit de păcatul său, primindu-L pe Cristos ca Domn şi Mântuitor. Dar era clar că el a mărturisit doar cu buzele, neavând în el rădăcina.

Aici îmi aduc aminte de cuvintele colegului meu, Jean Gibson, care spunea adesea. „Deşi credem în siguranța eternă a mântuirii credinciosului, nu credem în siguranța eternă a celor care doar mărturisesc". Cei a căror credință nu este decât o acceptare a faptelor istorice să nu-şi închipuie că sunt pe veci în Cristos. A fi membru al unei biserici nu e totuna cu a fi creştin. Nicio siguranță nu-ți aduce credința doar cu mintea, ci trebuie să fie şi o predare față de o Persoană.

Mai multe din parabolele Domnului nostru fac distincție între mărturisirea doar cu buzele şi posedarea vieții veşnice; sau între credincioşii nominali şi sfinții autentici. Dar înainte de a le studia individual, se cuvine să facem, în chip de introducere, câteva remarci privitoare la parabolele împărăției cerurilor. Două sunt aspectele împărăției. Mai întâi, există o sferă a mărturisirii exterioare. În acest sens, oricine crede în Dumnezeu sau îşi mărturiseşte adeziunea față de El ca Rege face parte din Împărăție. Dar mai este şi sfera realității lăuntrice. Pentru a fi un cetățean adevărat al Împărăției, o persoană trebuie să se nască din nou (Ioan 3:3, 5). Aşadar, este posibil să fii un supus al împărăției doar prin mărturisire, sau este posibil să ai supunere autentică față de Rege.

Este derutant să ne gândim că există rău şi ipocrizie în Împărăția cerurilor, până când vedem acea împărăție în sensul ei lărgit, cuprinzând şi marturisirea (doar cu buzele), şi realitatea ei. Este similară cu deosebirea dintre *creştinătate* şi *creştinism*. Astfel, sunt mulți oameni în creştinătate, care nu sunt, de fapt, creştini.

Acum sa vedem distincția care se face în parabole între ucenicii nominali şi adevărații credincioşi.

Parabola celor patru feluri de soluri (Mat. 13:3-23; Luca 8:4-15)

Această parabolă parcurge timpul scurs între lucrarea Domnului pe pământ şi perioada Strâmtorării. Isus este Semănotorul, iar sământa este Cuvântul lui Dumnezeu. Țarina este lumea. Cuvântul cade peste patru feluri de sol, adică întâlneşte patru feluri de reacții din partea oamenilor. Ucenicii sunt astfel pregătiți pentru faptul că nu oricine aude Cuvântul va deveni un credincios adevărat.

Ascultătorul întruchipat de sămânța căzută pe marginea drumului nu a înțeles Vestea Bună pentru că nu a voit (vezi Ioan 7:17) şi astfel a pierdut prilejul s-o înțeleagă. Apoi cel reprezentat de sămânța căzută pe pământ pietros la început a primit Cuvântul cu bucurie. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi primit cu căință, cu pocăință. Când au venit presiunile să întoarcă spatele Cuvântului, în vremuri de prigoană, el s-a întors cu o sută optzeci de grade. Ascultătorul reprezentat prin sămânța căzută pe pământul plin de spini de asemenea a arătat, inițial, interes, dar apoi a dat o prioritate mai mare intereselor lumii, plăcerilor şi bogățiilor sale înşelătoare. Pe când, ascultătorul întruchipat de sămânța căzută în pământ bun a primit Cuvântul, l-a crezut şi

a adus rod pentru Dumnezeu, în propriul său caracter şi în slujirea faţă de alţii.

Primele trei feluri de sol sunt neproductive, şi astfel se referă la cei ce mărturisesc doar cu buzele. Numai pământul bun rodeşte o recoltă. Astfel, sămânţa a patra îi reprezintă pe credincioşii autentici, cei care au viaţă veşnică reală.

Parabola grâului şi a neghinei (Mt. 13:24-30, 36-43)

Această parabolă îi arată şi ea foarte clar pe ucenicii nominali din Împărăţie. Diavolul este un imitator prin excelenţă, care seamănă neghină în ţarina semănată cu grâu. Exact aşa cum neghina se aseamănă cu grâul, tot aşa şi imitatorii creştinilor uneori manifestă toate semnele exterioare ale credincioşilor adevăraţi. Dar neghina este o plantă nefolositoare. Va fi neghină în Împărăţie până Se va întoarce Cristos, ca să domnească. Atunci oamenii reprezentaţi prin neghină vor fi adunaţi şi judecaţi, pe când sfinţii vor intra în Mia de ani.

Parabola seminţei de muştar (Mt. 13:31-32)

Ca o sămânţă de muştar să devină un pom este o dezvoltare anormală. Aici este înfăţişată creşterea anormală a creştinătăţii, sfera în care învăţătura creştină este cea dominantă. Păsările cerului, respectiv învăţătorii falşi, se odihnesc în ramurile sale. Cu alte cuvinte, cultele deraiate şi ereticii care se dau drept creştini invadează creştinătatea.

Parabola aluatului (Mt. 13:13)

Aluatul întotdeauna reprezintă răul în Biblie – fie prin învăţătură periculoasă (Marcu 8:15, Gal. 5:9), fie prin comportament rău (1 Cor. 5:6-8). În această parabolă, o femeie frământă drojia în cocă. Femeia (care nu are voie să propovăduiască învăţătură, 1 Tim. 2:12), amestecă învăţătura greşită în hrana copiilor lui Dumnezeu. Cele mai multe culte deraiate conţin ceva adevăr, dar l-au contaminat cu erezie.

Parabola năvodului [1] (Mt. 13:47-52)

La sfârşitul Marii Strâmtorări, îngerii îi vor despărţi pe cei răi de cei drepti. Asta va cuprinde şi separarea credincioşilor nominali de cei care s-au năcut din nou. Cei dintâi vor fi nimiciţi, pe când cei din urmă vor intra în era de aur, marcată de pace şi prosperitate.

Parabola robului neiertător (Mt. 18:23-35)

Avem aici un om care îi datora o sumă uriaşă regelui. Întrucât falimentase, regele a poruncit ca atât el, cât şi familia lui să fie vânduţi ca robi. Când s-a rugat să i se dea şansa să poată plăti ce datora, regelui i s-a făcut milă de el şi i-a iertat întreaga datorie.

Apoi suntem confruntaţi cu reversul situaţiei. Datornicul iertat a descoperit că unul dintre lucrătorii săi îi datora o nimica toată. În pofida rugăminţilor şi promisiunilor acestu-

ia, datornicul care a fost iertat nu a dat ascultare rugăminților celui ce-i datora o sumă infimă, nevoind să-l ierte. Atunci stăpânul său s-a înfuriat şi a poruncit să fie dat pe mâna chinuitorilor.

Rezultă clar din text că parabola se adresează credincioşilor, întrucât a venit ca răspuns la întrebarea ridicată de Petru cu privire la iertare. Şi întrucât este pentru credincioşi, urmează că se ocupă de *iertarea părintească*, iar nu de iertarea judiciară. Aceasta e o distincție importantă. Iertarea judiciară sau eternă este ceea ce acordă Dumnezeu Judecătorul unui păcătos, când acesta crede în Domnul Isus Cristos. Înseamnă că Cristos, ca Substitut, a plătit pedeapsa pentru păcatele sale, el nemaitrebuind să plătească pentru ele. Pe când, iertarea părintească este ceea ce Dumnezeu Tatăl îi dăruieşte unui credincios păcătos, când acesta îşi mărturiseşte păcatul şi se lasă de el. Iertarea aceasta nu este evanghelia pentru cei nemântuiți. Noi nu suntem mântuiți iertându-i pe alții. Dar *este* vitală pentru credincioşi, dacă e ca aceştia să umble în părtăşie cu Dumnezeu Tatăl. (Observați cuvintele „Tatăl vostru ceresc" în versetul 35.)

Deci am văzut că pasajul se adresează credincioşilor şi că are de a face cu iertarea părintească, iar nu cu cea veşnică. Dar, aşa stând lucrurile, cum vom înțelege versetul 34?

Şi stăpânul s-a mâniat şi l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora.

Propuvăduieşte oare textul acesta că un credincios poate să-şi piardă mântuirea?

Observați, mai întâi, ce *nu* spune textul. El n-a fost aruncat în întunericul de afară, în judecata veşnică sau la pierzarea focului, ci a fost dat pe mâna unor chinuitori neprecizați. Cine sunt aceştia?

Întrucât robul nu mai era în părtăşie cu Domnul, chinuitorii săi sunt suferința şi chinul care însoțesc această condiție. Un creştin alunecat de la credință este chinuit de agonia aprigă a unui cuget vinovat, de ruşinea de a-L fi dezonorat pe Mântuitorul său, de pierderea bucuriei mântuirii. El este tulburat de blocarea vieții sale de rugăciune, de buze sigilate când trebuie să dea o mărturie, precum şi de mâna Domnului, care îl dsciplinează.

În cadrul parabolei, slujitorul cel rău urma să îndure strâmtorarea până când avea să plătească stăpânului cei 10.000 de talanți (echivalând cu vreo câteva milioane de dolari). Evident, era imposibil să plătească această sumă. Pentru copilul lui Dumnezeu este o cale mai bună: să-şi mărturisească şi să se lase de păcat. Atunci va primi iertarea şi va fi readus la părtăşie.

Parabola nunții fiului de împărat (Mt. 22:1-14)

Este foarte nimerit ca împărăția cerurilor să fie comparată cu o nuntă, unde predomină bucuria celebrării. Prima invitație a regelui a fost respinsă. Prin urmare, el a deschis uşile larg tuturor celor care doreau să ia parte la nuntă. Când regele a observat însă un om care nu avea îmbrăcămintea corespunzătoare pentru nuntă, a poruncit ca omul acela sa fie aruncat afară.

Pentru a înțelege această parabolă, trebuie să înțelegem că pe vremea aceea hainele

adecvate de nuntă erau puse la dispoziție de gazdă. Deci oaspetele nu avea nicio scuză. Când a fost somat, acestuia i-a pierit glasul. El reprezintă o persoană care vrea să se bucure de binefacerile împărăției. Dar apoi el vine îmbrăcat cu propria lui neprihănire, iar nu cu neprihănirea pe care o pune Dumnezeu la dispoziție prin credința în Cristos. El este un creştin doar cu numele.

Robul credincios şi robul cel rău (Mt. 24:45-51)

Deşi nu se spune că aceasta e o parabolă, totuşi, are toate semnalmentele unei parabole. Când Mântuitorul va reveni să-Şi înființeze Împărăția, El îi va răspăti generos pe cei care au îngrijit de interesele Lui, în special de cele ale slujirii casei Lui. Evident, aceştia sunt slujitorii adevărați şi El îi numeşte credincioşi, înțelepți şi binecuvântați.

Dar mai sunt şi alți slujitori care profită de întârzierea Sa, maltratându-şi colegii lor slujitori şi chefuind cu bețivii. Aceştia nu sunt slujitori autentici ai lui Cristos, ci slujitori răi, care arată prin comportarea lor că nu s-au născut niciodată din nou. Ei sunt fățarnici, care vor avea parte de aceeaşi condamnare a tuturor celor prefăcuți.

Parabola celor zece fecioare (Mt. 25:1-13)

Cadrul acestei istorii binecunoscute a celor zece fecioare (sau domnişoase de onoare ale mirelui) este încheierea Marii Strâmtorări, urmată de a Doua venire a Domnului. În această perioadă, vor exista două categorii de oameni. Fecioarele înțelepte îi reprezintă pe adevărații credincioşi, iar fecioarele nechibzuite sunt oamenii neconvertiți. O deosebire crucială între ele este faptul că fecioarele înțelepte au untdelemn în candele. Desigur, untdelemnul este un simbol care-L reprezintă pe Duhul Sfânt.

La miezul nopții, când va veni mirele, fecioarele înțelepte vor fi gata, intrând cu el în sala de ospăț,[2] probabil o expresie figurată, reprezentând Mileniul. Fecioarele nechibzuite cer în zadar să fie lăsate să intre, dar Domnul le va demasca, arătând că au mărturisit doar cu buzele, neavând viața veşnică, zicând „*Niciodată* nu v-am cunoscut". Niciodată aceştia nu au fost mântuiți prin credința în Domnul; El nu a spus: „Nu vă *mai* cunosc".

Parabola talanților (Mt. 25:14-30)

În Noul Testament, un talant era o unitate monetară. În limbajul nostru, ortografiat *talent*, a căpătat sensul de dar sau capacitate. În această parabolă, trei oameni au primit talanți din partea unui om bogat, după capacitățile lor, ca să-i investească în folosul lui. Când s-a întors el dintr-o călătorie prelungită, a cerut să i se dea socoteala. Primii doi dublaseră suma încredințată, drept care stăpânul le-a dat responsabilitate peste multe proiecte. Al treilea administrator şi-a îngropat unicul talant şi a zis, scuzându-se: „Doamne, am ştiut că eşti om aspru, care seceri de unde n-ai semănat şi strângi de unde n-ai vânturat". Or, dacă asta credea el despre stăpânul său, atunci trebuia să-i fi depus banii la bancă, pentru ca aceştia să câştige dobândă. Drept pedeapsă, el va fi aruncat în întunericul de afară,

unde va fi plânsul si scrâşnirea dinților.

Primii doi oameni îi reprezintă pe adevărații slujitori ai Domnului, care investesc cu fidelitate pentru Împărăție. Al treilea este un slujitor doar cu numele. Asta se vede din felul în care a vorbit despre domnul său: „Eşti un om aspru, pe nedrept aşteptându-se la prea mult şi profitând pe spinarea altora". Niciun credincios adevărat nu ar putea să-L acuze pe Domnul nostru de aşa ceva!

Se vede din felul cum Îl descrie pe Domnul. A fost un om rău, leneş şi nefolositor. Păcatele sale au fost acuzațiile false şi delăsarea (Ev. 2:3). Se vede din pierzarea lui. El a fost aruncat în întunericul de afară. Pe scurt, el mărturisea că este slujitor, dar nu era unul adevărat.

Pe lângă exemplele de mai sus de mărturisire doar cu buzele, pe de o parte, şi de posedare cu adevărat a vieții veşnice, pe de alta, mai avem şi alte pasaje care vorbesc despre oameni ce se pretind creştini, dar arată prin viețile lor că nu sunt.

Îndepărtarea de la credință (1 Tim. 4:1)

În 1 Timotei 4:1, apostolul Pavel prevede că în zilele de pe urmă unii se vor depărta de la credință. Cei care cred că un creştin se poate pierde folosesc ca dovadă acest verset. Ei argumentează că, dacă unii se îndepărtează de la credință, înseamnă că odată o țineau, dar acum nu o mai țin! Dar cum se pot ei îndepărta de ceva de care nu s-au ținut niciodată?

Răspunsul este că ei se îndepărtează de la o credință „doar cu buzele". Ei ar putea fi creştini nominali, care n-au trăit niciodată experiența naşterii din nou. În lumea actuală, oricine crede în Dumnezeu şi se poartă frumos cu mama lui se califică ca şi creştin. Ştim cu toții că în majoritatea bisericilor evanghelice sunt membri care zac mai departe în păcatele lor. Când un binecunoscut pastor a fost întrebat dacă toți oamenii din adunarea lui erau membri ai familiei lui Dumnezeu, el a răspuns: „N-aş vrea să fiu legat cu cătuşe de unii dintre ei când vor muri aceştia", ceea ce e un mod ironic de a spune că n-ar vrea să meargă unde merg ei.

Acum, aceşti oameni ar putea, cu siguranță, să se îndepărteze de la credință, părăsind părtăşia creştină, învățătura creştină şi morala creştină. Cei care se îndepărtează de la credință în 1 Timotei se îndreaptă, în schimb, spre:

- părtăşia demonică – adică duhuri înşelătoare;
- învățătura demonică – adică învățăturile dracilor;
- morala demonică – adică spun minciuni în fățărnicie şi au o conştiință scrijelată.

Ei se depărtează de credință, apucându-se de spiritism. Nu se sugerează deloc că un credincios va face aceste lucruri. Mai degrabă, lui Timotei i se atrage atenția că aşa va fi când marea apostazie se va întinde în toată lumea, iar el este îndemnat să-i avertizeze pe frați că acest lucru se va întâmpla.

Răsturnarea credinței (1 Tim. 1:20; 2 Tim. 2:16-18)

Ce se spune despre Imeneu şi Filet? Unii iau exemplele lor ca o dovadă că oamenii mântuiți pot ulterior să se piardă. Ei fac două presupuneri enorme: mai întâi, că aceşti doi oameni au fost credincioşi autentici; iar a doua că ei şi-au pierdut mântuirea. Dar nu vom câştiga argumentul bazându-ne pe presupuneri.

Când se spune la 1 Timotei 1:19 „... şi să păstrezi credința şi un cuget curat, pe care unii l-au respins...", cuvintele „pe care" se referă la „un cuget curat", nu la „credință". Acest lucru este clar arătat în greacă, limba originală în care a fost scris Noul Testament.

Adesea suntem obligați să spunem despre oameni de tipul lui Imeneu şi Filet ce-a spus Pavel despre galateni: „Am îndoieli cu privire la voi" (Gal. 4:20). Este interesant şi, probabil, semnificativ că imediat după ce-i descrie pe aceşti doi oameni, apostolul spune: „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi" (2 Tim. 2:19). Noi nu putem întotdeauna afirma cu certitudine, dar Domnul ştie. Iar dacă cineva declară că este al lui Cristos, el sau ea trebuie să demonstreze acest lucru, depărtându-se de fărădelege.

Iată ce putem şti cu certitudine despre Imeneu şi Filet:

- Ei s-au rătăcit în ce priveşte credința. A se rătăci nu e totuna cu a abandona. Mulți credincioşi s-au rătăcit, mergând după noutăți religioase („picanterii") şi învățături dubioase. Este posibil să fii creştin, şi totuşi să fii instabil din punct de vedere doctrinar.
- Ei au spus că învierea a avut deja loc. Ei nu au negat învierea, dar au fost greşiți cu privire la natura şi timpul ei. Probabil ei au aplicat-o la suflet, pe când cuvântul se referă întotdeauna la trup. Ei propovăduiau că a avut loc nu se ştie la ce dată, pe când, noi ştim că este încă în viitor. E posibil să fii creştin, şi totuşi să fii foarte neştiutor.
- Ei răstoarnă credința unora. Asta poate însemna că a lăsat o dâră de confuzii şi acțiuni subversive. Este posibil să fii un creştin, şi totuşi să nu fii un lucrător bun.
- Imeneu a suferit naufragiu în privința credinței (1 Tim. 1:19-20). Poate că nu a fost chiar dezertor, dar a eşuat în viața şi în slujirea sa. Pavel a spus că l-a dat pe mâna Satanei, ca să învețe să nu mai hulească. Singura dată când se pomeneşte despre această acțiune judiciară de a fi dat cineva pe mâna Satanei se găseşte la 1 Corinteni 5:5. Acolo textul se referă la un credincios care săvârşise un act imoral. El trebuia să fie excomunicat din biserică şi astfel să fie plasat în teritoriul Satanei, „pentru ca duhul lui să fie salvat în ziua Domnului Isus". Aşadar, este posibil ca Imeneu să fi fost un credincios. Este posibil să fii creştin, şi totuşi să fi eşuat spiritual.
- Alexandru este amintit în 1 Timotei 1:20 împreună cu Imeneu. Şi el a respins un cuget curat, naufragiind în ce priveşte credința creştină. Pavel l-a dat pe mâna Satanei pentru ca şi el să învețe să nu hulească. Nu ştim dacă a fost acelaşi Alexandru care i-a pricinuit lui Pavel mult rău (2 Tim. 4:14).

Pentru a lua o decizie clară cu privire la aceşti oameni, trebuie să aflăm mai multe lucruri. Aşadar, [până atunci] trebuie să-i punem în sertarul intitulat: „În aşteptarea unor informații suplinentare".

Dima (2 Tim. 4:10)

Dima a fost unul dintre colegii lui Pavel în prima sa întemnițare la Roma (Filimon 1:24; vezi şi Col. 4:14). Ulterior l-a părăsit pe apostol „din dragoste pentru lumea de acum" (2 Tim. 4:10). Este acesta cazul unui credincios adevărat care şi-a pierdut mântuirea? Din care categorie face el parte: a celor care au mărturisit doar cu buzele, sau a celor care au avut viață veşnică?

Faptul că a slujit împreună cu Pavel nu dovedeşte că a fost convertit vreodată. Iuda a slujit cu Cristos, şi mulți alții care au pretins că-I slujesc lui Cristos s-a dovedit mai pe urmă că nu sunt ai Lui.

Cel mai clar indiciu că nu a fost un copil autentic al lui Dumnezeu este faptul că a iubit lumea de acum. Apostolul Ioan declară, în felul său direct: „Dacă cineva iubeşte lumea, dragostea Tatălui nu este în el" (1 Ioan 2:15b).

Singurul fapt care mai atenuează puțin cazul lui Dima este faptul că l-a părăsit pe Pavel, dar nu se spune că L-a părăsit şi pe Cristos. Dar această parte pozitivă este contracarată prin faptul că a iubit lumea. Deci, există temeiuri suficiente să credem că Dima nu L-a cunoscut pe Domnul.

Mulți slujitori ai Domnului au avut o experiență similară cu cea a lui Pavel. Ei cunosc durerea de a afla că un preaiubit coleg de lucrare, în care au avut încredere, s-a dovedit, până la urmă, că e un credincios fals.

NOTE FINALE

1. Am sărit peste pilda comorii ascunse şi peste pilda perlei de mare preț, întrucât ele nu au legătură cu tema mărturisirii cu buzele, în contrast cu posedarea reală a vieții veşnice.

2. Cele mai multe versiuni redau textul: „ospățul de nuntă", mai degrabă decât simpla căsătorie (în engleză: marriage), cum este în KJV şi NKJV. Căsătoria avusese deja loc în Cer, la Răpire. Acum Mirele vine împreună cu mireasa Lui, Biserica, la banchet.

15
A mărturisi doar cu buzele, sau a avea viață veşnică reală?
Partea II

Epistolele Noului Testament acordă atenție specială diferenței dintre cei care doar mărturiseşte cu buzele şi cei care au viață veşnică reală. Una dintre acestea este Întâi Ioan. Oamenii cărora li se adresează Ioan direct erau credincioşi autentici. Dar ei erau tulburați de un grup de învățători falşi, numiți gnostici.[1]

Aceşti practicanți aroganți ai religiei la început s-au prefăcut a fi creştini. Dar curând au început să se ivească probleme. Ei pretindeau că posedă o învățătură specială de la Dumnezeu şi că erau mai avansați spiritualiceşte decât credincioşii simpli, de rând. Ei negau Dumnezeirea lui Cristos, trăiau în imoralitate flagrantă şi-i tratau pe credincioşi cu dispreț, pretinzând, între timp, că erau fără păcat (pretenția de căpetenie a apostaților!).[2]

Ioan şi-a scris scrisoarea pentru a-i asigura pe credincioşii autentici că este o deosebire între ei şi aceşti eretici. Credincioşii care I se închinau lui Cristos ca Fiul lui Dumnezeu, care trăiau vieți de neprihănire şi dragoste, mărturisindu-şi păcatele, erau adevărații posesori ai Împărăției. Prin contrast cu aceştia, gnosticii erau martori falşi ai credinței.

> 5 *Vestea pe care am auzit-o de la El şi pe care v-o propovăduim este că Dumnezeu*
> *e lumină şi în El nu este întuneric.* 6 *Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi*
> *umblăm în întuneric, mințim şi nu trăim adevărul.* 7 *Dar dacă umblăm în lumină,*
> *după cum El Însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alții; şi sângele lui Isus*
> *Cristos, Fiul Lui, ne curățeşte de orice păcat.* 8 *Dacă zicem că n-avem păcat, ne*
> *înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi.* 9 *Dacă ne mărturisim păcatele, El este*
> *credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curățească de orice nelegiuire.*
> 10 *Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos şi Cuvântul Lui nu este în noi.*
> 1 *Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcă-*
> *tuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit.* 2 *El este jertfa de*
> *ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale*
> *întregii lumi.* 3 *Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui.* 4

Cine zice: „Îl cunosc" şi nu păzeşte poruncile Lui este un mincinos şi adevărul nu este în el. 5 *Dar cine păzeşte Cuvântul Lui în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită; prin aceasta ştim că suntem în El.* 6 *Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus.* 7 *Preaiubiţilor, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care aţi avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-aţi auzit.* 8 *Totuşi, vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât şi cu privire la voi; căci întunericul se împrăştie şi lumina adevărată şi răsare chiar.* 9 *Cine zice că este în lumină, şi urăşte pe fratele său este încă în întuneric până acum.* 10 *Cine iubeşte pe fratele său rămâne în lumină şi în el nu este niciun prilej de poticnire.* 11 *Dar cine urăşte pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii* (1 Ioan 1:5–2:11).

În procesul explicării fiecărui verset al acestui pasaj, în mod simplu, vom da răspunsuri la versete care, chipurile, propovăduiesc mântuirea condiţiontată.

1:5 Chiar de la începutul misiunii Sale publice, Isus i-a învăţat pe oameni că Dumnezeu este lumină (e perfect din punct de vedere moral) şi că nu este întuneric (necurăţie) în El.

Oricine mărturiseşte părtăşie cu El, dar trăieşte în păcat, minte şi nu practică adevărul credinţei creştine.

Dacă trăim o viaţă curată, după cum El este sfânt, atunci avem părtăşie cu Tatăl, cu Fiul şi cu fraţii credincioşi, fiind încontinuu curăţiţi de orice păcat (prin mărturisirea lui şi depărtarea de el).

1:8 Dacă afirmăm că nu avem o natură păcătoasă sau că nu am comis fapte păcătoase, ne înşelăm singuri şi nu rostim adevărul.

1:9 Dacă ne mărturisim păcatul, El este credincios promisiunii Sale şi are baza neprihănită de pe care să ne ierte de păcat şi să ne curăţească de tot ce nu este drept.

1:10 Dacă spunem că suntem fără păcat, Îl facem pe Dumnezeu mincinos şi tăgăduim adevărul Cuvântului.

2:1 Norma de perfecţiune a lui Dumnezeu este ca noi să nu păcătuim deloc. (El nu ar putea să spună altceva mai prejos de asta!) Dar El a purtat de grijă în cazul în care păcătuim. (El rămâne Tatăl nostru, chiar dacă păcătuim.) Noi avem un Avocat onest, care să pledeze cauza noastră.

2:2 Iar prin jertfa Sa, al nostru Avocat al Apărării a satisfăcut toate pretenţiile lui Dumnezeu formulate împotriva păcatelor noastre. Moartea Sa este suficientă pentru păcatele întregii lumi, dar acele păcate sunt iertate doar atunci când un păcătos Îl primeşte pe Domnul Isus ca Dumnezeu şi Mântuitor.

2:3 Unul dintre semnele unui adevărat credincios este că de obicei ascultă de Domnul.

2:4 Oricine spune că este creştin, dar de obicei nesocoteşte poruncile Domnului este un martor fals.

2:5 Dragostea lui Dumnezeu şi-a atins scopul în cel care îşi face obicei din a asculta de El. Asta e dovada practică a faptului că acea persoană este mântuită.

2:6 Vorbirea trebuie să fie pe măsura umblării. Viața cuiva trebuie să fie în armonie cu mărturisirea sa. Toți cei care afirmă că sunt în Cristos trebuie să trăiască o viață creştină.

2:7 Porunca de a ne iubi unii pe alții datează încă de la începutul lucrării lui Cristos pe pământ. Cititorii lui Ioan o auziseră de la început.

2:8 Dar există un sens în care ea este nouă. Deşi a fost totdeauna adevărată în viața Domnului nostru, acum ea este adevărată şi pentru faptul că lumina creştinismului străluceşte în sfinți.

2:9 Dar întunericul este încă în oricine îşi urăşte fratele. De fapt, acesta a fost totdeauna în întuneric şi încă mai este.

2:10 Cel care îşi iubeşte fratele trăieşte în lumină. El nu se poticneşte şi nu-i face pe alții să se poticnească.

2:11 Oricine îşi urăşte fratele este orb. El trăieşte în întuneric şi nu ştie încotro merge.

În cele mai multe din aceste versete, Ioan face distincție între un credincios adevărat şi un simplu mărturisitor (observați repetarea cuvintelor: „cel care *spune*" (2:4, 6, 9).

> *Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac* (1 Ioan 2:15-17).

Unul din semnele unui creştin adevărat este faptul că nu iubeşte lumea, în sensul că nu se lasă controlat de această iubire. În realitate, cei mai mulți credincioşi sunt atraşi de lume, într-o anumită măsură. Dar dacă cineva trăieşte cu scopul de a se complace în pofta firii [cărnii], pofta ochilor şi mândria vieții, omul acela nu poate în acelaşi timp să-L iubească pe Tatăl. El trăieşte pentru un sistem condamnat să piară. Numai cei ce trăiesc pentru a face voia lui Dumnezeu vor trăi în veac.

Nu găsim aici niciun suport pentru mântuirea condiționată. Sunt contrastați iubitorii lumii cu iubitorii lui Dumnezeu; şi cei mântuiți pe de o parte, iar pe de alta, cei pierduți.

Dar de ce să-i avertizezi pe creştini să nu iubească lumea, când oricum ei n-o pot face? Pentru că lumea poate să aibă o influență negativă asupra copiilor lui Dumnezeu, chiar dacă nu va putea să ocupe locul întâi în viața lor.

> *Dacă ştiți că El este neprihănit, să ştiți şi că oricine trăieşte în neprihănire este născut din El. Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățeşte, după cum El este curat. Oricine face păcat, face şi fărădelege; şi păcatul este fărădelege. Şi ştiți că El S-a arătat ca să ia păcatele; şi în El nu este păcat. Oricine rămâne în El nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilaşilor, nimeni să nu vă înşele! Cine trăieşte în neprihănire este neprihănit, cum El Însuşi*

este neprihănit. Cine păcătuieşte este de la diavolul, căci diavolul păcătuieşte de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămânța Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu (1 Ioan 2:29–3:9).

Cum e Tatăl, aşa e şi fiul. Este un fapte al vieții naturale că din viață se naşte ceva asemănător. Copiii se nasc după chipul şi asemănarea părinților. Tot aşa este şi în domeniul spiritual. Întrucât Tatăl este neprihănit, tot aşa şi copiii Săi vor practica neprihănirea.

Gândul exprimat prin cuvintele „cei care sunt născuți din El" (2:29) îl face pe Ioan să izbucnească într-o exclamație de uimire pentru faptul că suntem copii ai lui Dumnezeu. Nici nu-i de mirare că lumea nu ne recunoaşte şi nu apreciază cine suntem! Nici pe Domnul nostru nu L-a recunoscut.

Apoi, într-o minunată izbucnire de bucurie pentru siguranța veşnică a mântuirii, apostolul exprimă faptul necondiționat că noi (cititorii lui şi toți credincioşii adevărați) vom fi preschimbați în chipul lui Cristos uitându-ne țintă la El. Nu e nici o îndoială asupra acestui fapt! Între timp, perspectiva aceasta are rolul de a ne purifica nădejdea. Şi nu trebuie să uităm că această nădejde este sigură, deoarece se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu aceasta Ioan ajunge la un alt semn distinctiv al credinciosului. Deşi încă mai păcătuieşte, el nu trăieşte sub dominația păcatului. Stilul său de viață nu este caracterizat de prezența păcatului în viața sa. Nu este un păcătos deprins cu păcătuirea. Următoarea parfrazare urmăreşte să exprime ideea aceasta:

4. Oricine practică păcatul practică şi fărădelegea, iar păcatul său este fărădelege.[3]

5. Şi ştiți că El S-a arătat ca să ne ia păcatele, şi în El nu este păcat.

6. Oricine rămâne în El, deci un creştin, nu păcătuieşte la nesfârşit, din obicei. Oricine este stăpânit de păcat nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.

7.Copilaşilor, cel care practică neprihănirea este neprihănit, după cum El este neprihănit.

8. Cel a cărui viață este păcătoasă este de la diavolul, căci el păcătuieşte de la început. De aceea S-a arătat Fiul lui Dumnezeu pe pământ, ca să nimicească lucrările diavolului.[4]

9. Oricine e născut din Dumnezeu nu trăieşte în păcat, deoarece sămânța lui, adică viața lui Cristos, rămâne în el, iar el nu poate păcătui la nesfârşit, pentru că el este copil al Dumnezeu.[5]

Textele 1 Ioan 3:4-9 şi 5:18 vor fi tratate mai în amănunt în capitolul intitulat „Ocazional sau de regulă?"

Acum ne vom îndrepta atenția spre scrisoarea lui Iacov, în care el se ocupă de mărturisirea cu buzele, pe de o parte, şi de realitatea propriu-zisă, pe de alta. Vom remarca tonul diferit al epistolei față de Întâi Ioan. Iacov se adresa unor oameni în viața cărora părea să existe o contradicție între mărturisirea lor cu buzele şi realitatea credinței. Astfel, Iacov a fost îndemnat să le scrie fără ocolişuri ceea ce se impunea pentru a pătrunde prin învelişul tare al inimilor multora dintre cititorii săi. El îi previne că au nevoie de fapte bune pentru a susține pretenția că sunt creştini.

Iacov 2:14-26 a fost, de-a lungul istoriei, unul dintre cele mai controversate pasaje din

întreaga Scriptură. Unii susțin că textul respectiv ar propovădui că suntem mântuiți prin fapte sau, în orice caz, parțial prin fapte. Adepții mântuirii condiționate îl iau ca motivație în afirmația că mântuirea ar fi *păstrată* prin fapte. Dar să vedem în ce fel modul nostru de a înțelege deosebirea dintre susținători şi posesori ne va ajuta să aducem lumină:

> *Frații mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiți de hrana de toate zilele, şi unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă şi săturați-vă!" fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot aşa şi credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăşi. Dar va zice cineva: „Tu ai credința, iar eu am faptele". „Arată-mi credința ta fără fapte, şi eu îți voi arăta credința mea din faptele mele". Tu crezi că Dumnezeu este unul, şi bine faci; dar şi dracii cred... şi se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui şi, prin fapte, credința a ajuns desăvârşită. Astfel s-a împlinit Scriptura, care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu şi i s-a socotit ca neprihănire"; şi el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu". Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, şi nu numai prin credință. Tot aşa, prostituata Rahav n-a fost socotită şi ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli şi i-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credința fără fapte este moartă* (Iacov 2:14-26).

Cuvintele lui Iacov sunt folosite uneori pentru a se încerca să se demonstreze că credința în Cristos nu este de ajuns. Credința inițială a cuiva trebuie să fie încontinuu urmată de fapte bune pentru a avea efect. Astfel, credința fără fapte este moartă. Dar să analizăm versetele cu atenție şi să vedem ce spun ele în realitate:

Versetul 14 nu spune că omul acesta are credință. Se spune doar că *el* susține aceasta. Este o credință întemeiată pe „aşa spune cutare", dar nu a intervenit nicio schimbare reală în viața sa. Faptele de aici nu sunt o condiție pentru mântuirea sa continuă. Ele sunt dovada credinței mântuitoare. Când Cristos intră în viața cuiva, El va produce o schimbare profundă. Nu este de ajuns să mărturiseşti credința cu buzele. Persoana respectivă trebuie să se pocăiască efectiv de păcatele sale şi să se încreadă în Cristos ca Domn şi Mântuitor.

Versetele 15-17 ilustrează şi subliniază inutilitatea cuvintelor lipsite de fapte. Aşa este şi credința bazată doar pe fapte, care nu are ca roadă viața divină.

Versetul 18. Un credincios adevărat îl va provoca pe un om care are doar credință nominală să-şi demonstreze credința lipsită de fapte corespunzătoare. Nu ține! O astfel de credință este invizibilă. Tocmai faptele descoperă existența unei credințe autentice. Astfel pe bună dreptate credinciosul poate afirma: „Îți voi arăta credința mea prin faptele mele".

Versetul 19. O credință pur intelectuală, o convingere rezultată din observarea faptelor, nu este suficientă. Chiar şi demonii cred în existența unui singur Dumnezeu şi tremură. Dar asta nu-i salvează.

Versetul 20. Noi *nu* suntem mântuiți prin fapte. Nu suntem mântuiți prin credință *plus*

fapte. Dar suntem mântuiți prin acel fel de credință care *rezultă* într-o viață de fapte bune. Faptele bune nu contribuie la prelungirea mântuirii, căci asta ar fi o formă de mântuire prin fapte. Mai degrabă, ele sunt urmarea inevitabilă a adevăratei credințe mântuitoare.

Versetele 21-24. În continuare, Iacov îl dă pe Avraam ca exemplu de credință autentică. În Geneza 15:6 este scris: „Avram a crezut pe Domnul, şi Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire". Cu alte cuvinte, el a fost îndreptățit prin credință. Peste mulți ani, poate peste 20 de ani, a fost îndreptățit prin fapte, când s-a arătat dispus să-l aducă pe Isaac ca jertfă de ardere de tot lui Dumnezeu (Gen. 22:10). Lucrarea lui a demonstrat realitatea credinței lui.

Dar observați că nu a fost ceea ce am numi noi de obicei o „faptă bună", căci avea intenția să-şi ucidă fiul! Singurul motiv pentru care a fost bună era demontrația credinței sale în Dumnezeu.

Versetul 25. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul lui Rahav. Fapta ei a constituit un act de trădare – de obicei, considerată o faptă rea, care nu a mântuit-o şi nici n-a contribuit la mântuirea ei, dar a fost o dovadă că credința ei în Dumnezeul lui Israel era autentică.

Versetul 26. Iacov încheie subiectul, amintindu-ne că, după cum trupul (vizibil) fără duh (invizibil) este mort, tot aşa credința (care este invizibilă) fără fapte (vizibile) tot moartă este.

În general, acesta nu este un pasaj potrivit pentru a căuta să se demonstreze siguranța condiționată. Nu demonstrează că faptele bune trebuie *adăugate* la credință, pentru a dobândi mântuirea în continuare. Dar subliniază, totuşi, că acolo unde este credință adevărată vor fi şi fapte corespunzătoare, care s-o scoată în evidență.

NOTE FINALE

1. Denumirea provine din grecescul *gnosis* (cunoaştere). Ei credeau că ştiu mult mai mult decât creştinii obişnuiți.

2. Gnosticismul s-a ramificat ulterior în mai multe subdiviziuni. De pildă, unii dintre adepții săi au căzut în destrăbălare, pe când alții au practicat ascetismul.

3. Cuvântul „comite" (oricine comite păcat) din versiunea NKJV nu e tocmai potrivit, deoarece se are în vedere practicarea păcatului, contrastată cu „practicarea neprihănirii" din 2:29.

4. Din versetele 6, 8 şi 9, în traducerea NKJV s-ar putea înțelege că un creştin nu păcătuieşte deloc. Desigur, această afirmație este contrazisă de 1 Ioan 1:8-10; 2:1. Mai degrabă, este avută în vedere viața de păcat ca stil de viață, în contrast cu practicarea neprihănirii din 3:7, 10. Şi este ilustrată prin purtarea diavolului, care a „păcătuit de la început", în mod caracteristic pentru el.

5. O altă interpretare care acceptă siguranța eternă consideră aceasta ca o afirmație că firea nouă („născută din Dumnezeu") nu poate păcătui deloc.

16
Legea sau harul?

În ultimă instanță, chestiunea siguranței credinciosului depinde de modul în care înțelegem harul lui Dumnezeu. Ambele părți din această controversă vor fi de acord că mântuirea este prin har, deosebirea însă intervine când trebuie să precizăm ce *înțeleg* ei prin har.

Este important să ne amintim că doar două sunt principiile în care se poate oferi mântuirea: legea şi harul.

Principiul legii înseamnă că este ceva meritoriu pe care îl putem şi trebuie să-l facem pentru a câştiga mântuirea sau pentru a o păstra. Principiul harului, în schimb, afirmă că mântuirea este favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, de la început şi până la sfârşit. Nu este ninciun lucru pe care-l putem sau trebuie să-l facem pentru a câştiga, a merita sau a păstra mântuirea, ci ea este darul fără plată, primit prin credință, fiind complet separat de fapte.

Cele două principii sunt diametral opuse. Pavel explică clar că ele nu pot fi confundate: „Şi dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har. Şi dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminteri, fapta n-ar mai fi faptă” (Rom. 11:6). Mântuirea nu poate fi parțial prin fapte şi parțial prin har.

Cei care cred în siguranța condiționată vor fi de acord că mântuirea *inițială* este prin har, dar apoi ei mai cred că o persoană poate să-şi piardă mântuirea, fie prin decizia de a înceta să mai creadă, fie prin păcătuire gravă sau prelungită. Dar prin scrierile lor ei trădează faptul că încearcă să amestece legea cu harul. De pildă, unul din promotorii săi de frunte a afirmat:

> „Domnia lui Isus asupra eului, vieții şi averilor trebuie să fie recunoscută, dacă dorim să-L cunoaştem ca Mântuitor”.[1]

Iar în alt loc el spune:

> „Păzirea poruncilor Sale nu este facultativă pentru un om care vrea să intre în

viață, ci este un aspect esențial al credinței mântuitoare”.[2]

Şi iarăşi:

„Există, negreşit, un sens în care omul este «propriul său mântuitor»”.[3]

În general, se argumentează că trebuie să credem şi să nu încetăm să credem. Trebuie să îndurăm. Trebuie să perseverăm. Trebuie să ne ținem strâns [de credință]. Accentul cade pe *ceea ce trebuie să facem noi*, iar nu pe ceea ce *a făcut* Dumnezeu, adică pe efortul omenesc, nu pe darul divin. Aşa sunt faptele – sunt principiul legii, care spune că omul trebuie să facă ceva ca să câştige sau să-şi păstreze mântuirea sa.

Unii din creştinii galateni fuseseră mântuiți prin har, prin credință, fără să țină legea. Dar mai târziu, ei au crezut în învățătorii falşi, care spuneau că acum ei trebuiau să țină legea, dacă nu voiau să-şi piardă credința. Şi astfel Pavel i-a mustrat „Sunteți aşa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârşiți prin firea pământească?” (Gal. 3:3).

Ei ar fi trebuit să-şi amintească de faptul că mântuirea este un dar fără plată, primit prin credință, care este totalmente liber de fapte. Cristos Şi-a încheiat lucrarea pe cruce. Prin urmare, noi nu mai trebuie să încercăm să adăugăm la lucrarea Lui isprăvită. Acelaşi care începe această lucrare bună o va duce la bun sfârşit (vezi Filipeni 1:6). Păstrarea în siguranță a sufletelor noastre este treaba lui Dumnezeu (1 Tim. 1:12).

Desigur, în mod inevitabil, asta ridică întrebarea: „Ce se întâmplă când păcătuieşte un copil al lui Dumnezeu?” Confom uneia dintre păreri, el îşi pierde mântuirea şi trebuie să fie mântuit de nou. Cealaltă opinie spune că părtăşia sa cu Dumnezeu este întreruptă şi rămâne întreruptă, până când îşi mărturiseşte şi se lasă de păcatul respectiv. Susținătorii primei opinii cred că metoda lui Dumnezeu de a produce sfințenie este de a-i face pe credincioşi să se teamă că-şi vor pierde mântuirea. În schimb, cei care fac parte din şcoala harului insistă că dragostea Domnului, iar nu frica de pedeapsă este motivația lor cea mai puternică.

Să însemne oare că cei care sunt înrădăcinați în doctrina harului pot să continue să trăiască în păcat? Doamne fereşte! Mai degrabă, asta ridică întrebarea dacă oamenii aceştiu au fost mântuiți cu adevărat.

Aşadar, avem cele două poziții: una spune că un creştin care păcătuieşte de repetate ori este pierdut (nu se precizează gravitatea sau durata păcatului). Cealaltă spune că dacă păcatul este trăsătura caracteristică a cuiva, dacă este influența dominantă în viața sa, înseamnă că nu face parte din familia lui Dumnezeu. Căci dacă e mântuit cu adevărat, va fi constrâns de Domnul să-şi mărturisească păcatul şi să primească iertarea Tatălui.

Iată câteva versete folosite pentru a sugera că credincioşii îşi dobândesc sau, dimpotrivă, îşi pot pierde mântuirea prin modul lor de comportare:

Dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit (Matei 24:13).

Luat în context, acest verset are aplicaţie specială la Marea Strâmtorare. Unii ar putea fi ispitiţi să creadă că vor putea scăpa de persecuţii şi de martiraj dacă vor tăgădui că sunt credincioşi. Dar Domnul îi încurajează că adevărata siguranţă se găseşte în starea de a îndura până la sfârşit.

Dar, şi în cazul în care se aplică la credinciosul din zilele noastre, versetul ne arată că adevărata credinţă întotdeauna are calitatea permanenţei. Credinţa poate suferi scăpări temporare, dar totdeauna îşi va reveni, mergând înainte. Un credincios poate să cadă de şapte ori, dar se va ridica din nou (vezi Prov. 24:16). Perseverenţa este caracteristica unui adevărat copil al lui Dumnezeu. „Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie" (Ps. 125:1).

A sugera că primim mântuirea veşnică răbdând [până la capăt] este în conflict cu cele peste 30 de versete care ne învaţă că suntem mântuiţi prin credinţa în Domnul.

> *Şi a zis iudeilor care crezuseră în El: ,,Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi''* (Ioan 8:31-32).

Isus a rostit aceste cuvinte unor iudei care crezuseră în El. Ei puteau dovedi realitatea credinţei lor prin rămânerea în Cuvântul Său, ceea ce avea să demonstreze că erau ucenici în adevăratul sens al cuvântului, bucurându-se de puterea eliberatoare a Cuvântului.

> *Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea* (Ioan 8:51).

A păzi cuvintele Domnului Isus este un alt mod de a spune că noi credem în El. Ştim aceasta comparând versetul cu Ioan 11:26. În primul, cel care păzeşte Cuvântul Său nu va muri niciodată. În al doilea, persoana care crede în El nu va muri niciodată. *Lucrurile egale cu acelaşi lucru sunt egale unul faţă de altul.*

NOTE FINALE

1. Robert Shank, *Life in the Son: A Study of the Docrine of Perseverance (Viaţa în Fiul: un studiu al doctrinei păstrării).* Springfield, Missouri: Westcott Publishers, 1961, p. 16.

2. Ibid., p. 219.

3. Ibid., p. 96.

17
Părtăşie sau relație?

Uneori, când dăm peste probleme în Noul Testament, soluția o găsim în a face deosebire între relație, pe de o parte, şi părtăşie, pe de alta. Când ne referim la relație, înțelegem prin aceasta înrudirea ce există între Dumnezeu Tatăl şi un credincios, care e stabilită prin naşterea din nou. Părtăşia se referă la spiritul fericit de familie ce există între un creştin şi membrii Dumnezeirii, acolo unde nu este păcat nemărturisit, ci este armonie, când ei umblă împreună în unitate. Un pasaj care face distincție între relație şi părtăşie se găseşte la Ioan 13:

> 1 *Înainte de praznicul Paştelor, Isus, ca Cel care ştia că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl şi fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.* 2 *În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă,* 3 *Isus, fiindcă ştia că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu Se duce,* 4 *S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ştergar şi S-a încins cu el.* 5 *Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins.* 6 *A venit deci la Simon Petru. Şi Petru I-a zis: ,,Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?"* 7 *Drept răspuns, Isus i-a zis: ,,Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea".*
> 8 *Petru I-a zis: ,,Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!" Isus i-a răspuns: ,,Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine".* 9 *,,Doamne", I-a zis Simon Petru, ,,nu numai picioarele, dar şi mâinile şi capul!"* 10 *Isus i-a zis: ,,Cine s -a scăldat n-are trebuință să-şi spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; şi voi sunteți curați, dar nu toți".* 11 *Căci ştia pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: ,,Nu sunteți toți curați"* (versetele 1-11).

Ce crâmpei uimitor! Îl vedem aici pe Atotputernicul Creator al universului îmbrăcându-Se cu şorțul unui sclav şi aplecându-Se să spele picioarele ucenicilor Săi. Când a ajuns la Petru, impetuosul apostol a protestat că ar fi nepotrivit ca Învățătorul să-i spele picioa-

rele unui ucenic. „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” a spus el.

Domnul Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine” (v. 8). Atunci Petru a solicitat o baie completă, nu doar picioarele să-i fie spălate.

Isus i-a răspuns: „Cine s-a scăldat n-are trebuință să-şi spele decât picioarele, ca să fie curat de tot....”

Cuvintele Mântuitorului din versetul 8 sunt folosite uneori pentru a susţine doctrina siguranţei condiţionate. Pentru a le înţelege corect, trebuie să le citim în contextul în care au fost rostite.

Există o diferenţă între baia [completă] şi spălarea picioarelor. Prima este baia regenerării, cum se spune în Tit 3:5: „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea [baia] naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt...” Cu alte cuvinte, baia este mântuirea, care are loc doar o singură dată.

Dar mai este şi spălarea picioarelor. Dacă baia [generală] are loc o singură dată, spălarea picioarelor se face de repetate ori. În viaţa creştină, săvârşim păcat zilnic, întinându-ne. Avem nevoie în permanenţă de curăţire prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la viaţa noastră. Asta ne vorbeşte despre menţinerea părtăşiei. Deşi relaţia este un lanţ care nu se va rupe niciodată, părtăşia este ca un fir de aţă, ce poate fi rupt cu uşurinţă. Păcatul întrerupe părtăşia, iar noi avem nevoie de slujba Cuvântului, pentru a ne fi curăţită umblarea.

Pe vremea lui Pavel, oamenii se duceau la baia publică să se îmbăieze complet. Dar chiar pe când se întorceau acasă, încălţaţi cu sandalele lor, picioarele se murdăreau iarăşi. Aceasta e o ilustraţie nimerită a băii generale şi a spălării picioarelor. Baia este mântuirea; spălarea picioarelor este sfinţirea.

Întrucât baia regenerării are loc doar o singură dată, Petru nu mai avea nevoie de ea, căci era deja mântuit. Asta respinge argumentul conform căruia cineva este mântuit, după care îşi pierde mântuirea prin păcătuire, şi apoi este mântuit din nou.

În actul regenerării se stabileşte o relaţie. Dumnezeu este Tatăl, iar credinciosul e copilul Său. Aşa cum este în cadrul relaţiei naturale, acest act este făcut odată pentru totdeauna. Păcatul nu întrerupe relaţia aceea. Dacă credinciosul păcătuieşte, Dumnezeu rămâne în continuare Tatăl său (1 Ioan 2:1b).

Când i-a spus Domnul lui Petru: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”, El S-a referit la părtăşie, nu la relaţie. Dacă nu era curăţit în permanenţă de către Cuvânt, Petru nu putea umbla în părtăşie cu Învăţătorul său.

Curăţirea de către Cuvânt nu contrazice curăţirea prin sângele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Pe măsură ce ne însuşim Cuvântul, el ne conduce la mărturisirea şi părăsirea păcatului: „şi sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat” (1 Ioan 1:7c). Aşadar, cele două nu sunt contradictorii, ci complementare.

18
Mântuire sau ucenicie?

A nu face distincție între versetele care se ocupă de mântuire şi cele care privesc ucenicia a creat confuzie în domeniul siguranței credinciosului.

Când Dumnezeu făgăduieşte viață veşnică păcătoşilor pe baza credinței, poți şti că se are în vedere mântuirea sufletului. Dar când Domnul vorbeşte despre ucenicii adevărați, îndemnându-i să trăiască o viața de predare, plină de fapte bune şi de sacrificii, El Se ocupă de tema uceniciei.

Nu există grade de mântuire. O persoană e mântuită sau nu e. Niciun credincios nu este mai adecvat pentru cer decât altul. Dacă cineva Îl are pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor, el este tot atât de adecvat pentru cer cât îl poate face Dumnezeu. El nu este mântuit prin meritele sale, ci prin meritele Mântuitorului. „În Cristos" el este acceptat, complet şi făcut adecvat pentru cer.

Deja am citat versete care se ocupă clar de mântuire; permiteți-ne să mai menționăm doar câteva: Matei 11:28; Ioan 1:12; 3:16; 3:36; 5:24; 6:47; Fapte 16:31; Romani 10:9.

Dar, în timp ce nu există grade în care putem să fim mai mult sau mai puțin adecvați pentru cer, există însă grade de ucenicie. De pildă, există copilaşi (bebeluşi), tineri şi părinți (1 Ioan 2:12-14). Unii încă se mai hrănesc cu lapte, în timp ce alții au trecut la hrană solidă (Ev. 5:12-14). Un ucenic este un elev şi, evident, sunt unii creştini care acumulează învățături mai mult decât alții.

Când este cineva mântuit, el sau ea începe să urmeze cursurile şcolii de ucenicie a lui Dumnezeu. Cu cât studiază şi ascultă mai mult Cuvântul, cu atât mai repede avansează de la o clasă la alta. Idealul uceniciei este să devenim asemenea Învățătorului nostru.

Isus a vorbit despre cei care rămân în Cuvântul Său, devenind, astfel, ucenici cu adevărat. Expresia „ucenici cu adevărat" poate indica idealul. Nimeni nu este un ucenic perfect, dar oricine poate deveni un ucenic cu adevărat ascultând de enunțurile grele ale Domnului, cât şi de poruncile Sale simple.

Ascultați câteva din enunțurile Sale grele:

> *Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze* (Luca 9:23).

Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu (Luca 14:26).

Asta înseamnă că un ucenic ideal, unul în sensul cel mai deplin al cuvântului, Îl pune pe Cristos mai presus de relaţiile omeneşti.

Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu (Luca 14:33).

Acum trebuie să fie clar că aceste versete nu sunt evanghelia. Ele nu reprezintă o veste bună pentru păcătoşii pierduţi, căci se cere o viaţă divină ca cineva să asculte de ele, şi singura cale de a dobândi acea viaţa divină este de a te naşte din nou. În absenţa acesteia, versetele respective nu pot face altceva decât să condamne.

Dar ele sunt o bună instruire pentru credincioşii care vor să umble în părtăşie strânsă cu Domnul Isus Cristos. Sunt idealuri reale, către care toţi creştinii trebuie să năzuiască.

Iată acum câteva versete care se ocupă de ucenicie, iar nu de mântuire:

Şi stăpânul s-a mâniat şi l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot aşa vă va face şi Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său (Matei 18:34-35).

Cum am explicat într-alt loc, nu se spune că ucenicul care n-a voit să ierte va fi dat pe mâna Satanei sau a iadului, ci a chinuitorilor, adică a tuturor necazurilor rezultate din a nu mai fi în părtăşie cu Dumnezeu. Observaţi că pedeapsa nu este decât temporară, iar nu veşnică – „până va plăti tot....” El va fi restaurat, readus la părtăşie de îndată ce va mărturisi şi se va lăsa de păcatul său şi va restitui ce datora.

Şi oricine a lăsat case sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde pentru Numele Meu va primi însutit şi va moşteni viaţa veşnică (Matei 19:29).

Asta înseamnă o mai mare capacitate de a se bucura de viaţa veşnică şi de răsplăţi mai mari. Viaţa însăşi este primită prin credinţa în Cristos.

Cine îşi iubeşte viaţa o va pierde; şi cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta o va păstra pentru viaţa veşnică (Ioan 12:25).

Iarăşi, nu posedarea vieţii veşnice este aici în joc, ci răsplăţile mai mari şi o delectare sporită a ei în cer.

Aşadar, putem face următorul rezumat: Ori de câte ori găsiţi versete care-i invită pe

păcătoşi să-şi pună credința în Cristos, veți şti că tema avută în vedere este mântuirea. În schimb, când veți găsi îndemnuri la dragoste, sfințenie, trăire jertfitoate, stăruință sau la alte virtuți creştine, veți şti că ucenicia este avută în vedere.

19
Rodire sau mântuire?

1 *Eu sunt adevărata viță, iar Tatăl Meu este vierul.* 2 *Pe orice mlădiță care este în Mine şi n-aduce roadă El o ia; şi pe orice mlădiță care aduce roadă o curățeşte, ca să aducă şi mai multă roadă.* 3 *Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.* 4 *Rămâneți în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot aşa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.* 5 *Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.* 6 *Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, şi se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi arse* (Ioan 15:1-6).

Tema de care ne ocupăm acum este *rodirea*, nu mântuirea! Nu este un mesaj pentru păcătoşi, ci un îndemn adresat sfinților, să aibă părtăşie mai strânsă cu Domnul. Mântuirea este un dar gratuit, dar o viață de intimitate cu Domnul Isus este pentru cei care rămân în dragostea Sa şi ascultă de poruncile Lui.

În contrast cu Israelul, Domnul Isus este vița adevărată. Națiunea aceea nu a adus decât struguri sălbatici (Isa. 5:2, 4). Dumnezeu Tatăl este Viticultorul. Toți credincioşii sunt mlădițe în viță, care-şi trag seva, viața, susținerea şi rodnicia din El.

Întrebarea cea mare din versetul 2 este: care e sensul lui „o ia"? Pentru un arminian, este o dovadă că un credincios adevărat poate să fie aruncat în iad. Unii cred că mlădița neroditoare este un fals mărturisitor. Alții spun că înseamnă să fie scos din slujire prin boală sau moarte (Fapte 5:1-10; 1 Cor. 11:30). Sunt doar câteva dintr-o mulțime de interpretări, la care să ni se permită să mai adăugăm una.

Cuvântul tradus prin „ia" ar putea fi redat tot atât de exact prin „ridică" sau „sprijină".[1] De fapt, ar fi mult mai adecvat, ținând cont că este vorba de viticultură. Este imaginea unei ramuri ce se află întinsă pe jos, întinată şi infestată de insecte. Viticultorul o ridică de jos şi, probabil, că o sprijină cu un par, ajutând-o să poată rodi.

În originalul grec cuvântul înseamnă „a ridica de jos" în următoarele pasaje, unde în nici un caz nu ar putea însemna „a tăia":

Luca 17:13: „ei şi-au *ridicat* glasul”
Ioan 11:41: „Isus Şi-a *ridicat* privirea”
Fapte 4:24: „ei şi-au *ridicat* glasul către Dumnezeu”.
Apocalipsa 10:5: „îngerul... şi-a *ridicat* mâna spre cer”.

Iată alte două versete, unde cuvântul înseamnă „a ridica”, iar nu „a lua”:

Matei 9:6: „Scoală-te``, a zis El slăbănogului, „*ridică-ţi* patul şi du-te acasă” (Vezi şi Marcu 2:3, 9, 11, 12; Luca 5:24-25; Ioan 5:8-12.)
Matei 11:29: „*Luaţi* jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre”
Matei 14:20: „Toţi au mâncat şi s-au săturat; şi s-au *ridicat* douăsprezece coşuri pline cu rămăşiţele de fărâmituri” (Vezi şi Matei 15:37; Marcu 6:43; 8:8, 19-20).
Matei 16:24: „... Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi *ia* crucea, şi să Mă urmeze”. (Vezi şi Matei 27:32; Marcu 8:34; 10:21; 15:21.)
Matei 17:27: „... du-te la mare, aruncă undiţa şi *trage afară* peştele care va veni întâi....”
Marcu 16:18: „vor *lua* în mână şerpi....”
Ioan 8:59: „... au *luat* pietre ca să arunce în El....”

Chiar şi în versetele unde cuvântul e tradus prin „a lua”, sensul adiţional reiese din context. (Vezi Matei 14:12; 22:13; 24:39; Marcu 6:29; Luca 8:12; Ioan 11:39; 19;38.) Doar arareori are sensul de „a lua în vederea distrugerii”.

Ultima parte a versetului 2 ne spune cum Îşi curăţă Viticultorul Ceresc viţa care face rod, prin asta asigurându-Se că toate substanţele nutritive se vor duce către rod, nefiind risipite în frunze şi în mlădiţe. Curăţirea de crengi este echivalentă cu creşterea copiilor din Evrei 12. Înseamnă să se descotorosească de tot ce diminuează creşterea spirituală şi încurajarea rodirii pentru Dumnezeu în orice fel posibil.

Ucenicii erau deja curaţi moral şi spiritual, pentru că Învăţătorul îi învăţase Cuvântul lui Dumnezeu.

În cuvintele: „Rămâneţi în Mine, şi Eu în voi” prima parte este un îndemn, a doua: afirmarea a unui fapt. Orice indicativ va conduce inevitabil la un imperativ. Un credincios nu va putea produce roada unei vieţi creştine, după cum o mlădiţă nu va putea rodi struguri în afara viţei. Rămânerea echivalează cu ascultarea (Ioan 15:10, 1 Ioan 3:24). De asemenea, ea se referă la dependenţă (atârnare). Mlădiţa depinde de viţă pentru a-şi primi viaţa şi hrana sa. Pe măsură ce un credincios (mlădiţa) trăieşte şi dăinuieşte în părtăşie cu Cristos (Viţa), care îl umple, el aduce mult rod. Observaţia progresia:

Multă roadă
Mai multă roadă
Roadă
Nicio roadă

Despărțiți de Vița vie, o mlădiță omenească nu poate face *nimic*. Faptul acesta e adevărat nu doar în chestiunea rodirii, ci şi a mântuirii.

Versetul 6 e pe placul inimii celor care îl interpretează în felul următor: „Dacă nu rămâne oricine în Mine, este aruncat afară de către Dumnezeu şi se usucă, iar Dumnezeu îi adună şi-i aruncă în focurile iadului, unde sunt arşi”. Dar nu asta a afirmat Domnul.

- El nu a spus că credinciosul e aruncat afară de către Dumnezeu, unde se usucă.
- El nu a spus că Dumnezeu îi adună pe aceştia.
- El nu a spus că-i aruncă în iad.

Mlădița care nu rămâne în viță este credinciosul care nu umblă în ascultare de Domnul şi, ca urmare, îşi pierde mărturia. El este respins ca mlădiță, uscându-se, dar nu de Dumnezeu, ci de către oameni. Necredincioşii îi disprețuiesc mărturia că el este creştin. Ei adună numele său, reputația sa şi mărturia sa creştină şi le aruncă în foc. Observați din nou că nu se spune că *Dumnezeu* le aruncă pe toate acestea în foc. Ci oamenii lumii, care nu au decât dispreț la adresa unuia cu vorbirea frumoasă, dar cu purtarea discutabilă. Mărturia credinciosului este arsă şi chiar el însuşi este ca sarea care şi-a pierdut capacitarea de a mai săra (Mat. 5:13) sau ca o biserică ce nu mai este purtătoare de lumină (Apo. 2:5).

David este o ilustrație în acest sens. El a fost un credincios adevărat, dar nu a rămas în Viță. Ca urmare, a căzut adânc în păcat, dând vrăjmaşilor Domnului prilejul să hulească (vezi 2 Samuel 12:14). El nu şi-a pierdut mântuirea, dar şi-a pierdut buna sa reputație, suferind disciplina Domnului.

NOTĂ FINALĂ

1. Versiunea Logos 21 a evangheliei după Ioan, numită *Living Water (apă vie)* traduce verbul drept „props up” (adică îl sprijină).

20
Continuare sau păstrare?

Multe pasaje par să sprijine securitatea condiţionată, dacă nu vom recunoaşte că, atunci când apostolii i-au încurajat pe noii credincioşi să continue cu tărie în viaţa creştină, ei nu-i preveneau neapărat că s-ar putea să se depărteze cu totul de la această cale. Două exemple foarte clare ale acestei situaţii se găsesc în cartea Faptele Apostolilor:

> *Mâna Domnului era cu ei şi un mare număr de oameni au crezut şi s-au întors la Domnul. Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim şi au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Când a ajuns el şi a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat şi i-a îndemnat pe toţi să rămână cu inimă hotărâtă alipiţi de Domnul* (Fapte 11:21-23).

Pasajul acesta, şi în special versetul 23, este unul din numeroasele îndemnuri folosite de arminieni în efortul lor de a dezaproba siguranţa veşnică. Argumentul lor sună cam aşa: „Aici îi găsim pe Pavel şi pe Barnaba încurajându-i pe ucenici să rămână în Domnul. Ce rost ar mai avea un asemenea îndemn, dacă nu era posibil ca ei să-L părăsească pe Domnul şi să se piardă?" Dar argumentul nu e valabil. Când îi încurajăm pe noii credincioşi să continue pentru Domnul, nu-i prevenim cu privire la pericolul de a-şi pierde mântuirea, ci-i îndemnăm să continue în singura viaţă care contează cu adevărat. Aceasta era situaţia cu Pavel şi cu Barnaba. Dacă credincioşii continuau cu Domnul, ei aveau să se bucure de o viaţă înbelşugată, găsind izbăvire de foarte multe necazuri. Nu se pune aici problema mântuirii, ci a uceniciei.

> *...întărind sufletele ucenicilor şi îndemnându-i să stăruie în credinţă şi spuneau că în Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri* (Fapte 14:22).

Împărăţia cerurilor are un timp trecut, unul prezent şi unul viitor. Trecutul e pe vremea când Isus Se afla pe pământ; împărăţia era prezentă în Persoana Regelui (Matei 12:28; Luca 17:21). În prezent, împărăţia este în forma ei tainică; Regele este absent, dar credin-

cioşii Îl recunosc ca dreptul Domnitor. În viitor, împărăția se va manifesta pe față: Cristos va sta pe tronul Său, la Ierusalim, şi va domni 1.000 de ani. Împărăția de pe pământ se va contopi cu împărăția veşnică din Cer.

Singurul mod în care poate deveni cineva cetățean al împărăției acesteia este să se nască din nou (Ioan 3:3, 5). Suferințele nu sunt calea mântuirii, ci, mai degrabă, ceea ce întâlnim pe drumul spre împărăția viitoare şi au fost promise tuturor credincioşilor.

În epistola lui Iuda, el le dă cititorilor săi un îndemn similar:

> *Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufleteşte pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu şi aşteptați îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veşnică* (Iuda 1:20-21).

Când Iuda ne îndeamnă să ne ținem în dragostea lui Dumnezeu, el nu spune că noi putem sau trebuie să ne menținem mântuiți. El se referă la părtăşie, nu la relație. Noi facem acest lucru petrecând timp zilnic în Cuvânt, rugându-ne în Duhul Sfânt, mărturisind şi lăsându-ne de orice păcat cunoscut nouă şi trăind în aşteptarea revenirii lui Cristos.

Se confundă uneori preocuparea lui Pavel pentru *continuarea* tesalonicenilor, exprimată în 1 Tesaloniceni 3, cu preocuparea lui pentru *păstrarea* lor:

> *De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsați singuri în Atena, şi v-am trimis pe Timotei, fratele nostru şi slujitorul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Cristos, ca să vă întărească şi să vă îmbărbăteze în credința voastră, pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci ştiți singuri că la aceasta suntem rânduiți. Şi când eram la voi, v-am spus mai dinainte că vom avea să suferim necazuri, ceea ce s-a şi întâmplat, cum bine ştiți. Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă ştiri despre credința voastră, de teamă ca nu cumva să vă fi ispitit Ispititorul şi osteneala noastră să fi fost degeaba. Dar chiar acum a venit Timotei de la voi la noi şi ne-a adus veşti bune despre credința şi dragostea voastră, că totdeauna păstrați o plăcută aducere aminte despre noi şi că doriți să ne vedeți, cum dorim şi noi să vă vedem pe voi. De aceea, fraților, în toate strâmtorările şi necazurile noastre, am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră. Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul* (1 Tes. 3:1-8).

În ce fel sprijină pasajul acesta doctrina căderii de tot de la credință? Adepții acelei doctrine o folosesc în următorul fel: „Pavel îşi exprimă dorința ca tesalonicenii să stea tare în Domnul şi în credință. Aceasta presupune posibilitatea ca ei să nu reuşească să facă acest lucru, şi astfel să fie pierduți pe veci”. Dar cum se prezintă faptele?

Tesalonicenii sufereau intense persecuții pentru faptul că erau creştini convinşi. Apostolul îi condusese la Cristos, apoi îi ajutase să dobândească maturitate în credință şi-i prevenise cu privire la suferințele pe care le vor îndura. Dar el nu voia să-i vadă cedând în fața necazurilor lor. Ei riscau să se lase descurajați, căzând în disperare. Astfel, Pavel l-a trimis pe Timotei să-i întărească şi să-i încurajeze. Iar Timotei s-a întors cu veşti bune de-

spre credința lor ce nu cedase, iar dragostea lor nu se diminuase cu nimic, în special față de Pavel şi colegii de lucru ai acestuia.

Nu se punea deloc chestiunea ca ei să-şi piardă credința, ci exista doar pericolul ca încrederea lor să fie slăbită, iar ei să rămână deziluzionați de focul prigoanei.

Minunatul capitol al lui Pavel despre dorința lui de a creşte în cunoşterea lui Cristos, respectiv Filipeni 3, este interpretat uneori ca şi cum până şi el şi-a fi exprimat îngrijorarea în privința posibilității propriei sale căderi:

> 2 *Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de scrijelații aceia!* 3 *Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Cristos Isus şi care nu ne punem încrederea în lucrurile pământeşti.* 4 *Măcar că eu aş avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământeşti. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământeşti, eu şi mai mult;* 5 *eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce priveşte Legea, fariseu;* 6 *în ce priveşte râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.* 7 *Dar lucrurile care pentru mine erau câştiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos.* 8 *Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoaşterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Cristos* 9 *şi să fiu găsit în El, neavând o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Cristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință.* 10 *Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferințelor Lui şi să mă fac asemenea cu moartea Lui,* 11 *ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.* 12 *Nu că am şi câştigat premiul sau că am şi ajuns desăvârşit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Cristos Isus.* 13 *Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte,* 14 *alerg spre țintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.* 15 *Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârşiți; şi dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina şi în această privință.* 16 *Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeaşi părere, să umblăm la fel.* 17 *Urmați-mă pe mine, fraților, şi uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi.* 18 *Căci v-am spus de multe ori şi vă mai spun şi acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmaşi ai crucii lui Cristos.* 19 *Sfârşitul lor va fi pierzarea. Dumenzeul lor este pântecele şi slava lor este în ruşinea lor şi se gândesc la lucrurile de pe pământ.* 20 *Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos.* 21 *El va schimba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile.* 1 *De aceea, preaiubiții şi mult doriții mei frați, bucuria şi cununa mea, rămâneți astfel tari în Domnul, preaiubiților!* (Filipeni 3:2–4:1).

Avem aici un alt pasaj care, chipurile, dovedeşte că mântuirea este condiţionată! Să vedem însă dacă spune aceasta cu adevărat.

În versetele 5-6, Pavel enumeră excelentele sale acreditări în domeniul apartenţei sale la poporul evreu, al ortodoxiei [drept credincioşiei sale], al caracterului personal şi al râvnei sale în slujire. Dar acum, după ce a fost mântuit, el priveşte asupra tuturor punctelor care altă dată ar fi fost pricina mândriei sale drept gunoi, în comparaţie cu privilegiul de a-L cunoaşte pe Cristos Isus Domnul său. De acum încolo, lauda sa este în Cristos – nu în propria sa neprihănire, ci în aceea care i-a fost atribuită prin credinţă. Versetul 9 nu poate nicidecum să însemne că apostolul se lupta să fie în Cristos sau că spera să aibă parte de neprihănire. Nu, ci acestea erau realităţi ale vieţii sale. Dar ca să obţină aceste binecuvântări incomparabile prin credinţă, nu era sacrificiu prea mare să le considere pe toate celelalte gunoaie şi să sufere pierderea tuturor lucrurilor.

Acum singura ambiţie neegalată este aceea de a-L cunoaşte pe Cristos, puterea învierii Lui, părtăşia suferinţelor Sale, conformarea la moartea şi învierea Sa din morţi.

Să-L cunosc pe Cristos. El deja Îl cunoştea pe Cristos, dar acum doreşte să-L cunoască şi mai profund. Exprimată în cuvintele unei căntări, rugăciunea sa a fost:

Ajută-mă să Te slujesc tot mai mult,
Ajută-mă să Te laud de nenumărate ori,
Să trăiesc în prezenţa Ta zi de zi,
Niciodată să nu mă îndepărtez de Tine.
–Autor anonim

Şi puterea învierii Sale. El a voit să cunoască la nivelul experienţei sale personale o anumită măsură din enorma putere care L-a înviat pe Domnul Isus din morţi. În Efeseni 1:19-20, e o abundenţă de cuvinte folosite pentru a capta imensitatea acelei puteri.

Să mă fac asemenea cu moartea Lui. Aceasta poate fi înţeleasă la figurat sau la propriu. Dacă se ia prima interpretare, atunci înseamnă că murea zilnic în slujirea lui Cristos (1 Cor. 15:31). Ori s-ar putea să spună: „A murit Domnul Isus ca împlinire a voii lui Dumnezeu? Atunci asta voiesc şi eu!"

Uneori s-a referit la el ca fiind printre cei ce se vor duce în Cer fără să mai treacă prin moarte (1 Tes. 4:17: „...noi care suntem vii şi vom rămânea vom fi răpiţi împreună..."). Alteori a scris ca şi când se va duce în cer pe calea morţii (2 Tim. 4:6b: „...vremea plecării mele este aproape").

Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi. Asta nu poate nicidecum să însemne că Pavel era nesigur de învierea sa de la Răpire. El era absolut sigur de faptul acesta (1 Tes. 4:17; 1 Cor. 15:51). Ceea ce spunea el, de fapt, era: „Nu-mi pasă ce încercări, ce primejdii, suferinţe sau ce prigoane mă aşteaptă între momentul actual şi înviere – sunt dispus să le îndur pe toate".

Cuvântul „înviere" întotdeauna se referă la trup. Trupul moare şi trupul va învia. Aici avem învierea *dintre* cei morţi.[1] Ea se referă la venirea lui Cristos ca să-Şi ia sfinţii. Numai credincioşii vor fi înviaţi cu această ocazie.

Esența cuvintelor lui Pavel de aici este: „A murit Isus? Atunci şi eu voiesc să mor! A înviat Isus din morți? Atunci şi eu vreau să învii în acest fel!" Este ca şi când ar vrea să se identifice atât de strâns cu Domnul său, încât n-ar vrea să meargă în cer în alt mod mai comod.

În versetul 11, el îi asigură pe filipeni că nu voia să creadă că el a atins perfecțiunea spirituală. El n-a „ajuns", ci se avântă înainte spre scopul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu pentru viața sa. Ca un alergător de cursă lungă, şi-a dat toate stăruințele în viața sa de slujire, nu în vederea mântuirii, ci pentru o cunună a răsplătirii. Şi-i îndeamnă pe toți credincioşii să-i urmeze exemplul de înaltă motivație şi disciplină.

Apostolul îi denunță pe învățătorii falşi care arată prin purtarea lor pământească şi rea că sunt vrăjmaşi ai crucii lui Cristos (v. 18-19). Contrastând puternic cu aceştia, adevărații credincioşi sunt cetățeni ai cerului, care aşteaptă venirea Mântuitorului şi trupurile lor glorificate. Până când va veni acel măreț eveniment, ei trebuie să stea tari în Domnul, nepermițând niciunui lucru să le clatine încrederea (4:1).

În lumina acestor pasaje, să mergem înainte tot mai mult pentru Domnul. Dar nu trebuie să ne chinuim la gândul că trebuie să facem totul ca să nu încetăm de a mai persevera Asta e treaba Domnului!

NOTĂ FINALĂ

1. Pavel foloseşte un cuvânt unic aici, nu cuvântul obişnuit pentru înviere, ci literalmente „adevărată înviere".

21
Ocazional sau de regulă?

Există o deosebire în Noul Testament între a comite acte de păcătuire şi a practica păcatul, ca mod de viaţă. Un creştin poate să păcătuiască (şi păcătuieşte), dar nu în mod obişnuit. Această distincţie este arătată în 1 Ioan 3:4-9 şi 5:18, deşi cele mai multe traduceri nu reuşesc s-o evidenţieze, prin faptul că nu folosesc prezentul continuu al verbelor.

Oricine face păcat, face şi fărădelege; şi păcatul este fărădelege. Şi ştiţi că El S-a arătat ca să ia păcatele; şi în El nu este păcat. Oricine rămâne în El nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilaşilor, nimeni să nu vă înşele! Cine trăieşte în neprihănire este neprihănit, cum El Însuşi este neprihănit. Cine păcătuieşte este de la diavolul, căci diavolul păcătuieşte de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sământa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu... Ştim că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzeşte, şi cel rău nu se atinge de el.

Înainte de a privi la aceste versete, să cuprindem cu o privire de ansamblu ce anume propovăduieşte Scriptura cu privire la relaţia credinciosului cu păcatul.

Mai întâi de toate, voia lui Dumnezeu este ca să nu păcătuiască deloc copiii Săi (1 Ioan 2:1). El nu poate scuza sau trece cu vederea un păcat – oricât de mic. Sfinţenia Lui reclamă ca opoziţia Lui faţă de păcat să nu permită nicio excepţie. Dumnezeu n-ar putea niciodată să spună: „Copilaşii Mei, păcătuiţi cât mai puţin posibil".

Dar adevărul trist este că creştinii *păcătuiesc* totuşi. Oricine spune că el nu are niciun păcat se înşală singur şi adevărul nu este în el (1 Ioan 1:8). Iar dacă spune că nu a păcătuit, Îl acuză pe Dumnezeu că a minţit şi nu cunoaşte Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 1:10). Creştinii care pretind că sunt fără păcat pur şi simplu nu înţeleg ce este păcatul sau au procedat la o redefinire radicală a cuvântului!

Deşi păcătuim, nu avem voie să spunem că trebuie să păcătuim. Acesta nu e limbajul Bibliei. Avem puterea lui Dumnezeu la îndemâna noastră. În clipa când suntem ispitiţi să

păcătuim, putem chema pe Domnul în ajutor să ne izbăvească, iar El nu va întârzia să ne dea ajutor (1 Cor. 10:13). Necazul e că nu apelăm la El!

După cum am observat, voia Lui inflexibilă pentru noi este să nu păcătuim. Dar, în harul Său, El S-a îngrijit şi de eşecurile noastre.

> *...Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi* (1 Ioan 2:1b-2).

Observaţi, vă rog, că se spune „dacă", iar nu „când". Păcatul trebuie considerat excepţional, mai degrabă decât probabil sau obişnuit. Observaţi, de asemenea, că dacă păcătuieşte cineva, avem un Avocat la Tatăl. Chiar atunci când păcătuim, El rămâne Tatăl nostru, iar noi rămânem copiii Săi. Aceasta este dovada convingătoare că păcatul nu întrerupe acea relaţie.

Avocatul nostru este Isus Cristos, Neprihănitul. Lucrarea Lui este să-l restabilească pe sfântul Său care a păcătuit, aducându-l înapoi la părtăşie cu Tatăl. El poate face aceasta în chip neprihanit, invocând valoarea sângelui pe care l-a vărsat la Calvar. El este ispăşirea pentru păcatele noastre, adică jertfa Sa substiţionară satisface toate pretenţiile drepte ale lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Lucrarea Lui este *suficientă* pentru păcatele întregii lumi, dar devine *eficace* doar pentru cei care-L primesc ca Domn şi Mântuitor.

E evident că un copil al lui Dumnezeu poate comite orice păcat, despre care un credincios autentic este expres avertizat în Noul Testament. Potenţialul pentru rău este extraordinar de mare. Şi orice păcat întrerupe părtăşia cu Dumnezeu.

Dar vestea bună este că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9). Aceasta nu e calea salvării pentru cei mântuiţi, ci o modalitate de refacere pentru credincios. Cel nemântuit primeşte iertarea *juridică* atunci când crede în Domnul Isus Cristos (Fapte 16:31). Dar sfântul primeşte iertarea *părintească* atunci când îşi mărturiseşte păcatul său (evident, cu intenţia de a se lăsa de el, vezi Prov. 28:13). Iertarea judiciară înseamnă că pedeapsa pentru toate păcatele acelui om a fost plătită de către Cristos pe cruce („... după ce ne -a iertat toate greşelile" [Col. 2:13], fiind acum în veci liber de orice condamnare, Rom. 8:1), Iertarea părintească înseamnă că acea fericită comuniune ce domneşte în cadrul familiei lui Dumnezeu a fost refăcută, restabilită.

Acum am ajuns la diferenţa dintre fapte individuale şi obicei. Deşi un creştin adevărat poate comite fapte individuale de păcătuire, el nu este dominat de păcat (Rom. 6:14). Viaţa sa nu este caracterizată de păcat. Păcatul în viaţa sa s-ar putea să fie ocazional, dar nu şi obişnuit sau de regulă. Traducerea Living Bible reuşeşte să prindă admirabil ideea de practicare continuă [a păcatului]:

> *Dar cei care păcătuiesc întruna sunt împotriva lui Dumnezeu, deoarece orice păcat este comis împotriva lui Dumnezeu. Şi voi ştiţi că El S-a făcut om ca să ne poată lua păcatele, şi că în El nu este niciun păcat, că n-a dat greş niciodată în*

împlinirea voii lui Dumnezeu, în niciun fel. Deci, dacă rămânem apropiați de El şi-I suntem ascultători, nu vom păcătui nici noi; cât priveşte pe cei care o țin numai în păcat, ar trebui să-şi dea seama de următorul fapt: că ei păcătuiesc fiindcă nu L-au cunoscut niciodată cu adevărat şi n-au devenit copiii Săi. O, scumpii mei copii, nu dați voie nimănui să vă înşele cu privire la aceasta: anume, că dacă faceți bine necontenit, asta se datoreşte faptului că sunteți *buni, aşa cum este El. Dar dacă păcătuiți la nesfârşit, se vădeşte că sunteți de-ai Satanei, care, de atunci de când a început să păcătuiască, o ține necontenit aşa. Dar Fiul lui Dumnezeu a venit să distrugă activitățile Diavolului. Cel care s-a născut în familia lui Dumnezeu nu-şi face obişnuință din a păcătui, deoarece are acum în el viața lui Dumnezeu; aşa că nu mai poate păcătui la infinit, întrucât a luat naştere în el această viață nouă care îl ține în frâu – el a fost* născut din nou...

*Niciun om care a devenit membru al familiei lui Dumnezeu nu face din păcat o practică, deoarece Cristos, Fiul lui Dumnezeu, îl ține în siguranță şi Diavolul nu poate pune mâna pe e*l (1 Ioan 3:4-9; 5:18, TLB. În româneşte, după *Noul Testament pe înțelesul tuturor*, editura Living Bibles International, ediția a II-a 1990, cu aducerea la zi a textului după ortografia actuală, n,tr.).

Gardiner Spring explică:

Prin urmare, copiii lui Dumnezeu păcătuiesc. Ei păcătuiesc cu bună ştiință. Ei păcătuiesc voluntar, dar nu păcătuiesc de obicei. Nu este obiceiul precumpănitor al vieții lor să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, dar scopul lor [este] de a asculta întotdeauna, iar practica lor de a asculta de obicei. Aşadar, în formarea estimării noastre despre roadele neprihănirii, nu trebuie să acordăm prea multă importanță cazurilor individuale de purtare. Viața fiecărui om este pătată de imperfecțiune şi păcat, iar dacă dăm verdictul despre toți că sunt răi, afară doar dacă nu vom găsi absoluta perfecțiune, toți vor trebui să fie condamnați. Dimpotrivă, cu greu s-ar găsi vreun om rău a cărui purtare să nu etaleze asemănarea de bunătate reală. Prin urmare, nu putem spune nimic despre oameni buni decât faptul că ascultarea lor este obişnuită, iar purtarea lor, privită ca un tot unitar, manifestă dovezi clare şi hotărâtoare ale unui temperament sfințit. Ceea ce e mai mult ca sigur valabil cu privire la toți creştinii.[1]

Desigur, asta ne conduce la întrebarea: „Când devin faptele obişnuință?” Biblia, cu înțelepciune, nu răspunde la această întrebare. Căci dacă ar face-o, unii creştini ar fi tentați să se apropie cât mai mult de muche. Tăcerea lui Dumnezeu însă îi previne să stea cât mai departe.

Un suflet extra sensibil s-ar putea să-şi facă griji că, datorită unui păcat persistent, el s-ar putea să facă parte din categoria păcătoşilor care au făcut un obicei din păcatul lor. Iată însă un mod în care un astfel de credincios poate decide: Să zicem că munca sa se desfă-

şoară într-un birou. Ceilalţi angajaţi ştiu că el nu e ca ceilalţi. De pildă, el nu gustă glumele murdare, nu participă la beţiile lor, nu se murdăreşte cu afacerile lor dubioase. Dar într-o zi o vorbă necontrolată îi scapă din gură. Îndată colegii săi tăbărăsc pe el, spunând: „Am crezut că eşti creştin!" Ei ştiu că în mod caracteristic el e creştin, dar aceasta e o aberaţie de la standardul său normal de purtare.

Problema reală e însă la cei care vorbesc ca şi creştinii, dar trăiesc ca diavolul. Aceştia cunosc toate răspunsurile corecte, s-au rugat „rugăciunea păcătosului", ba chiar au fost botezaţi. Dar viaţa lor nu se deosebeşte de aceea a colegilor lor păgâni. Avem toate motivele să credem că aceştia n-au fost niciodată născuţi din nou, pentru că nu este nici o dovadă de viaţă divină în ei. Mărturisirea unei vieţi creştine nu are nicio valoare, dacă nu are ca rezultat o viaţă schimbată.

E posibil ca un credincios să alunece de la credinţă. El poate să se îndepărteze foarte mult de Domnul. Până când se va pocăi şi-şi va mărturisi îndărătnicia, suntem îndreptăţiţi să ne îndoim de mărturia sa. Dar dacă e un copil adevărat al lui Dumnezeu, va experimenta un sentiment de vinovăţie, de ruşine şi va fi disciplinat de Domnul. El va învăţa că, deşi s-ar putea să posede siguranţa mântuirii, nu va putea să păcătuiască şi să scape nepedepsit. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu îl va disciplina.

În pofida eforturilor noastre celor mai nobile, când trebuie să decidem dacă un creştin este fals sau doar alunecat de la credinţă, va trebui să recunoaştem că există cazuri în care numai Dumnezeu ştie care e adevărul. „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Lui" (2 Tim. 2:19). Între timp, cei care se pretind creştini trebuie s-o dovedească, depărtându-se de fărădelege.

NOTĂ FINALĂ

1. Gardiner Spring, *The Distinguishing Traits of Christian Character (Trăsăturile caracteristice al caracterului creştin),* Phillipsburg, N.J.: Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1980, p. 72 (sublinierea în original).

22
Reformare sau regenerare?

În studierea siguranței mântuirii unui credincios, e nevoie să facem distincție între reformare şi regenerare. *Reformare* înseamnă să întorci o filă nouă; *regenerare* este să primeşti o viață nouă. Prima este un act al voinței, dar cea din urmă este un act al lui Dumnezeu. Reformarea este să-l îmbraci pe cineva cu un nou costum, pe când regenerarea pune un om nou în acel costum. Este diferența dintre o hotărâre pe care o iei la început de an nou şi naşterea din nou.

Două sunt exemplele clasice de reformare în Noul Testament. Primul redă istoria omului din care a ieşit un duh necurat (Matei 12:43-45; Luca 11:24-26). Când s-a întors duhul, a găsit casa goală, măturată şi pusă în ordine. Atunci s-a dus şi a găsit alte şapte duhuri mai rele şi a preluat controlul asupra casei, cu rezultatul că starea acelui om a fost mai rea decât oricând.

Cât priveşte interpretarea, pasajul se ocupă în principal de națiunea Israel („această generație rea", Matei 12:45). Captivitatea babiloneană i-a izbăvit pe israeliți de închinarea la chipurile cioplite. În sensul acela, casa fusese curățită. Dar casa a rămas neocupată; națiunea a refuzat să-L primească pe Mesia. Ca urmare, Israel va fi găsit vinovat de o formă de idolatrie mai rea, adică închinarea la Anticrist. Reformarea nu a fost de ajuns. În absența lui Mesia, nu este nicio izbăvire definitivă de rău.

A doua ilustrare a reformării se găseşte în 2 Petru 2.

> *Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc cu poftele cărnii şi cu desfrânări pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înşişi sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos, se încurcă iarăşi şi sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase" şi „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă"* (2 Pet. 2:18-22).

Pasajul se referă la oameni care au trăit în păcat, dar care se decid că vor să schimbe foaia. Şi astfel se duc la părintele din localitate să-i ceară sfatul. Dar, în loc să le spună cum pot să se nască din nou, acest învăţător fals le tolerează păcatul, ba se laudă că şi el îl practică şi-i încurajează să dea frâu liber apetiturilor lor naturale.

Ei ştiau ce este drept, dar au respins cunoştinţa aceea, urmarea fiind că se cufundă şi mai adânc decât înainte într-o viaţă de ruşine şi degradare. Ei sunt ca un câine care se întoarce la ce a vomitat şi ca o scroafă care revine, bălăcindu-se în noroi. Atât câinele, cât şi porcul sunt animale necurate, cum aflăm din Vechiul Testament. Natura lor este necurată şi comportarea lor este necurată. Tot aşa era şi cu oamenii aceştia. Deşi ei trecuseră printr-o reformare, nu primiseră, totuşi, o nouă fire. Câinele era tot un canin, iar scroafa tot o porcină rămânea.

Oamenii păcătoşi au nevoie de regenerare. Aceasta e o lucrare minunată, misterioasă şi miraculoasă a Duhului lui Dumnezeu, care are loc când păcătosul se pocăieşte şi-L recunoaşte pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor al său. Este asemănată cu o baie la Tit 3:5. Instrumentul naşterii *din nou* este Cuvântul lui Dumnezeu (1 Pet. 1:23).

Este naşterea din nou (Ioan 3:3, 5). Persoana devine un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1:12-13). Odată ce a avut loc naşterea din nou, ea este pentru totdeauna. Nimic n-o va putea anula.[1] Eu m-am născut un fiu al lui William şi Jessie MacDonald. S-ar putea să le aduc ruşine, să-i reneg, ba chiar, într-unele jurisdicţii ridicole, să „divorţez" de ei. Dar faptul stăruitor persistă: eu rămân fiul lor. Ei întotdeauna vor fi părinţii mei.

Revenind la ilustraţia câinelui şi a scroafei, aceste animale necurate nu vor deveni niciodată oi, adică animale curate. Când este cineva regenerat, el devine oaie a lui Cristos. Şi din pricina acestui fapt, el nu va pieri niciodată (Ioan 10:28). Este o naştere ce nu mai poate fi anulată.

Este o deosebire între un creştin nominal şi unul adevărat. Când cineva se naşte din nou, el devine o nouă creaţie în Cristos Isus. Trăieşte experienţa unei vieţi noi, viaţa lui Cristos în el. Absolut sigur. Domnul Isus lasă o deosebire covârşitoare când intră în viaţa cuiva. O persoană a cărui viaţă este tot ce a fost şi înainte nu e un creştin. Credinciosul îndrăgeşte alţi oameni, este animat de alte motive, de alte ambiţii şi are un stil de viaţă cu totul nou. Să enumerăm câteva din lucrurile care-l caracterizează pe copilul lui Dumnezeu:

El îşi repudiază orice merit personal. Dacă-l întrebi dacă e mântuit, probabil îţi va răspunde: „Da, dar numai prin harul lui Dumnezeu".

El va avea o nouă dragoste pentru Dumnezeu (1 Ioan 5:2). Înainte de convertire, era ostil faţă de Domnul sau indiferent faţă de El; Îl tolera pe Domnul sau se temea de El. Dar acum Îl cheamă instinctiv „Tată" (Gal. 4:6). Schimbarea e imposibil de ignorat.

El e cuprins de o sfântă hotărâre de a restitui şi reface lucrurile greşite din trecut – lucruri furate, minciuni, călcări de lege şi alte fărădelegi (Luca 19:8).

Şi va simţi o constrângere lăuntrică de a-L mărturisi pe Mântuitorul înaintea rudelor şi prietenilor săi (Rom. 10:9). S-ar putea să aibă o natură foarte timidă, dar se va simţi îndemnat să-L vestească pe Domnul Isus. Ascultând de Cristos, Îl va mărturisi în apa botezului.

Rugăciunea devine o parte vitală a vieţii ca furtunul de alimentare cu oxigen al unui

scafandru (Gal. 4:6; 1 Ioan 5:14-15; Fapte 9:11). Chiar şi fără să fie învăţat, el îşi dă seama de necesitatea de a sta de vorbă cu Dumnezeul şi Tatăl lui.

Iar Biblia îşi găseşte un loc în viaţa sa pe care nu l-a avut deloc înainte.Ceea ce este hrana pentru trupul său este Biblia pentru sufletul său (Ps. 119:162; 1 Pet. 2:2). În Scripturi el Îl aude pe Tatăl său vorbindu-i şi nu mai doreşte altceva decât să asculte (1 Ioan 2:3-6, 17; 5:2; Ioan 14:15).

Curând se decide că *trebuie să se scape de calabalâcul* din viaţa sa personală veche (Fapte 19:19). S-ar putea ca să fie vorba de substanţe chimice adictive, materiale pornografice, muzică dubioasă, echipament de natură ocultă – toate acestea trebuie să dispară din viaţa sa.

Pentru că-L iubeşte pe Domnul, *el va dori să-I slujească.* El este impulsionat de îndurările lui Dumnezeu, de dragostea lui Cristos, de scurtimea timpului şi de teama de a nu risipi timpul preţios din viaţa sa cu fleacuri.

El are o nouă dragoste pentru creştini (1 Ioan 3:11, 14; 5:1). Înainte, când nu-L cunoştea pe Domnul, îi privea pe cei din jurul său ca pe nişte oameni ciudaţi, fără nicio legătură cu viaţa din jurul său. Acum ei sunt „oamenii săi", „sfinţii [din] ţară, oamenii evlavioşi, [care] sunt toată plăcerea" lui (Ps. 16:3).

El va avea o nouă dragoste pentru lumea pierdută (Rom. 1:14; Fapte 4:20). Pe măsură ce va începe să-i vadă pe alţii ca oameni pentru care a murit Cristos, el va deveni conştient de o extraordinară datorie de a-i vedea câştigaţi la Cristos. Chiar dacă nu sunt persoane plăcute, ba chiar dacă îl vor urî, el îi va iubi, totuşi, şi va fi preocupat de soarta lor veşnică.

Nicăieri nu va fi mai evidentă schimbarea vieţii noului credincios decât în relaţia sa faţă de păcat. Deşi va mai comite încă păcate, *nu va mai fi robit de păcat.* Păcatul nu va mai avea stăpânire asupra lui (Rom. 6:14). El nu este fără păcat, dar va păcătui tot mai puţin. El este eliberat de practica de a păcătui (1 Ioan 5:18).

Fiecare credincios adevărat are o dragoste înnăscută pentru sfinţenie şi o ură înnăscută pentru păcat (1 Ioan 3:8-9; Ps. 97:10). El nu va mai putea păcătui, sau spera că se va simţi bine după aceea. Când va păcătui, va avea un sentiment de vinovăţie şi condamnare mai mare decât a avut până acum (Rom. 7:14-25). Acum îşi va da seama că păcătuieşte împotriva harului. Nu numai că încalcă legea lui Dumnezeu, dar Îi frânge inima. Şi astfel, se va grăbi să-şi mărturisească păcatul şi să îmbrăţişeze iertarea Tatălui.

Cu trecerea timpului, apar alte dovezi de viaţă nouă. Astfel, el va practica neprihănirea (1 Ioan 2:29; 1 Ioan 3:7, 10). Acum va avea o conştiinţă sensibilizată, în virtutea căreia el va refuza să înşele, să mintă, să fure sau să se angajeze în practici neetice. Roada Duhului se va manifesta şi ea – dragostea, blândeţea şi stăpânirea de sine (Gal. 5:22-23). El se va lăsa antrenat de fapte bune, cu care să poată împodobi învăţătura lui Dumnezeu, Mântuitorul său (Ef. 2:10; Iacov 2:14-26; Tit 2:7-10).

Tot mai mult îşi va da seama că sistemul acestei lumi se opune lui Cristos şi valorilor creştine (Ioan 15:18). El nu se va mai putea simţi în largul lui la petreceri lumeşti sau la evenimente publice, unde numele lui Cristos este interzis. El va fi *în lume* ca martor pentru Cristos, dar nu va fi *din lume*, cu poftele şi mândria ei (Ioan 17;16). El se va simţi atras tot mai mult de o viaţă de separare de lume şi de ataşare de Dumnezeu (1 Ioan 2:15-17).

Unul din semnele noii vieţi de care un copil nou născut al lui Dumnezeu îşi va da seama va fi faptul că *nu-i va mai fi teamă de moarte*. Da, s-ar putea să-i fie greu să contemple o moarte dureroasă, dar, în general, moartea nu va mai prezenta nici o groază pentru el.

Cineva care citeşte aceste rânduri s-ar putea să creadă că e cam mare povara pe care o punem pe umerii noului credincios. Dar această concluzie dovedeşte că cel care crede aşa nu a înţeles adevăratul mesaj. Acestea sunt modalităţi în care Cristos Se revelează unei persoane ce a fost autentic convertită. El nu va face aceste lucruri prin propria sa putere. Asta ar fi prea mult. Ci el primeşte putere de la Duhul Sfânt, care realizează toate aceste lucruri în viaţa sa. Deşi e adevărat că aici este implicată cooperarea credinciosului, aceasta e pe planul doi. Adevărata forţă motrice este Cristos, care locuieşte în lăuntrul credinciosului.

NOTĂ FINALĂ

1. Cineva ar putea întreba: „Dar care e situaţia copiilor diavolului?” (Ioan 8:44) Sunt ei condamnaţi să rămână în acea relaţie? Nu ar putea ei să fie mântuiţi? Răspunsul este că oamenii nu devin copiii diavolului din naştere, ci imitându-i comportarea.

23
Condiție sau criteriu?

Unele din propozițiile precedate de cuvântul „dacă" în Noul Testament par să dea apă la moara celor care propagă mântuirea condiționată. Astfel, ei citează aceste propoziții de parcă ele ar constitui o dovadă indiscutabilă că mântuirea noastră finală ar depinde de faptul că noi îndurăm, rămânem tari, continuăm în credință şi ne ținem strâns de ea.

Ei uită că aceste propoziții subordonate (în engleză: „iffy" clauses, dar se poate traduce şi propoziții discutabile, n.tr.) sunt un criteriu sau o caracteristică a celor mântuiți, iar nu o condiție a mântuirii. Ele descriu trăsăturile tuturor celor care au fost născuți din nou. Să privim în special la două pasaje:

> *Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas şi prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți aşa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut* (1 Cor. 15:1-2).

Corintenii erau mântuiți cu adevărat, dacă o țineau aşa după cum le vestise Pavel evanghelia – evanghelie în care era cuprinsă şi învierea. Altfel, ei au crezut în zadar.

Dar de ce le spunea el acest lucru celor care erau deja creştini? Pentru că ştia că erau unii în adunare a căror mântuire se afla sub semnul întrebării. Ba unii mergeau până acolo încât să tăgăduiască învierea lui Cristos. Lor le spune Pavel: „Sunteți mântuiți crezând în evanghelia adevărată, dar dacă sunteți într-adevăr mântuiți, veți dovedi aceasta ținându-vă strâns de cuvântul pe care vi l-am predicat". A ne ține strâns este roada vieții noi, iar nu un mijloc prin care o putem dobândi. Nu există decât o singură evanghelie adevărată (versetele 2-4). A crede în orice alt fel de mântuire înseamnă a crede în zadar. Scoate învierea [din ecuație], şi credința ta este zadarnică, iar tu eşti încă în păcatele tale (v. 17).

Nu se poate sublinia îndeajuns că, în clipa în care faci ca mântuirea ta să depindă în parte de ceva meritoriu pe care trebuie să-l faci, ai negat că eşti mântuit prin har. Harul este un dar, nu o datorie. Este un legământ necondiționat, care ne spune ce va face Dumnezeu, nu ce trebuie să faci tu.

Dacă Dumnezeu nu ar face în întregime tot ce se cere pentru mântuire, nu am putea fi siguri de Cer, pentru că noi suntem slabi în noi înşine, păcătoşi şi nevrednici. Chiar dacă Dumnezeu ne-ar duce până la poarta raiului şi ne-ar spune să trecem pragul prin propria noastră tărie sau virtute, tot n-am fi în stare s-o facem.

Dacă se argumentează (corect!) că verbul „mântuiți" din versetul 2 este la timpul prezent, putând avea sensul de prezent continuu: „are being saved" (sunteți mântuiți încontinuu, n,tr.), concluzia nu se schimbă.

Cum am menționat deja, mântuirea are trei timpuri gramaticale – trecut. prezent şi viitor. Am *fost mântuiți* de pedeapsa păcatului. *Suntem mântuiți* de sub puterea păcatului şi *vom fi mântuiți* de prezența păcatului. Prima este îndreptățirea, a doua este sfințirea, iar a treia este glorificarea (proslăvirea).

Pavel le spune corintenilor că, dacă mesajul pe care l-au crezut şi în care continuă să

creadă nu ar cuprinde şi învierea lui Cristos, ar însemna că ei au crezut în zadar. Dar e imposibil să credem evanghelia adevărată în zadar.

Unii adepţi ai „căderii din har" privesc mântuirea drept condiţionată de suferinţa noastră în viaţa aceasta, bazaţi pe Romani 8:17:

> *Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El.*

În Romani 8, Pavel face distincţie între credincioşi şi necredincioşi de pe baza relaţiei lor cu Duhul Sfânt. El *nu* face un contrast între membrii spirituali şi nespirituali ai trupului lui Cristos. Lucrul acesta reiese din următoarea planşă:

	Necredincioşii	**Credincioşii**
versetul 5	Cei care trăiesc după firea lor pământească	Cei care trăiesc după Duhul
versetul 6	Cei care au o minte carnală	Cei care au o o minte spirituală
versetele 8-9	Cei care sunt în fire	Cei care sunt în Duhul
versetele 9-10	Cei care nu au Duhul lui Cristos	Cei care au Dului lui Cristos în ei
versetul 13	Cei care trăiesc după fire	Cei care care prin Duhul dau la moarte faptele trupului
versetul 14		Cei care sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu
versetul 15	Cei care au duhul de robie şi de frică	Cei care au primit Duhul înfierii
versetul 17		Copii ai lui Dumnezeu. moştenitori ai lui Dumnezeu, co-moştenitori cu Cristos.

Când spune apostolul în versetul 17: „...dacă într-adevăr suferim cu El, ca să şi fim proslăviți împreună”, el nu descrie un cerc intim, o elită de creştini, ci pe toți creştinii lui Dumnezeu. Două lucruri sunt sigure pentru toți: suferința şi gloria. Toți cei care sunt îndreptățiți vor fi proslăviți (Rom. 8:30c), dar suferința vine înaintea gloriei. În versetele următoare, el ne aminteşte că toți suferă; întreaga creație... „că până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii”. „...Noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi”. Toți copiii lui Dumnezeu suferă.

O altă propoziție subordonată precedată de cuvântul „dacă”, folosită de arminieni, se găseşte la Coloseni 1:23:

> *...negreşit, dacă rămâneți şi mai departe întemeiați şi neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer şi al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.*

Aici întrebarea se centrează pe cuvintele „dacă rămâneți şi mai departe întemeiați şi neclintiți în credință....” Să însemne asta oare că noi demonstrăm autenticitatea credinței noastre prin prestația noastră?

Prima explicație înseamnă că putem să câştigăm sau să ne pierdem mântuirea prin faptele noastre. Dar asta nu e evanghelia harului. Noi nu suntem mântuiți prin niciun lucru meritoriu pe care-l facem. Prin lucrarea Sa pe Cruce, Cristos ne asigură mântuire veşnică, deplină şi gratuită, cu totul aparte de vreun merit din partea noastră. De fapt, este în pofida lipsei noastre de merit.

A doua explicație este cea corectă. Un copil adevărat al lui Dumnezeu continuă, rămâne în credință, nu cu scopul de a se ține de mântuirea sa, ci ca o roadă a noii sale vieți. Nu este o lucrare a meritelor, ci o lucrare, un rezultat al vieții lui Cristos în lăuntrul său. Este o chestiune de criteriu, nu de condiție. Aşadar, pasajul este bun pentru creştinii nominali, cât şi pentru cei autentici. Pe primii îi ia din scurt, făcându-i să-şi dea seama de nevoia lor după o reală lucrare a harului. Iar pe adevărații copii ai lui Dumnezeu îi îndeamnă să se avânte înainte spre premiu. Foarte bine s-a exprimat Arthur Pridham:

> Cititorul va afla, după în studiu atent al Cuvântului, că Duhul are obiceiul de a însoți cele mai depline şi mai absolute afirmații ale harului de avertismente care presupun un eşec lamentabil din partea unora care stau nominal în credință... Avertismentele care scârțâie din greu în urechile unei mărturii nesincere sunt sorbite cu bucurie, ca o doctorie binefăcătoare, de sufletul cucernic... Scopul tuturor acestor învățături este de a încuraja credința şi de a condamna, prin anticipație, pe cei care fac doar mărturii ieftine, pline de încredere de sine.[1]

Sau, cum s-a exprimat altcineva: „Aceste «if-uri» (în engleză: „dacă”, n.tr.) din Scriptură privesc asupra creştinilor mărturisitori de aici din lume şi ele vin ca nişte probe sănătoase ale sufletului”.

NOTĂ FINALĂ

1. Nu dispunem de altă documentație.

24
Izbăvire temporală sau mântuire veşnică?

Cei care urmăresc să combată siguranța mântuirii uneori scapă din vedere faptul că *a mântui* şi cuvintele înrudite au o sumedenie de sensuri.

A mântui descrie lucrarea lui Cristos în salvarea de păcatele lor. În acest caz, El îi izbăveşte de condamnarea veşnică. Acesta este aspectul mântuirii pe care îl cunoaştem cel mai bine şi avem tendința să importăm acest sens oriunde întâlnim cuvântul respectiv.

Dar mântuirea poate să însemne şi eliberarea din închisoare (Filipeni 1:19), salvarea de la înec (Fapte 27:30-31), izbăvirea de primejdie (Matei 8:25) şi de boală (Matei 9:22) – pe scurt, scăparea de aproape orice adversități ale vieții.

Un alt sens important al termenului *a mântui* este izbăvirea de ravagiile spirituale ale vieții. Să luăm, de pildă, 1 Timotei 4:16:

> *Fii cu luare aminte asupra ta însuți şi asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruieşte în aceste lucruri, căci dacă vei face aşa, te vei mântui pe tine însuți şi pe cei ce te ascultă.*

Trebuie să fie limpede de la început că aici nu poate fi vorba de mântuirea sufletului. Timotei nu putea nici măcar să se salveze pe sine însuşi de mânia lui Dumnezeu, darmite să-i salveze pe alții. Dar, fiind cu luare aminte asupra lui însuşi şi continuând în învățătura sănătoasă, el putea evita capcanele spirituale, salvându-i pe cei cărora le vestea Cuvântul de rătăciri şi de căderi morale.

Un al exemplu al acestei uzanțe se găseşte la Iacov 1:21:

> *De aceea, lepădați orice necurăție şi orice revărsare de răutate şi primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.*

Iacov scrie credincioşilor. El nu le spune cum să fie salvaţi de iad, căci deja fuseseră mântuiţi de acesta, ci îi îndeamnă să termine cu stilul de viaţă ce-i caracteriza în zilele de dinainte de convertirea lor. Şi-i îndeamnă să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, salvându-se astfel de la o sumedenie de necazuri.

Da, Cuvântul este instrumentul de care Se foloseşte Dumnezeu în salvarea sufletelor noastre de la osândă veşnică, dar nu acesta este subiectul aici. Iacov discută despre sfinţire, nu despre regenerare. Subiectul este timpul prezent al mântuirii, adică al izbăvirii de sub puterea păcatului în viaţa unui credincios. Profunda supunere în faţa Cuvântului lui Dumnezeu îl salvează pe cineva de la consecinţele inevitabile de a avea părtăşia întreruptă cu Domnul.

Expresia „salvaţi-vă sufletele" niciodată nu înseamnă a le salva de iad. Mai degrabă, ideea este să vă salvaţi vieţile de risipă şi ruinare.

Acesta este gândul exprimat şi în Iacov 5:19-20:

Fraţilor, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr şi-l întoarce un altul, să ştiţi că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte şi va acoperi o sumedenie de păcate.

Avem aici cazul unuia care a alunecat de la credinţă, o persoană care s-a rătăcit de la adevăr. El nu mai umblă cu Domnul. S-a îndepărtat de la cărarea datoriei. Un frate creştin sau o soră se angajează în lucrarea de refacere şi reuşeşte să-l salveze de la rătăcirea sa.

Două sunt rezultatele dramatice care urmează: Mai întâi, păstorul salvează un suflet de la moarte. Aici, cum se întâmplă adesea în uzanţa ebraică, *suflet* e sinonim cu persoana ca atare. Dar cum este salvată o persoană de la moarte? Nu poate să însemne moarte veşnică, pentru că asta se realizează numai prin pocăinţă faţă de Dumnezeu şi credinţă în Domnul Isus Cristos. Dar aici nu găsim nici o menţionare a evangheliei. Atunci cum salvează el sfântul care a păcătuit de la moarte? Prin întoarcerea sa de la calea lui rătăcită. Dacă Iacov ar fi avut în vedere mântuirea veşnică a sufletului, atunci ar însemna că este mântuire prin reformare, care este total contrară evangheliei harului.

Dar asta ne lasă cu întrebarea: „Ce se înţelege prin *moarte*?" Este moartea în viaţă, adică o existenţă nenorocită, de vinovăţie şi nelinişte, care însoţeşte alunecarea în păcat. David a descris-o foarte viu în Psalmul 32:

Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii (Ps. 32:3-4).

Desigur, în acest pasaj cuvântul *moarte* s-ar putea să se refere la judecata pe care o aduce Dumnezeu asupra unui credincios ce continuă să păcătuiască, având păcatul nemărturisit (1 Cor. 11:30). Dar acesta e un caz excepţional, unde explicaţia de mai sus este de neevitat.

Un sens înrudit al cuvântului *mântuire* are de a face cu izbăvirea de problemele acestei

vieţi. Să luăm, de pildă, Filipeni 2:12:

Astfel dar, preaiubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai când sunt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea.

Există o anumită continuitate a gândirii în acest capitol şi, pentru a înţelege versetul 12, trebuie să urmărim această continuitate:

În biserica de la Filipi exista o problemă: unii credincioşi nu se înţelegeau cu alţii (versetele 1-2; vezi şi 4:2).

Problema aceasta se rezolvă gândindu-ne la alţii, nu la noi înşine. Să-i stimăm pe alţii mai presus de a ne stima pe noi înşine (v. 3b); să urmărim interesele altora (v. 4b). Cuvântul cheie este *alţii*.

Domnul Isus este, prin excelenţă, exemplul suprem în această privinţă, El, care a trăit pentru alţii; noi trebuie să-I urmăm pilda (v. 5). El S-a smerit până acolo, încât a murit pentru alţii pe Cruce (versetele 6-8).

Dumnezeu L-a onorat, dându-I numele care este mai presus de orice nume, şi I-a promis că va domni peste întregul univers (versetele 9-11).

Ajuns în acest punct, Pavel spune: „Astfel dar, preaiubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai când sunt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea" (v. 12). Cu alte cuvinte, am diagnosticat problema voastră. Am oferit şi soluţia. Acum rezolvaţi problema, cu frică şi cutremur, ca să fiţi plăcuţi Domnului. În acest verset mântuirea înseamnă izbăvirea temporală de problema lipsei de unitate în cadrul bisericii. Nu are nimic de a face cu mântuirea sufletului.

Recunosc că aceasta nu e cea mai răspândită interpretare a versetului. De obicei, creştinii explică sensul versetului în felul următor: Când Dumnezeu te mântuieşte, El pune viaţa veşnică în tine, dar apoi tu trebuie să duci mai departe această mântuire, desăvârşind-o printr-o viaţă de sfinţenie practică. Mie mi se pare însă că prin aceasta se introduce un gând străin de contextul versetului. Nu despre mântuirea veşnică a sufletului a vorbit apostolul aici. Mai mult, în originalul Noului Testament, termenul tradus prin „duceţi până la capăt mântuirea voastră" rareori este folosit cu acest sens. Dimpotrivă, sensul lui este: „lucraţi pentru a realiza".

Dar a rămas fără răspuns întrebarea: „De ce consideră adepţii mântuirii condiţionate Filipeni 2:12 că le întăreşte argumentul?" Unul din promotorii lor de frunte explică în felul următor: „Porunca de *a duce la capăt mântuirea voastră* arată că omul are o responsabilitate în privinţa mântuirii lui". Cu alte cuvinte, iniţiativa nu-I aparţine exclusiv lui Dumnezeu. Se presupune, deci, că dacă omul nu-şi face partea ce-i revine, îşi pierde mântuirea.

Acesta este un exemplu definitoriu pentru cei ce nu fac distincţie între izbăvirea temporală şi mântuirea veşnică.

Un alt exemplu îl găsim la 1 Timotei 2:15:

Totuşi, ea va fi mântuită prin naşterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste şi în sfințenie, cu stăpânire de sine.

Trebuie să menționăm de la început că există mai multe interpretări diferite ale acestui verset în cercurile creştine.

Unii îl văd ca o promisiune a unei naşteri ferite de primejdii, dacă părinții trăiesc cum trebuie. Numai că, multe creştine au avut avorturi sau copilul s-a născut mort, ba chiar multe mame, în special în trecut, au *murit* în timpul naşterii.

Unii îl pun în legătură cu naşterea Domnului Isus, care este Mântuitorul nostru. Dar, întrucât *toți* credincioşii sunt mântuiți prin El, pare prea evident să scoatem în relief doar mamele.

Alții au sugerat că o femeie este mântuită de corupția societății, dacă devine mamă şi-şi întreține căminul. E destul de adevărată această interpretare.

Pentru a găsi o altă interpretare, vom apela din nou la context. Pavel oferă aici instrucțiuni privitoare la închinarea publică. Rugăciunea în cadrul serviciilor adunării este condusă de bărbați.[1] Femeile trebuie să se îmbrace cu modestie, să învețe în tăcere, să se abțină de a le preda bărbaților, să evite exercitarea autorității asupra unui bărbat şi să învețe în tăcere. Arătând că aceasta nu era o chestiune care ținea de cultură, Pavel se duce înapoi la ordinea creației – mai întâi a fost creat Adam, apoi Eva. Şi se întoarce la poziția de cap a bărbatului. Eva a violat acest principiu, nevoind să-l consulte pe soțul ei. Astfel, ea a fost înşelată, aducând consecințe nespus de grave şi de păcătoase în lume.

Acum, desigur, aceasta ar putea crea impresia că femeia este redusă la statutul de non persoană, că nu are mai nicio poziție în cadrul bisericii. Nimic mai neadevărat, spune apostolul. Ea are privilegiul de a creşte o sămânță evlavioasă, pentru înaintarea bisericii. Şi cine ştie dacă rolul acesta nu e chiar mai important decât cel al bărbatului? Oare nu este adevărat că „mâna care pune în mişcare leagănul este mâna care conduce lumea”?

Aşadar, versetul despre femeia care e mântuită prin naşterea de copii ar putea foarte bine să se refere la *salvarea poziției ei în cadrul bisericii*. Rolul de mamă o salvează de a crede că ea nu are importanță. Dimpotrivă, ea este de o importanță *crucială*!

Numai că este ataşată şi o condiție: „dacă ele [mamele] continuă în credință, dragoste şi sfințenie, cu stăpânire de sine”. Capacitatea ei de a creşte copii evlavioşi şi lideri spirituali pentru biserică depinde, în mare măsură, de slujirea ei ca un model vrednic de urmat.

Trebuie să fie clar că această propoziție subordonată, „cauzală” nu se referă la mântuirea ei eternă. Mai degrabă, are de a face cu izbăvirea de orice idee a unei femei lăsate fără niciun rol important în cadrul bisericii. În plus, ideea naşterii de copii ca mijloc de mântuire a sufletului este bizară, opunându-se cu desăvârşire mântuirii prin har, prin credință, fără fapte.

NOTĂ FINALĂ

1. În versetul 8, Pavel foloseşte în mod intenționat un cuvânt din greacă ce înseamnă „bărbați” sau „masculi” (*andres*, cf. *polyandry*, „mulți soți”), iar nu cuvântul pentru ființe umane (*anthropoi*, cf. *antropologie*).

25
Moarte literală sau moarte figurată?

Dacă vom înțelege diferitele feluri de moarte aflate în Noul Testament, ne va ajuta să înțelegem versete care ar părea, la prima vedere, că susțin mântuirea condiționată.

Mai întâi de toate, există *moartea fizică*, adică despărțirea duhului de trup. Iacov spune: „...trupul fără duh este mort”. Aici moartea se referă la trup, iar nu la duh. Duhul este nemuritor.

Apoi există *moartea spirituală*. Oamenii nemântuiți sunt morți în fărădelegile şi păcatele lor (Ef. 2:1, 5). Asta nu înseamnă că duhurile lor sunt moarte, ci înseamnă că ei sunt morți față de Dumnezeu.

Moartea veşnică mai este numită şi *moartea a doua* (Apo. 20:14). Este destinul tuturor necredincioşilor în iazul de foc.

Şi apoi, *moartea* poate fi folosită ca figură de stil, pentru a descrie un credincios alunecat de la credință, având sensul de credincios care s-a răcit. El nu mai reacționează spiritual, fiind deficitar pe planul activităților duhovniceşti.

Aceasta a fost situația sfinților din biserica de la Sardes. Domnul le-a spus: „Ştiu faptele tale: că îți merge numele că trăieşti, dar eşti mort” (Apo. 3:1). Ei erau fizic şi spiritual vii, dar în ce priveşte faptele, erau morți. *Nota bene:* „Ştiu faptele tale... eşti mort”. Şi din nou, în versetul 2: „...n-am găsit faptele tale desăvârşite înaintea Dumnezeului Meu”.

Avem o folosire similară a termenului *mort* în 1 Timotei 5:3-6:

> *Cinsteşte pe văduvele care sunt cu adevărat văduve. Dacă o văduvă are copii sau nepoți de la copii, aceştia să se deprindă să fie evlavioşi întâi față de cei din casa lor, şi să răsplătească ostenelile părinților, căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Cea cu adevărat văduvă, care a rămas singură, şi-a pus nădejdea în Dumnezeu şi stăruieşte, zi şi noapte, în cereri şi rugăciuni. Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăieşte, este moartă.*

Desigur, s-ar putea ca văduva din versetul 6 să fie o creştină nominală. Dar nu neapărat. Pavel o contrastează cu o văduvă care se încrede în Dumnezeu şi stăruie în cereri şi rugăciuni, zi şi noapte. În schimb, văduva din versetul 6 este moartă față de o asemenea

viață. Ea trăieşte în plăceri. Poate că este ca cele din versetul 11: „Când dorințele lor senzuale depăşesc devotamentul lor față de Cristos, ele doresc să se căsătorească” (NIV). În obsesia ei de a găsi un soț, ea dă uitării îndatoririle ei casnice, neglijează Biblia şi rugăciunea, bârfeşte şi se amestecă în treburile altora. După toate aparențele, ea e moartă față de credința ei de la început.

26
Răsplată sau ruinare?

În minunatul Său plan de răscupărare, Dumnezeu a stabilit legătura între:

credință şi *mântuire*
şi
fapte şi *răsplată*.

Răsplata se câştigă. Mântuirea nu.

Nefiind în stare să recunoască aceasta, susținătorii căderii din har au tras concluzii greşite. De pildă, ei citează 1 Corinteni 9:24-27, în încercarea de a demonstra că Pavel se putea descalifica[1] pentru cer:

Nu ştiți că cei ce aleargă într-o cursă toți aleargă, dar numai unul primeşte premiul? Alergați dar în aşa fel încât să puteți obține premiul! Toți cei ce concurează pentru un premiu se supun la tot felul de înfrânări. Acum ei fac lucrul acesta ca să primească o cunună, care se poate veşteji; noi facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veşteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca şi cum n-aş şti încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu şi-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu descalificat (text adus la zi, după versiunea engleză, n.tr).

Observați referirile apostolului la „premiu" şi la „cunună" (versetele 24 şi 25). Ele ne arată clar că este vorba despre serviciu şi răsplată. Pavel aleargă în viața sa de slujire cu un scop precis în minte, concentrat şi disciplinat, pentru ca să câştige o cunună pieritoare. Dacă nu dă tot ce are, realizează că ar putea fi descalificat ca slujitor al Domnului. Nu poate să se refere la descalificarea pentru Cer, deoarece acea calificare pentru Cer a credinciosului se găseşte în Cristos, iar nu în el însuşi. Noi suntem acceptați în Cristos (Ef. 1:6). În El suntem compleți (Col. 2:10). Dar putem fi dați la o parte, în ce priveşte slujirea, dacă nu ținem cont de regulile de antrenament şi de comandamentele cursei.

Un al doilea pasaj folosit în sprijinul opiniei după care siguranța mântuirii ar fi condi-

ționată se găseşte la Galateni 6:7-9:

Nu vă înşelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va şi secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veşnică. Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.

În mod cert, aceste versete au de a face cu administrarea de către noi a banilor şi a altor lucruri materiale. Textul ne îndeamnă să fim generoşi, făcând cât mai mult bine posibil. Când spune apostolul Pavel: „Ce seamănă omul, aceea va şi secera", el nu se gândeşte la păcate şi la pedeapsa eternă (deşi *şi* aceasta este adevărată). Mai degrabă, el este preocupat de ceea ce facem cu *banii* noştri.

Cel care seamănă în firea veche este un creştin care foloseşte resursele sale materiale în scopul satisfacerii plăcerilor sale proprii. El îşi alimentează trupul. La sfârşitul vieții sale, trupul pentru care a trăit se va întoarce în țărână. Va recolta putrezirea.

În schimb, cel care seamănă în Duhul este credinciosul care e un administrator credincios, trăind jertfitor pentru răspândirea evangheliei. El va secera viața veşnică prin lucrarea Duhului. Dar să însemne asta oare că-şi cumpără viața eternă cu dolarii săi? O, nu, nu poate să însemne asta. Mântuirea nu poate fi cumpărată, câştigată sau meritată. Dar cel care sprijină cu generozitate lucrarea Domnului şi pe lucrătorii Săi culege o recoltă mai deplină de a se bucura de viața veşnică, de răsplăți mai mari în Cer şi de o capacitate sporită de a savura raiul.

Întotdeauna va exista un interval între semănat şi secerat. Prin urmare, nu trebuie să obosim în facerea de bine, fiind asigurați că, în cele din urmă, vom fi recompensați.

Iată încă un pasaj, greşit interpretat de unii, care spun că s-ar referi la mântuire:

Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Cristos Isus (Filipeni 3:13-14).

Din nou, apostolul se înfățişează pe sine ca un atlet la o cursă de alergări. Țelul final este conformarea la Cristos, devenirea ca El (versetele 10-11). El nu a atins încă țelul, dar, cu tenacitate, având un singur scop („fac un singur lucru"), el aleargă spre țintă, pentru premiu. „Premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Cristos Isus" este împlinirea scopurilor pe care le-a avut Dumnezeu în vedere când l-a mântuit.

Ar însemna să forțăm pasajul, spunând că ne învață că mântuirea e o răsplată pentru că am alergat cu credincioşie la cursă. Mântuirea nu e un premiu de câştigat, ci un dar de primit.

În continuare, să ne ocupăm de Coloseni 2:18-19, versete care, chipurile, ne-ar învăța că mântuirea se poate pierde:

Nimeni să nu vă răpească răsplata, găsindu-şi plăcerea într-o falsă smerenie şi închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deşartă, prin gândurile firii lui pământeşti, şi nu se ţine strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit şi bine închegat, cu ajutorul încheieturilor şi legăturilor, îşi primeşte creşterea pe care i -o dă Dumnezeu (text uşor modificat, după versiunea engleză, folosită de autor, n.tr.).

Cuvântul *răsplată* din versetul 18 are menirea să ne atragă atenţia că aici nu este avută în vedere mântuirea. Pavel îi previne pe coloseni împotriva pericolului prezentat de noutăţile nescripturale. Preocuparea cu legalismul, misticismul sau ascetismul ne deturnează atenţia de la Cristos, Capul, care este sursa creşterii spirituale. Creştinii care deraiază în felul acesta rămân pipernicIţi în dezvoltarea lor şi văduviţi de răsplată.

De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Isus Cristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închişi şi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate. De aceea, fraţilor, căutaţi cu atât mai mult să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră; căci, dacă faceţi lucrul acesta, nu veţi aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belşug intrare în Împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos (2 Pet. 1:5-11).

Versetele 10 şi 11 sunt cele care, chipurile, ar susţine mântuirea condiţionată, dar să analizăm Scripurile care conduc la ele. Versetele 5-7 sunt un îndemn la dezoltarea caracterului creştin. Pe măsură ce vom dezvolta aceste haruri în vieţile noastre, vom fi salvaţi de uscăciune, nerodnicie, miopie şi de uitarea lucrurilor de care am fost mântuiţi.

Pe acest fundal, Petru ne îndeamnă să ne facem chemarea şi alegerea sigure. Într-un sens, ele sunt la fel de sigure cât le poate face Dumnezeu. Am fost aleşi în Cristos înainte de întemeierea lumii (Ef. 1:4) şi chemaţi de evanghelie să-I aparţinem Lui. Dar, dezvoltându-ne un caracter spiritual matur, noi ne demonstrăm nouă înşine şi în special altora realitatea alegerii şi chemării noastre. E o confirmare vizibilă. Iar această creştere spirituală ne va salva de poticnire. Aici nu se pune problema de a-ţi pierde mântuirea, ci de a face o tumbă spirituală, din care, desigur, este revenire.

Trebuie să avem grijă să citim versetul 11 cu atenţie. El nu spune: „Căci astel vi se va asigura o intrare în împărăţia veşnică....” Nu omiteţi cuvintele „din belşug”! Noi intrăm în împărăţie născându-ne din nou (Ioan 3:5). Dar intrarea noastră îmbelşugată este determinată de măsura în care ne dezvoltăm harurile creştine în viaţa noastră. Petru nu vorbeşte aici despre calea mântuirii, ci despre răsplăţile unei vieţi evlavioase. El doreşte să intrăm în împărăţia lui Dumnezeu cu toate flamurile sus!

E surprinzător că cei care cred că cineva îşi poate pierde mântuirea se folosesc în acest

scop de 2 Ioan 1:8:

Priviți la voi înşivă, ca să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină (traducere după versiunea folosită de autor, n.tr.).

Conform acestei traduceri, Ioan spune: „Voi, creştinilor, uitați-vă la voi înşivă, pentru ca noi (apostolii) să nu ne pierdem lucrurile pentru care am muncit, ci să putem primi o răsplată deplină”.

Traducerea *New International Version*, care urmează textul grec Nestle-United Bible Societies, sună astfel: „Aveți grijă să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să fiți răsplătiți pe deplin”.

În ambele cazuri, nu se pune problema pierderii mântuirii. Nu muncim pentru ea, ci este o chestiune de a câştiga o răsplată deplină.

Iată alte câteva pasaje folosite de cei care neagă siguranța mântuirii. Primul este din Apocalipsa 2:10-11:

Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Şi veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, şi-ți voi da cununa vieții. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.

În versetul 10, este promisă cununa vieții celor care sunt credincioşi până la moarte. Prietenii noştri care cred în „căderea din har” fac cununa vieții sinonimă cu viața veşnică, ea fiind astfel destinată celor care continuă să creadă până la sfârşitul vieții lor. Acesta e argumentul lor.

Dar, pentru a înțelege sensul adevărat, noi apelăm la context. Prima parte a versetului vorbeşte despre groaznicele suferințe pe care sfinții din Smirna aveau să le îndure. Ei aveau să îndure închisoare, încercări şi suferințe. Ba unii chiar aveau să moară pentru credință. Lor avea să li se dea o cunună de martir – cununa vieții.

În versetul 11, Domnul promite că cei care vor birui nu vor mai fi vătămați de moartea a doua. Promotorii mântuirii condiționate susțin că asta se referă la cel care crede şi continuă să creadă, la cel care biruie şi continuă să biruiască. Apostolul Ioan spune că înseamnă unul care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 5:5). (Lucrul acesta va fi dezvoltat mai pe larg în capitolul următor.) A doua moarte este pierzarea numai a celor necredincioşi.

Acum să analizăm un ultim pasaj, în care adesea se face confuzie între mântuire şi răsplăți:

Ştiu faptele tale: iată, ți-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere şi ai păzit Cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei şi nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale şi să ştie

că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, şi Numele Meu cel nou (Apo. 3:8-12).

Cuvântul „fapte" de la începutul versetului 8 semnalează că Ioan se referă la răsplăți. Răsplata Filadelfiei pentru că a păzit Cuvântul lui Cristos şi nu a tăgăduit numele Său va fi aceea că duşmanii ei se vor pleca la picioarele ei, dându-şi sema că sfinții au fost iubiți de El. Întrucât au păzit porunca Lui de a persevera, El îi va păzi de perioada Marii Strâmtorări. Până când va veni El, ei vor trebui să se țină strâns de ce au, pentru ca nimeni să nu le ia cununa (nu mântuirea, ci cununa lor). Răsplata pentru că au biruit va fi că ei vor fi făcuți stâlpi în Templul lui Dumnezeu. Iar pe ei va fi scris numele lui Dumnezeu, numele Cetății lui Dumnezeu, numele Noului Ierusalim şi noul nume al lui Cristos.

Toate aceste onoruri sunt pentru credincioşia în viață şi-n slujire, dar nu sunt mijlocul prin care se obține mântuirea. Faptele care vor dura vor fi răsplătite. Alte fapte vor fi arse, iar slujitorul va suferi pierdere; cât despre el, va fi mântuit (1 Cor. 3:14-15).

NOTĂ FINALĂ

1. Versiunea KJV cu varianta „castaway" (în engleză: „naufragiat", n.tr.) e deosebit de nefericită, întrucât în limbajul de astăzi sună foarte asemănotor cu „falling away" (adică „cădere din har"). De fapt, este un termen împrumutat din limbajul sportiv, însemnând „neaprobat" sau „descalificat".

27
Biruitori sau deficitari?

Unul din versetele dificile în legătură cu chestiunea siguranței mântuirii este cel de la Apocalipsa 3:5:

Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din Cartea Vieții şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui.

Cuvintele „Nu-i voi şterge nicidecum numele din Cartea Vieții" par a lăsa să se înțeleagă că este posibil ca cei care nu biruie *să fie şterşi* din Cartea Vieții. De la bun început, aceasta dă naştere la două întrebări: „Cine este un biruitor?" şi „Ce este Cartea Vieții?"

Definiția de bază a unui biruitor o găsim la 1 Ioan 5:4-5: cel care biruie lumea.

...pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruieşte lumea; şi ceea ce câştigă biruință asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

În aceste versete, biruitorii sunt cei născuți din Dumnezeu, cei care cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu – cu alte cuvinte, creştinii autentici.

Aceste versete din 1 Ioan 5 sunt folosite uneori în sprijinul părerii siguranței condiționate. Eu nu văd nimic aici care să sprijine această părere, decât dacă promotorii ei se referă la timpul prezent al verbului „a crede", insistând că are sensul de acțiune continuă. Cu alte cuvinte, cel care biruie lumea trebuie să creadă şi să continuie a crede. Desigur, concluzia care se desprinde din această interpretare este că cineva e născut din Dumnezeu doar atâta timp cât persistă a crede.[1]

Conform acestei teorii, o persoană se poate naşte din Dumnezeu, apoi poate să se „nenască" (ce idee bizară!), pentru ca apoi să se poată naşte spiritual din nou! Se pare că nu există nici o limită asupra numărului de câte ori se poate repeta procesul. E ca şi când Scriptura ne-ar învăța „Trebuie să vă naşteți din nou, şi din nou, şi din nou şi iarăşi din nou", Biblia nu cunoaşte nimic de felul acesta.

Dar ceea ce ne învață totuşi versetele este că credința îl învredniceşte pe credinciosul născut din nou să biruie lumea, nelăsându-se înşelat de goliciunea şi aparenta-i strălucire, ci realizând că se află în vrăjmăşie cu Dumnezeu şi copiii Săi, şi temându-se de flatările ei, dar nu şi de încruntările ei. El nu se aşteaptă să primească un tratament mai bun din partea lumii decât a avut Domnul său.

Un sfânt autentic, desigur, continuă să creadă, dar nu ca o condiție a mântuirii, ci ca o trăsătură a noii sale vieți. De trei ori apostolul Ioan se adresează tinerilor din familia lui Dumnezeu ca unii care au biruit pe cel rău (1 Ioan 2:13-14; 4:4a). Dar ei n-au realizat aceasta cu propria lor tărie, ci prin puterea Celui care trăieşte în ei (1 Ioan 4:4b),

Revenim acum la versetul nostru inițial din Apocalipsa. Observați făgăduințele care i se fac unui biruitor, aici şi în alte locuri din carte: el va mânca din pomul vieții (2:7). Nu va fi vătămat de moartea a doua (2:11). (Întrucât moartea a doua este iazul de foc şi întrucât numai necredincioşii vor fi vătămați de moartea a doua [Apo. 20:14], fiecare biruitor este un copil adevărat al lui Dumnezeu.) El va mânca din mana ascunsă (2:17). I se va da putere asupra națiunilor (2:26). Va fi îmbrăcat cu haine albe (3:5a). Va fi un stâlp în templul lui Dumnezeu (3:12). Va sta cu Cristos pe tronul Său (3:21). Va moşteni toate lucrurile, Dumnezeu va fi Tatăl său, iar el va fi fiul lui Dumnezeu (21:7).

Luând împreună toate aceste pasaje, aflăm nu numai că toți biruitorii sunt credincioşi, dar şi că toți credincioşii sunt priviți ca biruitori.

John MacArthur explică: „Cel care biruieşte" şi celelalte expresii paralele sunt comune scrierilor lui Ioan. Apostolul Ioan foloseşte foarte evident conceptul de «biruitor» ca sinonim pentru credincios. După definiția lui, toți creştinii sunt în mod fundamental «biruitori».... Prin urmare, nu există nici un credincios care nu este şi biruitor în acest sens".

Acum să analizăm Cartea Vieții. Numele colaboratorilor lui Pavel se află scrise în Cartea Vieții (Filipeni 4:3). Numele celor care i se închină fiarei nu au fost scrise în a Mielului Carte a Vieții (Apo. 13:8). Cei care nu sunt înregistați în Cartea Vieții sunt aruncați în iazul de foc (Apo. 20:15). Numai cei ale căror nume sunt scrise în a Mielului Carte a Vieții vor intra în Noul Ierusalim (Apo. 21:27).

Luând toate acestea împreună, rezultă că a Vieții Carte este un registru cu toți cei răscumpărați. (Într-unele versiuni ale Bibliei, Cartea Vieții este menționată în Apocalipsa 22:19, dar manuscrisele cele mai autentice conțin „pomul vieții" în acest verset.)

Aşadar, revenim la problema noastră de bază: Domnul spune în Apocalipsa 3:5 că El nu va şterge numele biruitorilor din Cartea Vieții. Oare nu înseamnă aceasta că numele unor credincioşi ar putea fi şterse?

Mai întâi de toate, nu avem voie să ne clădim o doctrină pe *ceea ce s-ar părea că se subînțelege*. Mai bine este să luăm afirmațiile directe.

Apoi trebuie să ştim că opusul unei afirmații nu este neapărat subînțeles ori adevărat, De pildă, eu aş putea spune: „Dacă sunt în Ierusalim, atunci ştiu că sunt în Israel", Reciproca ar fi: „Dacă nu sunt în Ierusalim, atunci ştiu că nu sunt în Israel". Dar asta nu este adevărat, pentru că s-ar putea să fiu la Haifa sau la Tel Aviv.

De fapt, promisiunea Domnului că nu va şterge numele credincioşilor este o promisiune a siguranței lor veşnice. Dacă nu-i şterge El, atunci înseamnă că ei rămân în Cartea

Vieții. În loc să interpretăm cuvintele Sale ca având un înțeles groaznic, mult mai bine este să luăm o afirmație pozitivă a ceea ce nu va face El.

Ei l-au biruit, prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viața chiar până la moarte (Apo. 12:11).

Aceasta e o descriere a sfinților din perioada Marii Strămtorări care au fost amenințați cu moartea, dacă nu se lepădau de credința lor în Cristos. Ei l-au biruit pe diavol prin sângele Mielului. Sângele vărsat al lui Cristos a făcut față oricărei acuzații pe care Satan a putut-o aduce împotriva lor. Ei au refuzat să-şi retracteze mărturisirea lui Cristos, chiar dacă asta însemna moarte de martir. „Ei nu şi-au iubit viața chiar până la moarte". Este greu să vedem cum versetul acesta ar putea sprijini mântuirea condiționată, şi totuşi, uneori este folosit exact în acest scop.

Apocalipsa 17:14 conține cuvântul *birui*, dar de data aceasta se referă la Domnul Isus:

Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraților. Şi cei chemați, aleşi şi credincioşi, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.

Versetul acesta anticipează Apocalipsa 19:19-21. La a doua venire a lui Cristos, cei zece regi menționați în versetele 12 şi 13 vor căuta să-L împiedice pe Miel să preia stăpânirea universală. Cu întreaga oştire a tuturor celor răscumpărați, El îi va birui. Cuvintele „chemați, aleşi şi credincioşi" se pot aplica doar la sfinți. Aici sunt sfinții care au venit *din Cer* cu Mielul (19:15; 21:2). Aşadar, nu se pune deloc problema că ei îşi vor pierde mântuirea dacă nu vor da dovadă de credincioşie.

Să luăm în considerare încă un pasaj despre *a birui*:

Cel ce va birui va moşteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui şi el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli şi toți mincinoşii, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua (Apo. 21:7-8).

Nu există decât două categorii: cei mântuiți şi cei pierduți. Versetul 7 îi descrie pe cei mântuiți. Toți ceilalți (versetul 8) sunt pierduți. Noi nu suntem mântuiți prin faptul că biruim, ci biruim pentru că suntem mântuiți. Cel care biruie va moşteni toate lucrurile; viața veşnică este inclusă în toate lucrurile. Dumnezeu devine Tatăl nostru, iar noi devenim fiii şi fiicele Lui când ne punem încrederea în Cristos. Dar cuvintele: „Eu voi fi Dumnezeul lui şi el va fi fiul Meu" descriu o intimitate mai profundă a relației (cf. 2 Cor. 6:17-18).

Note finale

1. De fapt, aici avem un *participiu* prezent – textual „the believing one” (cel care crede, n.tr.). Vezi nota finală nr. 3 din secţiunea despre *Viaţă veşnică sau neveşnică?*

2. John F. MacArthur, *The Glory of Heaven (Gloria Cerului)*. Wheaton, IL: Crossway Books, 1996, paginile 99-100.

28
Context sau pretext?

Una din regulile de bază ale interpretării stipulează că un verset sau un pasaj [din Biblie] trebuie studiat în contextul său. De aceea spunem: „Un text scos din context devine un pretext”.

Să luăm ca exemplu următoarele:

Duhul lui Dumnezeu a venit peste Azaria, fiul lui Oded, şi Azaria s-a dus înaintea lui Asa şi i-a zis: „Ascultaţi-mă, Asa, şi tot Iuda şi Beniamin! Domnul este cu voi când sunteţi cu El; dacă-L căutaţi, Îl veţi găsi; iar dacă-L părăsiţi, şi El vă va părăsi (2 Cron. 15:1-2).

Aceste versete sunt scoase uneori din context pentru a încerca să demonstreze că credincionsul este în siguranţă eternă doar atâta timp cât Îl caută pe Domnul, etc. Dar pasajul respectiv nu se referă la mântuirea sufletului. Asa cu oamenii săi nu mai puteau de bucurie din pricina succesului lor *militar* pe care tocmai îl repurtaseră! Cheia biruinţei lor, le reaminteşte Azaria, a constat în credincioşia lor faţă de Domnul.

Ezechiel 33:7-8 este şi el scos din context, în efortul de a sprijini teoria mântuirii condiţionate:

Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să asculţi Cuvântul care iese din gura Mea şi să-i înştiinţezi din partea Mea. Când zic celui rău: „Răule, vei muri negreşit!” şi tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta.

Dumnezeu l-a pus pe Ezechiel străjer, ca să-i înştiinţeze pe oameni de ce se va întâmpla când va aduce El sabia peste ţară (versetul 2), cu alte cuvinte: în vreme de război. Cel rău va muri (de moarte fizică). Dar dacă profetul va da dovadă de credincioşie, înştiinţându-i pe oameni, nu se va face vinovat de sângele lor.

Nu este nici o sugestie aici că un credincios adevărat ar putea să-şi piardă ulterior mântuirea. O asemenea idee este cu totul străină pasajului acestuia. Subiectul e responsa-

bilitatea străjerului de a-i înştiinţa pe cei răi. Dacă cel rău nu se va pocăi, va deveni o victimă a războiului.

În Ioan 15:1-8, Domnul Isus ne dă clasicul Său mesaj despre adevărata viţă şi mlădiţele sale. Cum s-a explicat deja, arminienii se folosesc de versetele 2 şi 6 pentru a-şi susţine ideea siguranţei condiţionate. Ei uită că tema pasajului este *rodirea*, iar nu mântuirea! Dacă ar introduce cheia aceasta în broasca uşii, dificultăţile ar dispărea.

Pavel a vorbit despre posibilitatea ca el să devină un „naufragiat" (KJV) sau să fie descalificat (1 Cor. 9:27). Dar, aşa cum rezultă limpede din context, el se referă în acel text la slujire, nu la viaţa veşnică. Dacă nu veţi observa acest lucru, atunci ar însemna că mântuirea finală a lui Pavel ar depinde de felul în care îşi disciplinează el trupul; or, asta ar echivala cu mântuirea prin fapte.

Când studiem cartea Evrei, este important să vedem că contextul are de a face cu apostazia, nu cu alunecarea temporară a credinciosului. Cel care alunecă temporar poate fi refăcut, dar un apostat nu poate fi readus la credinţă.

Alte exemple ale importanţei de a interpreta un verset în lumina versetelor înconjurătoare sunt date în alte capitole ale cărţii de faţă. Cu toţii trebuie să ţinem seama de această regulă esenţială de interpretare a Bibliei.

29
Poziție sau practică?

Câteva dintre versetele folosite pentru a ataca siguranța veşnică a mântuirii se vor limpezi, când ne vom aminti distincția dintre *poziția* unui credincios şi *practica* sa, între *locul pe care-l ocupă* şi *starea* sa.

Când un păcătos este convertit, Dumnezeu îl vede, de acum înainte, în Cristos. El îl acceptă nu pe baza a ceea ce este în el însuşi, ci pentru că se află în Preaiubitul. Întrucât un credincios este în Cristos, el este complet, adică nu are nevoie de nimic pentru a se califica pentru Cer. El ocupă un loc desăvârşit înaintea lui Dumnezeu, nu datorită vreunui merit al său, ci exclusiv din pricina meritelor lui Cristos. El este tot atât de aproape de Dumnezeu cât este şi Cristos, fiind iubit de Tatăl cum este Fiul.

Această poziție este obținută prin credință, fără niciun fel de fapte meritorii. Iar odată ce e atinsă această poziție, nu se mai poate pierde niciodată. Cristos Însuşi ar trebui să-Şi piardă această poziție de acceptare la Dumnezeu, înainte ca vreun copil al lui Dumnezeu să şi-o poată pierde!

Dar mai este şi practica creştinului, care se referă la viața sa de fiecare zi. Aşa după cum poziția sa constă din ceea ce este el în Cristos, tot aşa practica sa o constituie ceea ce este el în sine. E ca şi când Domnul ar spune: „Uite ce e, Eu te-am mântuit prin harul Meu. Acum mergi şi trăieşte (cu resursele pe care ți le-am dat) într-o manieră vrednică de înalta ta chemare. Eu vreau ca practica ta să fie în armonie cu poziția pe care o ai tu. Cu cât este mai adevărată în viața ta, cu atât mai mult te voi răsplăti".

Dumnezeu ştie că practica noastră nu va corespunde niciodată cu poziția noastră în viața actuală. Starea noastră nu se va armoniza perfect cu poziția pe care o ocupăm înaintea Lui, până când Îl vom vedea pe Mântuitorul şi vom fi ca El. Dar voia lui Dumnezeu este ca noi să creştem în asemănarea lui Cristos, atâta vreme cât ne aflăm aici pe pământ. Aceasta se numeşte sfințirea progresivă.

Ea are darul să explice numeroasele îndemnuri la sfințenie din Noul Testament. Ele nu sunt porunci însoțite de amenințarea cu pierzarea veşnică, în cazul neîndeplinirii lor. Mai degrabă, sunt instrucțiuni întru neprihănire pentru cei care au fost mântuiți prin har. Sunt căi practice în care ne putem armoniza practica noastră cu poziția noastră.

Aceasta e metoda lui Dumnezeu de a produce sfințenie. Harul spune: „Eu îți dăruiesc o poziție de perfecțiune, ca dar al harului. Acum, din dragoste pentru Mântuitorul, care a

murit [pentru tine] ca să facă posibil aceasta, trăieşte într-o manieră vrednică de această poziţie".

În contrast cu aceasta, legea spune: „Câştigă-ţi şi păstrează-ţi această poziţie a ta prin fapte bazate pe merite (imposibil de realizat!), căci dacă nu vei face aşa, vei fi pierdut".

Să vedem acum modul în care clarifică aceasta câteva din pasajele cam dificil de înţeles:

> 11*Tot aşa şi voi înşivă socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în*
> *Isus Cristos, Domnul nostru.* 12 *Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vos-*
> *tru muritor şi să nu mai ascultaţi de poftele lui.* 13 *Să nu mai daţi în stăpânirea*
> *păcatului mădularele voastre, ca nişte unelte ale nelegiuirii, ci daţi-vă pe voi înşi-*
> *vă lui Dumnezeu, ca vii din morţi cum eraţi; şi daţi lui Dumnezeu mădularele*
> *voastre, ca pe nişte unelte ale neprihănirii.* 14 *Căci păcatul nu va mai stăpâni asu-*
> *pra voastră, pentru că nu sunteţi sub lege, ci sub har.* 15 *Ce urmează de aici? Să*
> *păcătuim pentru că nu mai suntem sub lege, ci sub har? Nicidecum!* 16 *Nu ştiţi că,*
> *dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, sunteţi robii aceluia de care ascultaţi, fie*
> *că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care*
> *duce la neprihănire?* 17 *Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce*
> *aţi fost robi ai păcatului, aţi ascultat acum din inimă de dreptarul învăţăturii pe*
> *care aţi primit-o.* 18 *Şi prin chiar faptul că aţi fost izbăviţi de sub păcat, v-aţi făcut*
> *robi ai neprihănirii.* 19 *Vorbesc omeneşte, din pricina neputinţei firii voastre*
> *pământeşti: după cum odinioară v-aţi făcut mădularele voastre roabe ale necură-*
> *ţiei şi fărădelegii, aşa că săvârşeaţi fărădelegea, tot aşa, acum trebuie să vă faceţi*
> *mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeţi la sfinţirea voastră!* 20
> *Căci, atunci când eraţi robi ai păcatului, eraţi liberi faţă de neprihănire.* 21 *Şi ce*
> *roade aduceaţi atunci? Roade de care acum vă este ruşine, pentru că sfârşitul*
> *acestor lucruri este moartea.* 22 *Dar acum, odată ce aţi fost izbăviţi de păcat şi*
> *v-aţi făcut robi ai lui Dumnezeu, aveţi ca rod sfinţirea, iar ca sfârşit: viaţa veşnică.*
> 23 *Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este*
> *viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru* (Romani 6:11-23).

În primele zece versete ale acestui capitol, apostolul Pavel vorbeşte despre poziţia noastră. Noi am murit faţă de păcat (v. 2). Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El (v. 6). Am fost eliberaţi de păcat [ca stăpân al nostru] (v. 7). Întrucât am murit cu Cristos, vom şi trăi cu El (v. 8).

Restul capitolului are de a face, în mare măsură, cu practica noastră. Întrucât am murit faţă de păcat în ce priveşte poziţia noastră, trebuie să ne socotim pe noi înşine morţi faţă de păcat, adică, să reacţionăm la păcat cum ar face un om mort (v. 11). Întrucât am fost eliberaţi de păcat ca stăpân al nostru, trebuie să trăim ca cei care sunt robi ai neprihănirii (v. 13, 16).

Pare ciudat ca ultimul verset din capitolul acesta să fie folosit tocmai de cei care sprijină teoria mântuirii condiţionate. Raţionamentul lor sună cam aşa: Capitolul a fost, evident, scris credincioşilor. De ce, atunci, i-ar avertiza Pavel că plata păcatului este moartea, dacă

ei nu şi-ar mai putea pierde mântuirea, pierind astfel?

Aceasta scapă întreg şirul învățăturii apostolului! El tocmai a contrastat ce erau cititorii săi înainte de convertire cu ceea ce sunt ei acum prin har. Ei erau robi ai păcatului, dar acum sunt robi ai neprihănirii. Erau robi ai necurăției şi ai fărădelegii, conducând la şi mai multă fărădelege; acum sunt robi ai neprihănirii pentru sfințenie. Erau robi ai păcatului; acum sunt robi ai lui Dumnezeu. Pentru a completa contrastul, el le reaminteşte cititorilor că înainte de a veni la Cristos, câştigau plata păcatului, adică moartea. Acum, ca şi credincioşi, ei se bucură de darul lui Dumnezeu, adică viața veşnică în Cristos Isus, Domnul nostru. El nu încearcă să demontreze că moartea spirituală s-ar putea să fie destinul lor veşnic, ci declară că viața veşnică este avutul lor acum şi în veci.

În fapt, realmente pasajul descrie unul din cele mai puternice motive pentru care mântuirea noastră e pe veci asigurată. Noi nu ne putem pierde mântuirea prin păcat, deoarece am fost născuți din nou şi nu mai avem înclinația de a păcătui. Spurgeon comentează:

> ...Prin intermediul influenței morții lui Cristos asupra sufletelor noastre, *Duhul Sfânt ne-a făcut acum să fim realmente „morți față de păcate”:* adică nu le mai iubim şi ele au încetat să mai aibă stăpânire asupra noastră. De-acum păcatul nu mai e în largul său în inima noastră; dacă mai pătrunde acolo, atunci o face ca un intrus. Noi nu-i mai suntem slujitorii săi binevoitori. Păcatul ne cheamă prin ispită, dar noi nu-i răspundem, căci suntem morți față de ademenirile lui. Păcătuim, dar nu voim să păcătuim. Ar însemna Cerul pentru noi să fim perfect sfinți. Inima şi viața noastră tind spre perfecțiune, dar păcatul e detestat de sufletul nostru. „Acum, dacă fac ceea ce nu doresc să fac, nu mai sunt eu cel care fac aceasta, ci păcatul care locuieşte în mine”. Eului nostru celui mai adevărat şi mai profund îi este scârbă de păcat şi, deşi cădem în el, este o cădere – căci nu mai suntem în elementul nostru, ci căutăm să scăpăm de rău cu cea mai mare viteză. Viața nou născută din lăuntrul nostru nu are nimic de a face cu păcatul; este moartă față de păcat.[1]

Versetul 14 are menirea să ne convingă: „Căci păcatul nu va mai avea stăpânire asupra voastră, căci nu mai sunteți sub lege, ci sub har”. Oamenii neconvertiți sunt sub lege. Legea le spune ce să facă, dar nu le dă nicio putere s-o asculte, blestemându-i dacă vor da greş. Harul, în schimb, le spune ce să facă, le dă puterea s-o facă şi-i răsplăteşte pentru ceea ce au făcut. Dacă păcatul este stăpân, atunci persoana respectivă n-a fost născută din nou. Cristos este Stăpânul tuturor celor care sunt copii ai lui Dumnezeu.

> *Rămâneți în Mine, şi Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot aşa nici voi nu puteți aduce roadă dacă nu rămâneți în Mine* (Ioan 15:4).

> *Şi acum, copilaşilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtați de El* (1 Ioan 2:28).

Deja am văzut că poziția unui creştin înaintea lui Dumnezeu este însumată în cuvintele „în Cristos", „în El" sau „în Preaiubitul". Credinciosul nu are nici un merit propriu care l-ar putea califica pentru cer. Dar în Cristos, el este întrutotul adecvat, tocmai acest fapt acordându-i calificarea de a-l face potrivit pentru casa Tatălui.

Ca o mlădiță în Vița adevărată, credinciosului îi revine responsabilitatea să rămână în Cristos. Asta înseamnă să stea în părtăşie cu El, să mărturisească şi să se lase de orice păcat ştiut şi să asculte de Cuvântul Său. Numai în felul acesta poate să aducă el roadă pentru Dumnezeu, poate avea o viață de rugăciune eficace, poate să-l slăvească pe Tatăl, să devină ucenic într-un sens mai ideal şi să trăiască bucuria deplină. Dar, chiar şi după toate acestea, el nu trebuie să uite că fără Cristos nu poate face nimic.

Uneori verbul „a rămâne" şi diversele sale forme îi descriu pe toți credincioşii adevărați. Aceasta este poziția pe care o ocupă ei înaintea lui Dumnezeu. El îi vede ca rămânând în Cristos. Alteori, ele descriu ce trebuie să fie practica lor. Ei trebuie să rămână în Cristos, cum rămâne o mlădiță în vie.

Prin urmare, să examinăm mai întâi versetele care vorbesc despre rămânere ca despre ceva care este adevărat în cazul fiecărui copil al lui Dumnezeu.

Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus (1 Ioan 2:6).

În acest verset, rămânerea în El este echivalentul naşterii din nou. Oricine pretinde că este creştin trebuie să umble cum a umblat şi Mântuitorul aici pe pământ. Desigur, tot atât de adevărat este că, dacă un copil al lui Dumnezeu mărturiseşte că umblă în părtăşie cu Domnul, atunci trebuie să şi umble în felul acesta. Dar prima interpretare este preferabilă, deoarece în versetele 3-5 Ioan contrastează necredincioşii cu credincioşii.

Cine iubeşte pe fratele său rămâne în lumină şi în el nu este niciun prilej de poticnire (1 Ioan 2:10).

Aici, din nou, apostolul face deosebirea între cei nemântuiți („cine urăşte pe fratele său") şi cei mântuiți („cine iubeşte pe fratele său"). Cel nemântuit este în întuneric. Cel mântuit rămâne în lumină.

Oricine rămâne în El nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut (1 Ioan 3:6).

Cel care rămâne în Domnul de aici este un credincios. Aceasta este poziția sa. Ştim aceasta pentru că doar acei care au viață divină sunt liberi de stăpânirea păcatului. Lucrul acesta reiese limpede din versetul 9: „Oricine e născut din Dumnezeu nu păcătuieşte", adică nu practică păcatul, nu e controlat de păcat, nu păcătuieşte la nesfârşit. Versetele 6 şi 9 se referă ambele la aceeaşi persoană.

De fapt, Dumnezeu îi spune fiecăruia dintre copiii Săi: „Văd că tu râmâi în Cristos; acesta e locul pe care îl ocupi tu, poziția ta". Dar apoi El adaugă repede: „Vreau ca tu să

rămâi în Cristos. Asta e starea sau practica ta”.

Rămâneți în Mine, şi Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot aşa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic... Dacă rămâneți în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, şi vi se va da... Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui (Ioan 15:4, 5, 7, 10).

Ori de câte ori se foloseşte verbul „a rămânea” în versetele acestea, subiectul este practica, nu poziția credinciosului. Îndemnuri ca cel din versetul 4 întotdeauna se referă la modul în care viața zilnică a credinciosului trebuie să se armonizeze cu poziția sa. Cel care rămâne în Viță (v. 5) este un credincios care umblă în ascultare şi părtăşie cu Domnul. Cel care rămâne în Cristos şi în care rămâne Cuvântul lui Cristos (v. 7) este un creştin ce trăieşte aproape de Domnul Isus.

Ascultarea este un semn al adevăratei calități de fiu (v. 10). A fost adevărată în privința Mântuitorului ca Om aici pe pământ şi trebuie să-i caracterizeze pe toți fiii şi fiicele lui Dumnezeu.

Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, şi voi veți rămâne în Fiul şi în Tatăl... Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi şi n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile şi este adevărată, şi nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea. Şi acum, copilaşilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală şi la venirea Lui să nu rămânem de ruşine şi depărtați de El (1 Ioan 2:24, 27-28).

În versetele 24 şi 28, a rămâne este limpede un îndemn. Versetul 27 este tradus uneori sub formă de imperativ („să rămâneți în El”), iar alteori ca o asigurare („veți rămâne în El”). Indiferent de varianta aleasă, versetul se referă la practică, nu la poziție. Poziția noastră nu depinde niciodată de felul cum ne purtăm.

Subiectul rămânerii este abordat într-o măsură mai mare în notele asupra textului Ioan 15, din capitolul intitulat „Rodirea sau mântuirea?”

NOTĂ FINALĂ

1. Charles Haddon Spurgeon, *Till He Come, (Până va veni El),* Houston, TX.: Christian Focus Publications, 1989, p. 339.

30
Înşelaţi sau condamnaţi?

Poate un creştin născut din nou să fie înşelat? Evident că poate! Sunt mai multe avertismente împotriva amăgirii, care au fost adresate copiilor lui Dumnezeu. Dar oare urmează, neapărat, că dacă un sfânt este înşelat, el este, neapărat, pierdut sau damnat? Evident că nu!

Credincioşii au tendinţa să fie cam creduli. Poate datorită accentului pe care-l pune Biblia asupra credinţei, ei uită că credinţa reclamă cele mai sigure probe, găsindu-le în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să credem orice vânt de învăţătură, nici să acceptăm orice modă sau noutate religioasă!

De când a apărut televiziunea, oamenii au devenit mai creduli în faţa amăgirilor. Grafica computerizată poate crea situaţii aidoma realităţii, ba chiar şi „minuni". Hotarul dintre realitate şi ficţiune este [uneori] greu de sesizat.

Isus Şi-a prevenit ucenicii despre venirea unor falşi mesia:

> *Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva. Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu şi vor zice: «Eu sunt Cristosul!» Şi vor înşela pe mulţi... Se vor scula mulţi prooroci mincinoşi şi vor înşela pe mulţi. Şi, din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfîrşit va fi mîntuit... Atunci dacă vă va spune cineva: «Iată, Cristosul este aici sau acolo», să nu-l credeţi. Căci se vor scula Cristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo, încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceţi acolo! «Iată-L în odăiţe ascunse», să nu credeţi"* (Matei 24:4-5. 11-13, 23-26).

Faptul că aceste avertismente sunt adresate ucenicilor iudei din timpul Marii Strâmtorări nu schimbă cu nimic situaţia. Realitatea e că oamenii din toate timpurile au fost pasibili de înşelăciune. Conducătorii religioşi care sunt emisari ai Satanei se deghizează în servi ai luminii. Ei pretind că au primit proorocii de la Dumnezeu, şi săvârşesc chiar minuni ca să-şi dovedească autenticitatea. Ucenicii neînvăţaţi sunt pradă uşoară în faţa lor. Dar ucenicii pot

fi induşi în eroare, fără ca prin aceasta să-L tăgăduiască pe Cristos sau să-şi piardă mântuirea.

Căci sunt gelos pe voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum şarpele a amăgit-o pe Eva cu şiretlicul lui, tot aşa şi gândurile voastre să nu se strice de la curăţia şi credincioşia care este faţă de Cristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiţi un alt duh, pe care nu l-aţi primit, sau o altă evanghelie pe care n-aţi primit-o, oh, cum îl îngăduiţi de bine! (2 Cor. 11:2-4).

Corintenii erau în pericol de a fi amăgiţi. Pavel îi condusese la Cristos şi voia să se bucure de ei la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Dar învăţători falşi se strecuraseră în adunare, căutând să-i înşele cum a înşelat-o şarpele pe Eva. Exista posibilitatea ca ei să-şi piardă ceva din puritatea şi devotamentul unic pentru Cristos. Corintenii au manifestat o dulce toleranţă pentru aceşti falşi apostoli. Făcând uz de ironie, Pavel îi mustră pentru faptul de a le fi întins o mână de prietenie celor care, în realitate, predicau un alt Isus, răspândeau un alt duh, diferit, şi proclamau o evanghelie diferită.

Nu este nimic aici care să sugereze că ei [corintenii] şi-ar fi pierdut mântuirea. Da, au fost păcăliţi, dar n-au renunţat la Cristos.

Spun lucrul acesta, pentru ca nimeni să nu vă înşele prin vorbiri amăgitoare. Căci, deşi sunt departe cu trupul, totuşi, cu duhul sunt cu voi şi privesc cu bucurie la buna rânduială care domneşte între voi şi la tăria credinţei voastre în Cristos. Astfel dar, după cum aţi primit pe Cristos Isus Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-au fost date şi sporind în ea cu mulţumiri către Dumnezeu. Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii, şi nu după Cristos (Col. 2:4-8).

Când au fost scrise aceste rânduri, se făceau eforturi de a integra creştinismul cu iudaismul, cu intelectualismul, cu ascetismul, cu legalismul şi cu misticismul. Pavel îi previne pe coloseni împotriva acestor rătăciri, aşa cum ar face un credincios pastor mai mic în ziua de azi. Deosebirea principală e că astăzi el ar încerca, poate, să includă şi ceva psihologie!

Dar un avertisment împotriva amăgirii nu presupune că victima s-ar putea pierde pe veci. Înşelăciunea nu înseamnă damnare. Gândiţi-vă la înşelăciunea care este astăzi în cadrul Bisericii – teologia prosperităţii, escrocheria vindecărilor, proorociile mincinoase şi „râsul sfânt" (în engleză: „holy laughter", n.tr.). Mulţi din adevăraţii credincioşi sunt furaţi de aceste învăţături, dar asta *nu* înseamnă că ei îşi pierd mântuirea.

Pavel îi avertizează pe coloseni de pericolul de a-şi pierde credinţa. El se bucură de statornicia credinţei lor, îndemnându-i să meargă înainte. Ei Îl primiseră pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor prin credinţă (mântuirea); acum ei trebuie să umble în El, statorniciţi

în credință, cum fuseseră învățați (sfințirea).

Modul cum parafrazează J. B. Phillips versetul 8, în al său *New Testament in Modern English,* este deosebit de binevenit:

Aveți grijă să nu vă strice nimeni credința prin intelectualism sau prontr-un nonsesens răsunător. Asemenea rebuturi sunt, în cel mai bun caz, întemeiate pe idei omeneşti, luate din natura lumii înconjurătoate, care-L nesocotesc pe Cristos.

Asta spune tot! Credința se poate strica. Se poate falsifica, slăbi sau chiar suferi o decădere temporară. Dar la adevărata credință în Cristos nu se va renunța.

Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții şi se vor amăgi şi pe ei înşişi. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat şi de care eşti deplin încredințat, căci ştii de la cine le-ai învățat; din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos Isus (2 Timotei 3:13-15).

Apostolul Pavel l-a prevenit pe Timotei că în zilele de pe urmă înşelătorii vor merge din rău în mai rău. În contrast cu aceştia, Timotei trebuie să rămână în Cuvântul lui Dumnezeu – Sfânta Scriptură, care-l poate face pe cineva înțelept pentru mântuirea prin credința în Cristos. Aceasta este mântuirea ca o experiență la timpul trecut, pe care Timotei şi-o asumase deja. Expresia: „*care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire*" cu siguranță, nu poate să însemne că *Timotei* nu ar fi fost deja mântuit, după cum nu poate însemna că mântuirea lui depindea de credința sa continuă. Este, pur şi simplu, o propoziție adjectivală [în engleză], cum am spune noi: „Scripturile care-pot-să-te-facă-înțelept-spre-mântuire". Aceasta e una din multiplele puteri ale Cuvântului lui Dumnezeu.

31
Disciplină sau distrugere?

1 *Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut*
prin mare, 2 *toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise;* 3 *toți au mâncat*
aceeași mâncare duhovnicească 4 *și toți au băut aceeași băutură duhovnicească,*
pentru că beáu dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era
Cristos. 5 *Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au*
pierit în pustie. 6 *Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept*
pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. 7 *Să nu fiți închi-*
nători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: ,,Poporul a șezut să mănân-
ce și să bea; și s-au sculat să joace". 8 *Să nu curvim, cum au făcut unii dintre ei,*
încât într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. 9 *Să nu ispitim pe Domnul,*
cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. 10 *Să nu cârtiți, cum au câr-*
tit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. 11 *Aceste lucruri li s-au întâm-*
plat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră,
peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 12 *Astfel dar, cine crede că stă în*
picioare să ia seama să nu cadă. 13 *Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost*
potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui
să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să
ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. 14 *De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea*
la idoli. 15 *Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun.*
16 *Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm nu este el împărtășirea cu sân-*
gele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu trupul lui
Cristos? 17 *Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un*
trup, căci toți luăm o parte din aceeași pâine. 18 *Uitați-vă la Israelul după trup:*
cei ce mănâncă jertfele nu sunt ei în împărtășire cu altarul? 19 *Deci ce zic eu? Că*
un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? 20 *Dimpotrivă, eu zic*
că ce jerfesc Neamurile jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu! Și eu nu vreau ca
voi să fiți în împărtășire cu dracii. 21 *Nu puteți bea paharul Domnului, și paharul*
dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului, și la masa dracilor (1 Corinteni
10:1-21).

Ce fericit câmp de vânătoare este acest pasaj pentru cei care încearcă să combată siguranța eternă a mântuirii! Căci argumentul lor pare simplu: textul a fost scris pentru credincioşi, spunându-le cât de grav au păcătuit copiii lui Dumnezeu în pustie. Prin urmare, Dumnezeu i-a nimicit. Ca atare, credincioşii de azi pot să-şi piardă mântuirea prin păcătuire!

Numai că eroarea argumentului acestuia constă în eşecul de a distinge între disciplinarea de către Dumnezeu *a copiilor Săi în viața de acum* şi pedepsirea de către El *a celor răi în lumea viitoare*. Să trecem din nou în revistă pasajul, ținând cont de aceasta.

Primele patru versete vorbesc despre privilegiile de care s-au bucurat israeliții – călăuzire şi protecție divină, un conducător ales de Dumnezeu, provizii de hrană şi de apă, care n-au încetat niciodată. Dar privilegiul incumbă respondabilitate! Toți ostaşii de vârsta de 20 de ani şi peste aceasta, care au ieşit din Egipt, au murit în pustie, cu excepția lui Iosua şi Caleb. Dar asta *nu* înseamnă că toți cei care au pierit au pierit *pe vecie*! Cu siguranță nu a fost cazul lui Moise, Aaron şi Miriam. Disciplina lui Dumnezeu i-a împiedicat să intre în Canaan, dar nu şi în Cer!

Păcatele israeliților sunt enumerate în versetele 6-10 – poftirea după carne şi după „bunătățile" Egiptului, idolatria, imoralitatea sexuală, ispitirea Domnului şi veşnica văicăreală! Faptul că această istorie este scrisă ca pilde şi avertismente ridică întrebarea: „Poate un creştin adevărat să săvârşească aceste păcate?"

Din păcate, răspunsul este „Da, poate!" Un credincios poate comite oricare din păcatele despre care este prevenit în Noul Testament. Iar dacă oricare din aceste păcate rămâne nemărturisit, va atrage disciplina Domnului, împiedicând persoana în cauză să aibă parte de binecuvântare. Dacă viața cuiva este dominată de păcat, dacă stilul său de viață este în mod obişnuiat şi caracteristic păcătos, este o dovadă că viața acelei persoane nu a fost niciodată ocupată de prezența Duhului Sfânt. Omul acela nu s-a născut niciodată din nou. Un creştin poate fi împresurat de păcat, fapt pentru care este în agonie şi în chin, dar asta e cu totul altceva decât o viață de păcătuire cu bună ştiință, cu consimțământul deplin al voinței sale.

Nimeni să nu creadă că a atins culmea sfințeniei sau că este imun la căderea în păcat! El nu va fi la adăpost de a cădea în ispită până când va ajunge acasă, în Cer. Fiecare credincios este supus pericolelor de a fi ispitit dinăuntru şi din afară. Dar el nu este o victimă lipsită de ajutor. Dumnezeul nostru, Cel plin de credincioşie, limitează intensitatea ispitei şi-i pune la dispoziție calea de scăpare.

Restul capitolului se ocupă de nepăsarea noilor convertiți în chestiunea ruperii legăturilor cu trecutul lor idolatru. După ce-i îndeamnă să fugă de idolatrie, apostolul le oferă motive puternice pentru care trebuie să facă aceasta.

E important să nu uităm că este o deosebire între modul în care îl judecă Dumnezeu pe credincios şi felul în care osândeşte El lumea. Pavel scoate în evidență această deosebire în 1 Corinteni 11:31-32.

Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.

Înainte de a lua parte la Cina Domnului, noi trebuie să judecăm, să osândim orice păcat ştiut din viaţa noastră, mărturisindu-l şi primind iertarea lui Dumnezeu. Dacă vom face aceasta, nu vom fi judecaţi de Domnul. Natura acestei judecăţi este redată în versetul 30 – boală, ba chiar moarte. Lucrul acesta este descris drept o disciplinare, o purificare prin suferinţă, o formă de disciplină părintească. Mai bine să îndurăm disciplinarea Domnului, decât să fim printre cei care vor suferi osândă veşnică. Dacă nu experimentăm disciplinarea Lui, nu suntem fiii Lui, ci copii nelegitimi (Ev. 12:7-8). Versetul 32 nu dă de înţeles că un credincios ar putea vreodată să fie osândit odată cu lumea. Mai degrabă, el spune că sunt doar două posibilităţi: disciplinarea în vremea de acum, de care au parte adevăraţii credincioşi, sau osândirea odată cu lumea, de care au parte cei nemântuiţi.

32
Pasaje suplimentare folosite în sprijinul mântuirii condiționate

În acest capitol vom examina diversersele pasaje care uneori par să dea credit mântuirii condiționate. Majoritatea acestora nu sunt centrale argumentului formulat de ei; totuşi, ne va fi util să le examinăm şi să vedem dacă, într-adevăr, conțin vreun adevăr în privința punctului lor de vedere.

Primul se găseşte la Romani 11:22:

> *Uită-te dar la bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, şi bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat şi tu.*

Ultimele cuvinte ale acestui verset: „vei fi tăiat şi tu”, scoase din context, par să ofere o dovadă conclusivă că un credincios îşi poate pierde ulterior mântuirea. Dar dacă vom studia Biblia cu atenție, atunci vom interpreta textul în contextul dat: Cui se adresează el şi ce se înțelege prin „tăiat” (în engleză: *cut off*, n.tr.)?

Să vedem desfăşurarea ideii din acest capitol Subiectul este viitorul Israelului. În primele nouă versete, Pavel propovăduieşte că Dumnezeu l-a dat la o parte pe Israel, dar nu de tot. Însuşi apostolul este o dovadă că Dumnezeu şi-a păstrat o rămăşiță de israeliți credincioşi.

Versetele 11 şi 12 confirmă căderea Israelului, dar subliniază că nu este definitivă. Națiunea va fi restabilită. Între timp, Neamurile au fost aduse la un loc de binecuvântare.

E important să nu uităm contextul. Aceste versete nu au fost scrise unor creştini individuali, nici Bisericii. Pavel arată clar lucrul acesta în versetul 13: „V-o spun vouă, Neamurilor....” Spunând aceasta, el face distincție [între trei entități separate]: Neamuri, evrei şi Biserica lui Dumnezeu (1 Cor. 10:32).

În continuare, el foloseşte comparația cu măslinul, cu ramurile naturale, iar apoi cu măslinul cu ramuri sălbatice. Trunchiul pomului este: *spița privilegiată a lui Dumnezeu*

de-a lungul veacurilor. E foarte important să nu scăpăm acest amănunt. Trunchiul nu este Israel, ci este *un loc privilegiat* în relațiile lui Dumnezeu cu oamenii. Israel, ramurile naturale, inițial au deținut acel loc ca popor ales al lui Dumnezeu, popor pământesc. Dar, din pricina necredinței, națiunea respectivă a fost „aruncată" sau „smulsă" din poziția sa privilegiată, iar Neamurile (mlădițele sălbatice ale măslinului) au fost altoite în locul lor. Ele au devenit ceea ce am numi noi națiunea Sa favorizată. Cristos găseşte mai multă credință între Neamuri decât în rândurile poporul Său, Israel (Matei 8:10; 15:28). În sensul acesta, Neamurile stau prin credință. Deoarece poporul Său, evreii, s-au considerat nevrednici de viața veşnică (Fapte 13:46), Dumnezeu a trimis mântuirea Sa Neamurilor (Fapte 28:28).

Dar Neamurile nu au voie să ia această poziție privilegiată de-a gata. Dacă nu vor continua să manifeste o relativă deschidere față de Cuvântul Domnului, ele vor fi tăiate. Asta nu înseamnă că Neamurile mântuite îşi vor pierde mântuirea, ci, mai degrabă, că Neamurile în totalitate îşi vor pierde poziția privilegiată înaintea lui Dumnezeu.

În continuare, ne vom îndrepta atenția spre un pasaj în care confuzia se iveşte într-alt fel. Am văzut anterior în cuprinsul cărții că verbul *a mântui* are o gamă variată de sensuri, că nu întotdeauna înseamnă mântuirea sufletului de iad. Cuvântul *a nimici* (a distruge) poate avea, de asemenea, mai multe sensuri, cum reiese din următoarele versete:

> *Dar dacă faci ca fratele tău să se mâhnească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici prin mâncarea ta pe acela pentru care a murit Cristos! Nu faceți ca binele vostru să fie grăit de rău. Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt. Cine slujeşte lui Cristos în felul acesta este plăcut lui Dumnezeu şi cinstit de oameni. Aşadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea şi zidirea noastră. Să nu nimiceşti, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu. Drept vorbind, toate lucrurile sunt curate. Totuşi, a mânca din ele, când faptul acesta ajunge pentru altul un prilej de cădere, este rău. Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin şi să te fereşti de orice lucru care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire. Încredințarea pe care o ai păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel ce nu se osândeşte singur în ce găseşte bine. Dar cine se îndoieşte şi mănâncă este osîndit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare e păcat* (Rom. 14:15-23).

Mai întâi de toate, învățătura generală a pasajului: Pavel se ocupă de *chestiuni care nu au imporanță morală*, cum ar fi consumul diferitelor feluri de carne şi respectarea unor zile speciale. Exista potențialul unui conflict între credincioşii dintre evrei şi credincioşii dintre Neamuri în privința acestor chestiuni. Astfel, apostolul spune că, deşi o persoană poate avea libertatea creştină în aceste domenii, el sau ea nu trebuie s-o folosească, dacă prin aceasta va face pe altcineva să se poticnească. Iar dacă pe un frate îl mustră conştiința să consume carne de porc, şi totuşi mănâncă, acea persoană a păcătuit, deoarece tot ce nu vine din credință este păcat.

Problema se iveşte din pricina verbului *a nimici* din versetele 15 şi 20. „Nu nimici prin

mâncarea ta pe acela pentru care a murit Cristos!" (v. 15) şi „Să nu nimiceşti, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu" (v. 20). Asta nu înseamnă a aduce pierzare veşnică, ci înseamnă a-l face să se poticnească, a-i încetini progresul său spiritual. Înseamnă a ruina lucrarea pe care Dumnezeu o face în viața acelei persoane. Omul cu o conştiință slabă nu-şi pierde mântuirea, ci bunăstarea lui spirituală va fi afectată.

Să luăm acum în considerare încă un verset folosit uneori de arminieni în sprijinul argumentului lor.

> *Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră, dar vrem să lucrăm şi noi împreună la bucuria voastră, căci stați tari în credință* (2 Cor. 1:24).

Acest verset, şi în special ultimele cinci cuvinte, se foloseşte pentru a popovădui că rămânerea în mântuire este condiționată de rămânerea în credință. Cu alte cuvinte, noi suntem mântuiți doar atunci când nu încetăm să credem.

Pavel însă spune ceva cu totul diferit. Vorbindu-le cu franchețe corintenilor, el nu încerca să le controleze viața, ci urmărea bucuria lor. Cât priveşte credința lor, ei se țineau tare. Nu doctrina lor o corecta el, ci comportarea lor. Vedem mai multe despre aceasta în următorul nostru pasaj:

> *Mă tem ca, la venirea mea la voi, să mă smerească din nou Dumnezeul meu cu privire la voi şi să trebuiască să plâng pe mulți din cei ce au păcătuit mai înainte şi nu s-au pocăit de necurăția, curvia şi spurcăciunile pe care le-au făcut. Vin la voi pentru a treia oară. „Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori". Cum am spus când am fost de față a doua oară, tot aşa şi azi, când nu sunt de față, spun iarăşi mai dinainte celor ce au păcătuit mai înainte şi tuturor celorlalți, că, dacă mă voi întoarce la voi, n-am să cruț deloc; căci căutați o dovadă că Cristos vorbeşte în mine: El, care nu este slab față de voi, ci este plin de putere între voi. În adevăr, El a fost răstignit prin slăbiciune, dar trăieşte prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel şi noi suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu El față de voi. Pe voi înşivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înşivă cercați-vă. Nu recunoaşteți voi că Isus Cristos este în voi? Afară numai dacă nu sunteți descalificați* (2 Cor. 12:21–13:5).

Trist dar adevărat, credincioşii pot comite cele trei păcate menționate în 2 Cor.12:21. Apostolul nu spune că ei sunt osândiți să petreacă veşnicia în iad. Dar îi înştiințează totuşi că atunci când va veni la Corint, nu-i va cruța, ci îi va disciplina pe baza mărturiei a doi sau trei martori.

Spunând aceasta, Pavel era conştient că anumiți învățători reuşiseră să-i convingă pe unii dintre corinteni că el nu era apostol adevărat. Prin urmare, el spune: „Întrucât voi căutați o dovadă a faptului că Cristos vorbeşte prin mine..., cercetați-vă pe voi înşivă dacă sunteți în credință". (Ultima parte a versetului 3 şi întreg versetul 4 formează o paranteză.) *Corintenii înşişi* erau dovada că el era apostol. El a fost acela care i-a condus la Mielul lui

Dumnezeu (1 Cor. 9:2) şi tot el a fost cel care i-a slujit ca părinte spiritual. De aceea, el zice: „Dovediţi voi înşivă. Nu ştiţi voi înşivă că Isus Cristos este în voi? – afară doar dacă nu sunteţi descalificaţi! Dar am încredere că voi veţi şti că noi nu suntem descalificaţi" (versetele 5b-6). Dacă Cristos nu era în ei, atunci ei nu treceau proba de a fi credincioşi. Dar ei ştiau că Cristos era în ei, fapt care s-a întâmplat prin propovăduirea lui Pavel. Aşadar, el nu era, la urma urmelor, descalificat ca apostol.

În continuare, ne vom ocupa de scrisoarea lui Pavel către Galateni. În ea el se ocupă de îndreptarea unei probleme diferite: erezia de a crede că mântuirea este prin fapte:

Voi, care voiţi să fiţi socotiţi neprihăniţi prin Lege, v-aţi despărţit de Cristos; aţi căzut din har (Gal. 5:4).

Acesta este de multă vreme textul favorit al celor care încearcă să demonstreze că mântuirea este condiţionată. Ei îl citează ca să arate că atunci când un creştin păcătuieşte, cade din har, prin urmare, nemaifiind mântuit.[1] Dar oare asta spune pasajul?

Este limpede că apostolul nu se adresează aici creştinilor. Expresia „voi, care voiţi să fiţi socotiţi neprinăniţi prin Lege" dovedeşte că ei n-au fost niciodată îndreptăţiţi. Ei căutau încă să fie socotiţi neprihăniţi de către Dumnezeu. Dar căutau în mod greşit, într-un fel în care n-aveau să găsească niciodată, căci este imposibil să fim îndreptăţiţi prin păzirea legii. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit [îndreptăţit] înaintea Lui, prin faptele legii..." (Rom. 3:20).

Cei care se străduiesc să fie îndreptăţiţi prin respectarea procedurilor legale s-au înstrăinat de Cristos. Asta nu înseamnă însă că ei erau odată în Cristos, pentru ca după aceea să fie despărţiţi de El. Mai degrabă, înseamnă că s-au izolat de orice binefacere ar fi putut primi de la Cristos. Ei aveau de ales: Domnul sau legea! A-l alege pe unu înseamnă a se izola de celălalt. Ori una, ori alta – nu ambii. Cristos trebuie să fie totul sau nimic.

Unii poate se întreabă de ce se adresează Pavel unor oameni nemântuiţi într-o epistolă care, evident, a fost adresată creştinilor. Apostolul a fost un realist. El ştia că în multe din adunări, dacă nu chiar în majoritatea lor, era o „mulţime de oameni de tot soiul", credincioşi adevăraţi şi oameni care nu s-au născut niciodată din nou. Asta era mai cu seamă adevărat în bisericile din Galatia; ei fuseseră daţi peste cap de învăţătorii falşi, care promovau o evanghelie falsă. Aşa se face că el n-a avut nici o ezitare să-i includă pe necredincioşi printre cititorii sai.

Versetul următor de care ne vom ocupa, Efeseni 3:17, este folosit de adepţii mântuirii condiţionate în mare măsură ca şi 2 Corinteni 1:24, pe care l-am discutat mai sus:

Aşa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă... (Ef. 3:17a).

Acest text este greşit interpretat în sensul că Cristos ar locui în inimile noastre doar atâta timp cât noi am continua să credem. Or, această afirmaţie e greşită în două puncte importante.

Mai întâi, odată ce Cristos Şi-a stabilit reşedinţa[2] în viaţa credinciosului, El nu mai

pleacă. El a promis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Ev. 13:5b). Şi din nou: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28:20).

În al doilea rând, ideea după care un creştin adevărat s-ar decide să înceteze să mai creadă este străină Scripturii. Noi suntem mântuiți prin credință şi trăim prin credință (Gal. 2:20). Cel care ne dă viața veşnică, în dar gratuit, garantează că ne va păzi în veci.

Dacă mântuirea noastră ar depinde de rămânerea noastră, cu credincioşie, ar însemna o valoare negativă. Dar când este doar de la Dumnezeu, atunci este absolut sigură.

În epistolele lui Pavel către Timotei, se ivesc mai multe pasaje în care Pavel l-a instruit pe Timotei cu privire la pericolele trăirii greşite şi ale învățăturii false. Care anume erau aceste pericole? Să vedem:

> *Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, şi mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință şi este mai rău decât un necredincios* (1 Tim. 5:8).

Când sunt în adunare văduve care au nevoie de cineva să le îngrijească, responsabilitatea cade mai întâi pe umerii membrilor casei lor sau al altor rude. Dacă cineva refuză să-şi întrețină o văduvă rudă, acela s-a lepădat de credință, fiind mai rău decât un necredincios.

În ce sens s-a lepădat de credință? A acționat într-o manieră ce e în totală contradicție cu tot ce ne învață credința creştină. Nu se spune că şi-a răsturnat credința, ci s-a purtat într-o manieră lipsită de dragoste, nepăsătoare şi egoistă.

În ce sens este el mai rău decât un necredincios? În această privință anumită: în general, necredincioşii au grijă de cei dragi ai lor, care sunt lipsiți de mijloace de întreținere. Ei dau dovadă de o atitudine mai umanitară decât acest creştin lipsit de responsabilitate.

Acest verset nu are nimic de a face cu mântuirea credinciosului. Nu se sugerează deloc că el şi-ar putea pierde mântuirea prin faptul că nu-şi întreține mama văduvă. Dar, usturătoarea mustrare a lui Pavel are darul de a-l trezi la realitate, să-şi pună viața în ordine:

> *Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd şi pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință şi s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri şi caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veşnică la care ai fost chemat şi pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori* (1 Tim. 6:9-12).

Avertizându-l pe Timotei împotriva iubirii banilor, Pavel spune că cei care doresc să se îmbogățească vor cădea în diverse pofte, care-i îneacă pe oameni în nimicire şi pierzare. Aceste ultime cuvinte nu înseamnă pierderea stării lor, ci pierderea *bună*stării lor. Ele indică o ruinare în ce priveşte scopul creației. Pentru un credincios, ele ar putea însemna pierderea familiei, a banilor, a căminului şi a mărturiei sale. Ar putea include şi închisoare

pentru mită, corupție, delapidare sau furt.

Dragostea de bani îi face pe unii să se îndepărteze de la credință. Astfel, ei devin nişte „alunecați”, părăsind calea sfințeniei şi rătăcind în păcat. Deşi ei nu tăgăduiesc elementele de bază ale credinței creştine, trăiesc, totuşi, într-o manieră nevrednică de evanghelie. S-ar putea ca ei încă să aibă credință, dar să nu trăiască prin credință, cum ar trebui s-o facă.

Tânărul Timotei însă nu trebuie să fie o atare contradicție [în termeni], ci să împodobească învățătura. El trebuie să apuce viața veşnică prin însuşirea practică a tuturor beneficiilor, privilegiilor şi responsabilităților pe care le implică posedarea ei” (W. E. Vine).

Nu găsim nimic în versetul 12 care să sugereze că Timotei ar putea apuca viața veşnică prin intermediul caracterului sau al faptelor sale. El avea deja viața veşnică; prin urmare, este îndemnat să se bucure la maximum de această viață, chiar de pe-acum.

> *Porunceşte-le bogaților veacului acestuia să nu se îngâmfe, nici să nu-şi pună încrederea în bogățiile nestatornice, ci în Dumnezeul cel viu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să împartă cu alții, în aşa fel, încât să-şi strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce viața veşnică* (1 Tim. 6:17-19).

Aici creştinii bogați sunt învățați să apuce viața veşnică, neadunându-şi banii, ci făcând binele şi fiind bogați în fapte bune, ca roadă a mântuirii.

> *O Timotei! Păzeşte ce ți s-a încredințat, fereşte-te de flecăriile lumeşti şi de împotrivirile ştiinței, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii şi au rătăcit cu privire la credință* (1 Tim. 6:20-21a).

Iarăşi, Pavel recurge la imaginea rătăcirii de la credință. Unii din credincioşii de la Efes au înghițit „bolboroseli profane şi flecării şi contradicții a ceea ce se numeşte fals cunoştință”. A se ocupa cu sporovăieli rele şi cu învățături contradictorii, ce pozează drept cunoştințe, înseamnă a scăpa ținta sau a da greş în ce priveşte credința. Din nou, aici nu se pune problema mântuirii veşnice, ci a pericolului de a deraia de la ceea ce este central înspre fleacuri şi întrebări insidioase.

> *Fugi de poftele tinereții şi urmăreşte neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Fereşte-te de întrebările nebune şi nefolositoare, căci ştii că dau naştere la certuri. Şi robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoştința adevărului; şi, venindu-şi în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinşi ca să-i facă voia* (2 Tim. 2:22-26).

Versetele 25 şi 26 ar demonstra, chipurile, că cei mântuiți pot să-şi piardă mântuirea prin căderea în cursa diavolului. Asta spune oare textul? Pasajul îi spune lui Timotei cum să se poarte cu cei care promovează dipute ridicole şi ignorante în adunare. Aceştia sunt pioni în mâna Satanei, puşi pe certuri şi dezbinări. Timotei trebuie să se poarte cu ei smerit, răbdător şi binevoitor. Există speranța ca ei să se pocăiască de nebunia lor înfigăreață, recunoscând adevărul pricinilor care au constituit obiectul disputei. Atunci ei îşi vor da seama că s-au pus în slujba diavolului, dându-i o mână de ajutor în lucrătura sa de a crea dezbinare între copiii lui Dumnezeu.

Din nou, pasajul nu dovedeşte că cei mântuiți îşi pot pierde mântuirea, ci arată că adepții căderii din har pot provoca multe certuri cu privire la chestiuni mărunte, promovând agenda Satanei.

Iacov şi-a adresat epistola unui auditoriu de credincioşi mărturisitori. Din nefericire, mulți dintre ei trăiau o viață care punea sub semnul întrebării mântuirea lor. Prin urmare, să nu ne mirăm că scrisoarea sa conține câteva avertismente rostite pe un ton ascuțit:

> *Ferice de cel ce rabdă ispita, căci, după ce a fost aprobat, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc. Nimeni când este ispitit să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu”. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, şi El Însuşi nu ispiteşte pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuşi şi momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naştere păcatului; iar păcatul, odată făptuit, aduce moartea* (Iacov 1:12-15).

În versetul 12, Iacov se referă, probabil, atât la încercările *sfinte*, cât şi la *ispitele* nesfinte. În limba originală [greaca] este folosit acelaşi cuvânt. Cel care îndură aceste încercări va fi răsplătit cu cununa vieții, nu cu viața veşnică. Este o chestiune de răsplăți, nu de mântuire.

Versetele 13-15 în mod neîndoios vorbesc despre ispite nesfinte, care nu provin de la Dumnezeu, ci purced din natura decăzută a omului.

Iacov aseamănă cursul păcatului cu viața omenească – zămislire, naştere, creştere şi, în final, moarte. El nu lasă să se înțeleagă că, ori de câte ori păcătuieşte un creştin, el moare. Oare n-a promis Isus că cel care mănâncă pâinea ce se pogoară din cer nu va muri (Ioan 6:50), că oricine trăieşte şi crede în El nu va muri niciodată (Ioan 11:26)?

Iacov ştia foarte bine că o persoană poate fi un credincios, şi totuşi să păcătuiască. Atunci de ce a avertizat el că păcatul duce, în cele din urmă, la moarte? A făcut-o pentru a le aminti cititorilor săi de enormitatea păcatului. În cazul adevăraților credincioşi, păcatele lor au dus la moartea Substitutului lor Divin. În clipa în care s-au încrezut în Cristos, ei au murit în El. În cazul celor care mor în afara lui Cristos, păcatele lor duc la moarte veşnică. Aşadar, moartea este întotdeauna plata păcatului (Rom. 6:23), fie moartea unui Substitut, fie moartea păcătosului.

Dacă pretinde cineva că este mântuit, dar viața sa este dominată de păcat, el demonstrează prin aceasta că mărturia lui este mincinoasă. Niciodată el nu a fost credincios şi, dacă nu se pocăieşte şi nu crede în Cristos, pierzarea lui e pecetluită.

Suflete preacurvare! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu. Credeţi că degeaba vorbeşte Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie pentru Sine. Dar, în schimb, ne dă un har şi mai mare. De aceea zice Scriptura: ,,Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi". Supuneţi-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi. Apropiaţi-vă de Dumnezeu, şi El Se va apropia de voi. Curăţiţi-vă mâinile, păcătoşilor; curăţiţi-vă inima, oameni cu inima împărţită! Simţiţi-vă ticăloşia; tânguiţi-vă şi plângeţi! Râsul vostru să se prefacă în tânguire, şi bucuria voastră în întristare: Smeriţi-vă înaintea Domnului, şi El vă va înălţa (Iacov 4:4-10).

Natural, se naşte întrebarea: „Cui se adresează Iacov în aceste versete – creştinilor sau necreştinilor?" Răspunsul: Iacov este în mod intenţionat ambiguu. Este un ucenic de tipul „arată-mi". El vrea dovezi care să sprijine pretenţia cuiva că are credinţă, deoarece „credinţa fără fapte este moartă" (2:26).

S-ar adresa el oare credincioşilor adevăraţi cu termenul de „adulteri" [suflete preacurvare]? S-ar prea putea. Uneori este nevoie să folosim un limbaj dur, pentru a-i face pe oameni să se trezească. Îmi amintesc odată, cum, pe când Dr. Donald Grey Barnhouse se adresa unor creştini din Chicago pe tema condiţiilor existente în acea mare metropolă, deodată a „tunat şi a fulgerat": „Şi a cui e greşeala? A voastră, fundamentalişti păgâni ce sunteţi!" Desigur, folosea o hiperbolă, un fel de exagerare intentionată, cu scopul de a-i şoca pe creştini să treacă la acţiune.

Tot aşa şi Iacov îi avertizează pe oameni împotriva prieteniei cu lumea, care este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu. Dacă ţi se potriveşte pantoful, poartă-l! (Sau, cum am spune noi în româneşte: „bate şaua să priceapă iapa", n.tr.)

Versetul 5 este dificil. Să redau două interpretări dintre cele mai obişnuite.

1. Credeţi că Duhul Sfânt, care locuieşte în credincios, ar putea cauza sau tolera dorinţa după prietenie cu lumea?

2. Credeţi că Scriptura vorbeşte în van când spune că Duhul Sfânt tânjeşte cu gelozie pentru devotamentul nostru neîmpărţit pentru Domnul? (Niciun verset din Biblie nu spune asta în exact aceste cuvinte, dar, în orice caz, acesta e tonul general al Scripturilor.)

Niciuna din explicaţii nu este relevantă pentru dicuţia noastră despre siguranţa veşnică a credinciosului. Realitatea e că noi, ca şi credincioşi, suntem atraşi şi influenţaţi de lume într-o măsură mai mare decât suntem pregătiţi s-o recunoaştem. Undeva se află o linie, pe care dacă o treci, devii un iubitor al lumii. Nimeni nu ştie unde se află acea linie. Creştinii ar trebui să stea cât mai departe posibil de ea.

În cadrul bătăliilor spirituale ale vieţii, Dumnezeu dăruieşte har celor care nu sunt încrezători în ei înşişi sau aroganţi. Deci, ar trebui să ne supunem lui Dumnezeu şi să-i spunem un hotărât „Nu!" diavolului. Când umblăm în părtăşie cu Domnul, putem fi siguri de apropierea Sa specială faţă de noi.

În versetul 8b, Iacov se adresează cititorilor săi ca păcătoşi şi oameni cu două feţe. Ar putea fi aceste epitete adevărate cu privire la copiii lui Dumnezeu? Sigur că da! Păcătoşii

de aici sunt oameni ale căror mâini au nevoie să fie curățite, iar cei cu două fețe sunt cei ale căror inimi trebuie să fie purificate. Pot creştinii să fie vinovați de fapte necurate şi de motive impure? Da, pot. Ei bine atunci, eticheta se lipeşte!

Ultimele două versete descriu pocăința şi smerenia autentice. Ele constituie drumul spre refacere spirituală.

În continuare, ne vom îndrepta atenția spre Prima Epistolă a lui Petru. El descrie credincioşia Domnului față de noi şi responsabilitatea noastră față de El, în felul următor:

> *Voi sunteti păziti de puterea lui Dumnezeu, prin credintă, pentru mântuirea gata sa fie descoperitâ în vremurile de apoi. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercâri, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava si cinstea, la arătarea lui Isus Cristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi vazut, credeți în El, fără sa-L vedeți, şi vă bucurați cu o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârşit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre... De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji şi puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Cristos* (1 Petru 1:5-9. 13).

Acesta este un puternic pasaj pentru siguranța veşnică a credinciosului. În el suntem asigurați, fără niciun fel de condiții, de faptul că o moştenire glorioasă ne este păstrată, iar noi suntem păstrați pentru acea moştenire. Dar cei care cred în mântuirea condiționată scot în evidență expresia „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire" şi argumentează că suntem păziți numai atâta timp cât continuăm să credem. Care e răspunsul?

Ideea după care un credincios adevărat încetează să creadă este pură fantezie. Biblia nu cunoaşte nimic despre aceasta. Este de neconceput ca cineva, în care locuieşte Cristos, ar putea sau ar vrea să-L dea afară!

Odată ce e mântuit cineva, el devine responsabilitatea deplină a Mântuitorului, care garantează că el nu va pieri niciodată. În vremuri de depresie sau de surmenaj mental, un copil al Domnului poate ajunge să se îndoiască de mântuirea lui, dar ce mângâiere este să ştie că încă este ținut de puternicele Lui brațe!

Noi nu contibuim la mântuirea noastră prin credința noastră. Credința nu e decât mâna goală care primeşte ce ne dă Dumnezeu. Noi suntem mântuiți prin credință şi trăim prin credință (Gal. 2:20). Nu este nimic meritoriu în credință. Tot meritul e în Cristos, obiectul credinței noastre. Astfel, noi acceptăm prin credință faptul că suntem păziți prin puterea lui Dumnezeu pentru mântuire la timpul viitor, adică în Cer, de însăşi prezența păcatului.

Între timp, întâmpinăm încercări, care probează autenticitatea credinței noastre. Credința noastră, nu noi înşine, este încercată (testată) prin foc. Şi, dovedită autentică, are ca rezultat lauda, onoarea şi slava Domnului Isus, precum şi a noastră.

Noi nu L-am văzut încă, dar credința ni-L face real, iar noi Îl iubim. De asemenea, suntem şi vom fi umpluți de o slăvită bucurie când vom primi, ca rezultat al credinței noastre,

mântuirea sufletelor noastre.

În versetul 13, cuvântul *nădejde* este folosit de arminieni pentru a crea nesiguranță cu privire la mântuirea noastră finală. Aici este un alt loc în care definițiile joacă un rol de o importanță crucială. Nădejdea creştinului este harul care-i va fi arătat la revelația lui Isus Cristos, cu alte cuvinte „în starea proslăvită”. Nădejdea acestei consumări nu implică nicio îndoială sau nesiguranță. Ea se întemeiază pe Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu şi, prin urmare, este tot atât de sigură ca şi cum ar fi avut deja loc.

În fine, ultimele două pasaje sunt ambele avertismente cu privire la cei dedați la falsificarea Cuvântului lui Dumnezeu:

> *...ca şi în toate epistolele lui* [ale lui Pavel]*, când vorbeşte despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neştiutori şi nestatornici le răstălmăcesc ca şi pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor. Voi deci, preaiubiților, ştiind mai dinainte aceste lucuri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuiți şi să vă pierdeți tăria* (2 Petru 3:16-17).

Petru îi descrie pe acei oameni care iau Scripturile ce au de a face cu doctrine biblice importante, şi apoi le răstălmăcesc, făcându-le să spună ceea ce vor *ei* să spună! Este o denaturare voită a Cuvântului, care are menirea să propovăduiască o rătăcire, având ca rezultat nimicirea lor.

Credincioşii sunt avertizați împotriva tuturor celor care mânuiesc Scripturile în felul acesta, pentru ca nu cumva temelia lor fermă în credință să fie zdruncinată şi ei să fie întinați de aceste învățături false. Nu este nici un gând aici că creştinii îşi pot pierde mântuirea. Este posibil să fie credința cuiva falsificată, fără a tăgădui acea credință.

> *Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta* (Apocalipsa 22:18-19).

Este un lucru grav a strâmba Cuvântul lui Dumnezeu, fie adăugând cu premeditare la el, fie scoțând din el pasaje. Persoana care face acest lucru afirmă că ştie mai bine decât Dumnezeu. El este un necredincios arogant.

Pedeapsa pentru adăugarea la Scripturi este să-i fie adăugate toate urgiile scrise în ele, iar pedeapsa pentru scoaterea din Cuvânt este să i se ia partea la pomul[3] vieții din cetatea sfântă şi de la binecuvântările care sunt scrise în Biblie.

Oricine poate avea parte la pomul vieții, pocăindu-se de păcatele sale şi primindu-L pe Cristos ca Domn şi Mântuitor al său, dar necredința crasă, care caută să rescrie Biblia, îi va bara accesul la acea parte. El nu-ş poate asuma acea parte. Este luată de la el. Versetul 19 nu descrie un creştin ipotetic care încetează să creadă, ci un necredincios sadea, care respinge inspirația şi infailibilitatea Bibliei.

Note finale

1. Învățătura lor este binecunoscută sub denumirea de „doctrina căderii de la credință”.

2. Este demn de remarcat că verbul *a locui* de aici este forma întărită a verbului din original. Poartă în ea conotația de „a se stabili” sau de „a se simți acasă”.

3. Cele mai multe manuscrise conțin aici varianta „pomul vieții”, în loc de „cartea vieții”, dar asta nu afectează material subiectul de care ne ocupăm.

33
Care e răspunsul?

Există un lucru asupra căruia ambele părți în chestiunea siguranței sunt de acord: ei împărtășesc o preocupare comună pentru numeroșii oameni care pretind că sunt creștini, dar trăiesc în păcat. Îi doare să vadă Numele Domnului Isus dezonorat prin viețile celor care sunt *libels*, mai degrabă decât *Bibles* [în engleză: joc de cuvinte bazat pe rima *libels* („calomnii") și *Bibles*, adică Biblii, n.tr.]. Ei văd rodul fenomenului „easy believism" (în engleză: *credință facilă*), al celor care mărturisesc doar cu buzele, dar n-au în inimă o credință adevărată, și al celor care propagă ceea ce s-a numit un „har ieftin" (în engleză: *cheap grace*).

Se exercită presiuni emoționale asupra copiilor să „deschidă ușa inimii lor lui Isus", dar mai târziu în viață aceștia se implică în droguri, alcool și imoralitate sexuală. Cu toate acestea, părinții lor creștini îi asigură că au fost mântuiți la acea vârstă fragedă! Iar unii din părinții aceștia reacționează cu vehemență la orice sugestii că nu au avut copiii lor o convertire autentică.

Gangsterii sunt „mântuiți", dar apoi se întorc la viața lor din lumea interlopă. Mediile de informare publică relatează convertirea unor actori și actrițe, dar aceste staruri nu o rup niciodată cu lumea filmelor pline de violență și imoralitate. Numele „teleevangheliștilor" apar în presă, cu litere de o șchioapă, când sunt dați în vileag și prinși că au umblat după femei sau s-au implicat în scandaluri financiare. Evanghelicii sunt încântați când un politician se declară „born again" (născut din nou), numai că, pe urmă vine dezamăgirea când asistă la declarații publice ale acestora pline de un limbaj indecent.

Întreaga Americă a fost cuprinsă de un val uriaș de mărturisitori doar cu buzele. Adesea e chiar la modă să fii cunoscut drept creștin, ba uneori este avantajos să fii etichetat așa în lumea afacerilor. Și, bineînțeles, pe plan politic este o situație deosebit de atrăgătoare, deoarece [a fi creștin] îți aduce voturi, nu-i așa?! Creștinătatea a devenit o împărăție a confuziei religioase. Toți cei care sunt geloși pentru onoarea lui Cristos se simt penibili și rușinați de aceste manifestări.

Deși cei care cred în siguranța eternă a credinciosului, pe de o parte, și cei care susțin poziția siguranței condiționate, pe de alta, își dau mâna în a deplânge traiul dubios al celor care-și zic „creștini", ei se deosebesc în felul în care analizează situația. Adepții mântuirii

condiționate afirmă că oamenii aceştia au fost mântuiți, dar, mai pe urmă, şi-au piedut mântuirea. Cei din tabăra cealaltă spun că aceştia nu au fost nciodată mântuiți, că asta nu e decât o spoială, o mărturie falsă.

Scopul acestei cărți a fost să arate că un credincios adevărat are mântuirea veşnică, iar părerea contrară este greşită, din următoarele motive:

- Este *nebiblică*. Nu găsim în Biblie nimic care, dacă e înțeles cum se cuvine, să sugereze măcar o singură dată că o oiță autentică a lui Cristos îşi poate pierde mântuirea. Absolut niciun verset nu ne învață că o persoană îndreptățită ar putea, în cele din urmă, să nu fie proslăvită. Mărturia constantă a Cuvântului lui Dumnezeu este că toți cei născuți cu adevărat din nou sunt mântuiți pe vecie.
- Redefineşte termenul *etern*, dându-i un alt înțeles decât acela de etern sau veşnic.
- Trădează o înțelegere defectuoasă a sensului cuvântului *har*. Aceştia nu-şi dau seama că mântuirea este în întregime nemeritată, că este un dar gratuit şi că, odată ce a fost dăruit, darul acesta nu mai poate fi retras niciodată.
- Insistă în afirmația că lucrarea lui Cristos de pe Cruce nu ar fi îndeajuns, ci omul trebuie să-şi facă partea sa, perseverând, răbdând sau biruind. Astfel, face ca mântuirea, în cele din urmă, să depindă de puterea omului, precum şi de a lui Cristos. Cu alte cuvinte, îl face pe om co-mântuitor. Aceasta este o eroare fatală. Domnul Isus este *singurul* Mântuitor, iar El nu va împărți acea onoare cu nici o creatură!
- Încearcă să *amestece harul cu faptele*, ceea ce Dumnezeu Însuşi spune că e cu neputință de realizat.
- Pare să uite faptul că omul e cu totul neputincios în a se mântui pe sine, după cum a fost să se mântuie pe sine de la bun început.
- Permite ca cineva să se nască din nou *de repetate ori*. Aceasta e o ficțiune, străină de Biblie.
- Neagă faptul că mântuirea finală are loc la un moment dat, bineprecizat în timp, insistând că ar fi un proces condiționat de împlinire de către om a anumitor cerințe. Dar asta se bate cap în cap cu declarațiile lui Isus de la Ioan 10:9: „Eu sunt uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit şi va intra şi va găsi păşune". Nu trebuie să intrăm pe uşă decât o singură dată. Nu e o teologie de tipul unei uşi batante.
- Face imposibil ca cineva să aibă asigurarea finală a mântuirii şi să uite că apostolii au avut-o, după cum au avut-o credincioşii cărora le-au scris aceştia.
- I-ar permite cuiva să se laude în Cer. Oamenii s-ar mândri, în acest caz, cu credincioşia şi perseverența lor. Dar mântuirea prin har, prin credință exclude lauda.

Siguranța condiționată [a mântuirii] a fost cântărită şi găsită lipsă la cântar. Mărturia permanentă a Bibliei este: *Odată în Cristos, pe veci în Cristos!*

	SIGURANȚA VEȘNICĂ	SIGURANȚA CONDIȚIONATĂ
EVANGHELIA	Crede în Domnul Isus Cristos, şi vei fi mântuit (Fapte 16:31) .	Crede în Domnul Isus Cristos, şi vei fi mântuit (Fapte 16:31).
MÂNTUIREA	O lucrare instantanee şi completă a lui Dumnezeu, care e eternă ca rezultat, când păcătosul se pocăieşte şi crede.	Nu un act de moment, ci un proces continuu de a crede de către creştin şi de a se păzi de păcat.
CREDINȚA	Odată ce crede cu adevărat în Cristos, el nu mai încetează să creadă.	Un credincios poate decide că nu mai vrea să creadă.
PĂCATUL	Orice păcat întrerupe părtăşia cu Dumnezeu, dar nu şi relația. Dacă păcatul domină viața cuiva, este un indiciu că nu a fost niciodată mântuit.	Păcatul poate întrerupe părtăşia, dacă e destul de grav şi prelungit. Un creştin care păcătuieşte îşi pierde mântuirea (Natura/gradul de păcătuire nu sunt definite,)
ISPĂŞIREA	Moartea lui Cristos a ispăşit pentru toate păcatele unui credincios – trecute, prezente şi viitoare.	Pare să spună că moartea lui Cristos a ispăşit pentru păcatele unui credincios până în prezent.
FAPTELE	Faptele nu joacă nici un rol în obținerea mântuirii. Faptele sunt roada mântuirii, nu rădăcina.	Mântuirea nu e prin fapte, dar un credincios trebuie să rămână statornic,să îndure, să persevereze, să rămână şi să asculte de poruncile Domnului. El trebuie să-L recunoască pe Cristos ca Domn în toate compartimentele vieții.
ASIGURAREA	Mântuirea este sigură, deoarece este un dar, deoarece Cristos a isprăvit lucrarea de răscumpărare şi deoarece credinciosul este acceptat în Preaiubitul şi complet în El.	Asigurarea deplină nu este posibilă, deoarece nu ştie niciodată dacă va continua până la sfârşit.
MOTIVAȚIA PENTRU TRĂIRE SFÂNTĂ	Când e mântuit cineva, el nu vrea să păcătuiască. Dumnezeu a eliminat acea dorință din viața lui, înlocuind-o cu dorința de a-I fi plăcut Domnului în în toate lucrurile. Motivația sa este să-L iubească pe Domnul, care a murit pentru el – un motiv mult mai temeinic decât frica.	Dacă un credincios ar fi sigur pe vecie, atunci ar putea să păcătuiască la nesfârşit. Dar această doctrină conduce la o trăire nepăsătoare. Credincioşii trebuie ținuți în frâu prin frica de a nu-şi pierde mântuirea.

Ce Temelie Tare!

Ce temelie tare, voi, sfinți ai Domnului,
E pusă la temelia credinței voastre în excelentul Său Cuvânt!
Ce-ar mai putea El spune decât ce v-a spus,
Vouă, care în Isus ați găsit adăpost?

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine, o, nu fi descurajat,
Căci Eu sunt Dumnezeul tău şi-ți voi veni în ajutor;
Te voi întări, te voi ajuta şi te voi face să stai în picioare,
Sprijinit de atotuputernicul, îndurătorul Meu braț.

Când prin încercări de foc te va purta cărarea,
Harul Meu îți va fi îndeajuns în toate;
Flacăra nu te va atinge, căci Eu am lăsat-o
Zgura să ți-o mistuie, aurul purificându-l.

Sufletul ce în Isus s-a rezemat
Eu nicicând nu-l voi lăsa pe mâna vrăjmaşilor lui;
Sufletul acela, iadul întreg de s-ar sili să-l clatine,
Eu niciodată, niciodată, da, niciodată nu-l voi părăsi!”

–de K în *Selection of Hymns* a lui Rippon, 1787

Suveranul Har asupra păcatului abundând

Suveranul Har asupra păcatului abundând,
Sufletelor răscumpărate, vestea bună aducând;
E un adânc ce nu cunoaşte margini,
Cine poate lăţimea ori lungimea să i-o cuprindă?
În ale sale glorii, în ale sale glorii,
Sufletu-mi pe veci să locuiască!

Ce-ar putea de Cristos sufletul să mi-l despartă,
Legat fiind cu veşnicele legături?
Odată în El, pe veci în El,
Aşa stă neclintit veşnicul legământ.
Nu te va smulge nimeni, nu te va smulge nimeni
Din ale Mântuirului puternice braţe.

Moştenitori ai lui Dumnezeu, co-moştenitori cu Isus,
De mult, de foarte mult, din veşnicie a-nceput
a noastră unire cu Domnul slăvit.
Numelui Său celui sfânt veşnice laude să-I fie aduse,
O, ce sfinte, minunate comori dragostea Ta ne-a adus!
Una cu Isus, una cu Isus,
Prin eterne legături de El suntem legaţi.

De-o iubire-aşa măreaţă, sufletu-mi uimit pe veci va fi,
Dragoste atât de mare, atât de bogată şi fără plată!
O, spune-mi, cuprins de sfântă-nfiorare,
O, Doamne, oare cum de M-ai iubit?
Aleluia! Aleluia!
Etern domni-va Harul Tău.

–John Kent

Index biblic cu textele citate

GENEZA
9:6 / *60*
15:6 / *74*
22:10 / *74*

NUMERI
21:6-9 / *32*

DEUTERONOM
14:2 / *47*
32:36 / *47*

2 SAMUEL
12:14 / *87*

2 CRONICI
15:1-2 / *123*

PSALMI
16:3 / *101*
32:3-4 / *108*
97:10 / *101*
119:162 / *101*
125:1 / *77*
135:14 / *47*

PROVERBE
24:16 / *47, 77*
28:13 / *96*

ISAIA
5:2 / *85*
5:4 / *84*

EZECHIEL
33:2 / *123*
33:7-8 / *123*

MATEI
5:13 / *87*
7:22-23 / *59*
8:10 / *140*
8:25 / *101*
9:6 / *86*
9:22 / *101*
11:28 / *89*
11:29 / *86*
12:24 / *60*
12:28 / *81*
12:31-32 / *60*
12:43-45 / *99*
13:3-23 / *61*
13:24-30 / *62*
13:31-33 / *62*
13:47-52 / *62*
14:12 / *86*
14:20 / *86*
15:28 / *140*
15:37 / *86*
16:24 / *86*
17:27 / *86*
18:23-35 /
18:34-35 / *62*
19:29 / *82*
22:1-14 / *63*
22:13 / *86*
22:4-5 / *131*
24:11-13 / *131*
24:13 / *76*
24:23-26 / *131*
24:39 / *86*
24:45-51 / *64*
25:1-13 / *64*
27:3 / *54*
27:5 / *40*
27:32 / *44*
27:34 / *44*
28:20 / *143*

MARCU
2:3 / *86*
2:9 / *86*
2:11-12 / *86*
3:29 /

6:29 / *86*
6:43 / *86*
8:8 / *86*
8:15 / *62*
8:19-20 / *86*
8:34 / *86*
10:21 / *86*
15:21 / *86*
16:18 / *86*

LUCA
5:24-25 / *86*
8:4-15 / *61*
8:12 / *86*
9:23 / *81*
11:24-26 / *99*
13:26-27 / *60*
14:26 / *82*
14:33 / *82*
15:10 / *37*
17:13 / *86*
17:21 / *89*
19:8 / *100*
22:62 / *40*

IOAN
1:11-12 / *18*
1:12 / *81*
1:12-13 / *100*
2:23-25 / *59-60*
3:3 / *61. 90, 100*
3:5 / *61, 90, 100, 115*
3:14-15 / *32*
3:15 / *39*
3:16 / *18, 29, 60, 81*
3:18 / *77*
3:36 / *29, 81*
4:13-14 / *29*
4:14 / *32*
5:8-12 / *86*
5:24 / *30, 47, 81*
6:28-29 / *14*
6:33 / *321*
6:39-40 / *36*
6:47 / *30, 33, 59*
6:50 / *145*
6:54 / *59*
6:66 / *59, 60*
6:68-69 / *59*
6:70 / *54*
7:17 / *61*
8:29 / *36*
8:31-32 / *77*
8:44 / *102*
8:51 / *77*
8:59 / *86*
10:4-5 / *11*
10:9 / *152*
10:27-29 / *11*
11:26 / *77, 145*
10:28 / *100*
11:39 / *86*
11:41 / *86*
12:25 / *82*
13:1-11 / *79-80*
13:10-11 / *54*
14:3 / *27, 37*
14:15 / *101*
14:16-17 / *21*
14:19 / *37*
15:1-6 / *85*
15:1-8 / *124*
15:4-5 / *127*
15:7 / *127*
15:10 / *86, 127*
15:18 / *101*
17:3 / *30*
17:12 / *54*
13:16 / *101*
17:23 / *25*
18:9 / *54*
9:38 / *86*
21:15-19 / *40*

FAPTE
1:25 / *54*
4:20 / *101*
4:24 / *86*
5:1-10 / *85*
5:1-11 / *58*
6:7 / *43*
8:13-25 / *60*
9:11 / *101*
11:21-23 / *89*
13:46 / *140*
14:22 / *89*
16:31 / *31, 81, 96*
17:28 / *47*
19:19 / *101*
27:30-31 / *107*
28:28 / *140*

ROMANI
1:5 / *43*
1:14 / *101*
3:20 / *143*
3:27 / *41*
4:16 / *13*
5 / *52*
5:1 / *20*
5:5 / *31*
5:6-11 / *19*
5:10 / *46*
6:2 / *127*
6:6-8 / *127*
6:11-23 / *126*
6:14 / *96, 101*
6:23 / *145*
7:14-25 / *101*
8 / *52*
8:1 / *96*
8:5-6 / *104*
8:8-10 / *104*
8:9 / *21*
8:13-15 /
8:17 / *22*
8:23 / *104*
8:28-30 / *25*
8:29-30 / *15*
8:30 / *105*
8:31 / *16*
8:31-39 / *16*
9:6 / *18*
10:9 / *81*
11:2 / *15*
11:6 / *75*
11:11-12 / *139*
11:13 / *139*
11:22 / *139*
11:29 / *13*
11:35 / *13*
14:15-23 / *140*
16:26 / *43*

1 CORINTENI
1:8 / *36*
3:13 / *51*
3:14-15 / *117*
3:15 / *51*
5:5 / 38, 66
5:6-8 / *62*
6:17 / *25*
6:19 / *21*
7:14 / *47*
9:2 / *142*
9:24-27 / *113*
9:27 / *142*
10:1-21 / *135,*
10:13 / *96*
10:32 / *139*
11:30 / *85*
11:30-32 /
12:12 / *27*
13:5-6 / *142*
13:12 / *37*
15:1-2 / *103*
15:2-4 / *103*
15:17 / *103*
15:31 / *92*
15:51 / *92*
15:51-52 / *37*

2 CORINTENI
1:22 / *21*
1:24 / *141*
5:1 / *37*
5:5 / *22*
5:8 / *37*
5:21 / *25*
16:17-18 /
7:10 / *44*
11:2-4 / *132*
12:21-13:5 / *141*
13:5 / *52*

GALATENI
2:20 / *143, 147*
3:3 / *78*
4:6 / *100*
4:20 / *52, 66*
5:4 / *142.*
5:9 / *62*
5:22-23 / *101*
6:7-9 / *114*

EFESENI
1:4 / *18, 115*
1:6 / *25, 113*
1:13 / *21*
1:14 / *22*
1:19-20 / *92*
2:1 / *101*
2:5 / *111*
2:8-10 / *13*
2:10 / *101*
3:17 / *142*
4:30 / *21*
5:23 / *27*
5:25 / *27*
5:29 / *27*

FILIPENI
1:6 / *25*
1:19 / *107*
1:21 / *38*
2:1-12 / *109*
3:2-4:1 / *91*
3:10-11 / *114*
3:13-14 / *114*
3:21 / *35, 39*
4:2 / *109*

COLOSENI
1:23 / *105*
2:4-8 / *132*
2:10 / *25, 113*
2:13 / *96*
2:18-19 / *114*
3:4 / *38*
4:14 / *67*

1 TESALONICENI
2:19 / *38*
3:1-8 / *90*
4:17 / *38*

2 TESALONICENI
1:7 / *38*

1 TIMOTEI
1:12 / *76*
1:17 / *31*
1:19-20 /
2:8 / *110*
2:12 / *62*
2:15 / *109*
4:1 / *65*
4:16 / *107*
5:11 / *112*
5:3-6 / *111*
5:8 / *143*
6:5 / *60*
6:9-12 / *143*
6:17-21 / *144*

2 TIMOTEI
1:10 / *8*
1:12 / *35*
2:16-19 / *66*
2:19 / *66*

2:22-26 / *144*
3:13-15 / *133*
4:6 / *92*
4:7-8 / *38*
4:10 / *67*
4:14 / *66*
4:18 / *35*

TIT
1:2 / *31*
2:7-10 / *101*
3:5 / *80*
3:7 / *31*

FILIMON
1:24 / *36*

EVREI
2:1-3 / *40*
2:3 / *65*
2:18 / *35*
3:6-19 / *41*
3:11 / *42*
4:1-16 / *42*
4:3 / *42*
4:4 / *42*
4:8-11 / *43*
4:14 / *43*
5:8-9 / *43*
5:12-14 / *81*
6:2 / *31*
6:4-8 / *43*
6:6 / *40*
6:4-6 / *57*
6:9-20 / *45*
6:19-20 / *31*
7:25 / *35*
9:12 / *31*
9:14 / *31*
10:26-31 / *46*
10:29 / *40*
10:32-39 / *48*
10:34 / *52*
11 / *50*
11:13-16 / *48*
11:16 / *8*
11:32 / *11*
12:25-29 / *51*
13:5 / *52*
13:5-6 / *52*
13:7 / *52*
13:9-14 / *51*
13:17 / *52*

IACOV
1:12-15 / *145*
1:21 / *107*
2:14-26 / *72*
2:19 / *60*
2:26 / *146*
4:4-10 / *146*
5:19-20 / *108*

1 PETRU
1:5-9 / *147*
1:13 / *21, 147*
1:23 / *100*
2:2 / *101*
2:9 / *47*
4:13 / *38*

2 PETRU
1:5-11 / *115*
2:7 / *11*
2:18-22 / *99*
3:9 / *36*
3:13 / *38*
3:16-17 / *148*

1 IOAN
1:5-2:11 / *70*
1:7 / *80*
1:8 / *70*
1:8-10 / *74*
1:9-10 / *96*
2:1 / *70*

2:1-2 / *74, 80, 95*
2:3-5 / *128*
2:3-6 / *101*
2:6 / *70, 128*
2:8-9 / *74*
2:10 / *128*
2:12-14 / *81*
2:13-14 / *120*
2:15 / *67*
2:15-17 / *71*
2:17 / *101*
2:18-19 / *40*
2:18-28 / *55*
2:24 / *129*
2:27 / *22*
2:27-28 / *129*
2:28 / *120*
2:29 / *72*
2:29-3:9 / *72*
3:2 / *38*
3:4-9 / *72*
3:6 / *128*
3:7 / *74*
3:8-9 / *101*
3:9 / *128*
3:10 / *74*
3:11 / *101*
3:14 / *101*
3:24 / *86*
4:4 / *120*
5:1-2 / *101*
5:4-5 / *119*
5:5 / *116*
5:12 / *9*
5:14-15 /
5:16 / *56*
5:18 / *72*

2 IOAN
1:8 / *116*

IUDA
1:5-12 / *57*
1:7 / *31*
1:24 / *36*

APOCALIPSA
2:5 / *87*
2:7 / *120*
2:10-11 / *116*
2:11 / *120*
2:17 / *120*
2:26 / *120*
3:1-2 / *111*
3:5 / *120*
3:8-12 / *117*
3:12 / *120*
3:21 / *120*
10:5 / *86*
12:10 / *17*
12:11 / *121*
13:8 / *120*
14:13 / *32*
17:12-13 / *120*
17:14 / *121*
19:14 / *111*
19:19-21 / *121*
20:14 / *120*
20:15 / *120*
21:2 / *121*
21:7 / *120*
21:7-8 / *121*
21:27 / *120*
22:17 / *16*
22:18-19 /
22:19 / *120*